Bibliotek 1800

L. T. Meade & Robert Eustace

Madame Sara

L. T. Meade & Robert Eustace

Madame Sara

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

Madame Sara

De fleste mennesker, der har noget med forretning at gøre, kender Werner's Agency. Det er et kontor, gennem hvilket man kan få oplysning om ethvert firmas økonomiske stilling, lige fra Rothschilds til den mindste høkers. Jeg tør ikke påstå, at hvert eneste firma står i dets bøger, men under strengeste diskretion er det i stand til at indhente oplysning om, hvorvidt en mand er solid eller ikke. Det er til stor nytte for den engelske handelsstand og forebygger mangen bedragerisk eller usolid handel.

For dette agentur var jeg, Dixon Druce, blevet forretningsfører i 1890. Siden da har jeg set mange mærkelige mennesker og oplevet forunderlige ting – folk gør det utrolige for penge.

Det hændte i juni 1899, at en forretning førte mig til Madeira; det var en sag af vigtighed, der skulle afgøres.

Jeg forlod atter øen den 14. med damperen *Norham Castle*, der sejlede til Southampton. Jeg kom om bord efter middagen. Det var en yndig aften, balsamiske blomsterdufte, musik, stjerneklare nætter, alt dette forlod jeg, idet jeg sagde farvel til den skønneste ø i verden, men dampskibsklokken havde ringet tredje gang, ankeret lettede og vi stod udefter. Jeg tog straks vejen til rygesalonen for at få min cigar tændt.

"Ønsker De en tændstik?" hørte jeg en stemme sige.



"Ønsker De en tændstik?"

Stemmen kom fra en slank, ung mand, der stod tæt ved rælingen. Før jeg kunne svare, havde han strøget en vokstændstik og holdt den hen til mig.

"Undskyld," sagde han, da han havde kastet den overbord, "men er det ikke hr. Dixon Druce?"

"Hvem er De?" spurgte jeg med et forskende blik, "siden De lader til at kende mig?"

"Kender du mig ikke igen?" svarede han. "Jeg er Jack Selby, Haywards House, Harrow, 1869."

"Jo sandelig, nu ser jeg det," udbrød jeg.

Vore hænder mødtes i et varmt håndtryk, og et øjeblik efter sad min gamle ven og jeg sammen i fortrolig passiar. Vi havde ikke set hinanden i 20 år. Han var, dengang vi skiltes, en dreng på fjorten år, men ikke desto mindre kunne jeg nu tydeligt genkende ham. Hans ansigt var brunet af solen, og han så ud som sundheden selv, hans træk var udpræget smukke. Som dreng var der altid blevet lagt mærke til ham på grund af hans indtagende væsen, hans smukt formede hoved, hans skarptskårne træk; disse karakteristiske tegn var der endnu, og skønt han jo var ude over den første ungdom, var han dog en meget smuk mand. Han gav mig et hurtigt omrids af sit liv.

"Min fader efterlod mig en hel mængde penge," sagde han, "og Meadows, vor gamle familieejendom, tilhører nu mig. Min tilbøjelighed førte mig for to år siden til Sydamerika, hvor jeg har oplevet en hel del eventyr, men også erhvervet mig en mængde sjældne sager. Jeg er nu på vejen hjem fra Para ved Amazonfloden, er kommet med båd til Madeira og skiftede der om til denne linje. Men hvorfor kun tale om mig selv?" tilføjede han og trak sin stol lidt nærmere hen til min. "Lad mig nu høre lidt om dig, gamle ven. Er du gift og bosat, har hustru og børn, eller er din drøm fra skoledagene gået i opfyldelse og er du ejer af et stort laboratorium i London?"

"Hvad laboratoriet angår," sagde jeg med et smil, "så kan du komme og se på det. For øvrigt er jeg ugift. Hvorledes står det til med dig i så henseende?"

"Jeg blev gift dagen før jeg forlod Para, og min hustru er her ombord med mig."

"Det er jo storartet," svarede jeg, "fortæl mig lidt om det!"

"Ja, gerne. Min hustrus pigenavn var Dallas, Beatrice Dallas. Hun er lige fyldt tyve år. Hendes fader var englænder, hendes moder spansk; ingen af forældrene lever. Hun har en ældre søster Edith, der er henved de tredive, ugift, og som også er her ombord med os. Der er også en stedbroder, adskilligt ældre end Edith og Beatrice. Jeg så min hustru i fjor i Para og blev straks forelsket i hende. Jeg er den lykkeligste mand på jorden, så smuk og sød er hun. Jeg vil nu slet ikke tale om hendes rigdom, for velhavende er hun også. Det en for øvrigt en kuriøs historie. Hendes onkel på moderens side var en uhyre rig spanier; han tjente sig en enorm formue i Brasilien ved diamanter og mineralier og ejede adskillige miner. Men det lader til, at rigdommen gjorde ham lidt skørhovedet. I ethvert tilfælde lader det til, at det ikke har stået rigtigt til med ham, da han disponerede over sin formue. Han delte det årlige udbytte af minerne og formuen mellem sin nevø og sine to niecer, men bestemte, at selve formuen ikke måtte splittes ad. Den skulle tilfalde den af de tre, som overlevede de andre. Et ligefrem vanvittigt arrangement, men, som det lader til, ikke ualmindeligt i Brasilien."

"Ja, det var sandelig vanvittigt," gentog jeg, "hvor meget ejede han?"

"Over to millioner pund sterling."

"Det kan man kalde en formue! Men hvordan står det til med halvbroderen?"

"Han må nu være over de fyrre og er et dårligt subjekt. Jeg har aldrig set ham. Hans søstre holder ikke af at tale om ham eller at have noget med ham at gøre. Jeg kan forstå, at han er en lidenskabelig spiller; det er også blevet sagt mig, at han for

øjeblikket skal opholde sig i England, og da der er visse formaliteter, som skal være i orden før pigebørnene kan hæve deres indtægter, så er noget af det første, jeg har at gøre i England, at se at finde ham. Han skal underskrive nogle papirer, så vi vil ikke være i stand til at få noget i orden, før han kommer til stede. For nogen tid siden hørte Edith og min hustru, at han var syg, men, levende eller død, må vi se at få oplysninger om ham, og det hurtigst muligt."

Jeg svarede ikke, og han vedblev:

"Jeg skal i morgen præsentere dig for min hustru og svigerinde; Beatrice er endnu et barn i sammenligning med Edith, der er næsten som en moder overfor hende. Beatrice er en lille skønhed, så ung, så frisk og buttet. Edith er også smuk, men jeg tror rigtignok, at hun er forfængelig som en påfugl. Men nu kommer vi til den anden del af min historie. Søstrene har en bekendt her ombord, en af de mærkværdigste kvinder jeg i mit liv har mødt. Hun går under navnet "Madame Sara" og er vel kendt i London. Hun har fortalt, at hun har en forretning i Strand. Hvad hun har haft at gøre i Brasilien, ved jeg ikke, for hun nævner aldrig et ord om sine private affærer. Men du vil blive overrasket ved at høre, hvilken bestilling hun har."

"Hvad mener du?"

"Jo, hun har en klinik for skønhedspleje. Hun erklærer, at hun kan gengive enhver, som søger hende, den svundne ungdom. Hun forsikrer også, at hun kan gøre grimme mennesker smukke. Der er ingen tvivl om, at hun er dygtig. Hun forstår lidt af alt, og er i besiddelse af vidunderrecepter, både hvad medicin, kirurgi og tandlægekunst angår. Hun er selv en meget elskværdig dame, meget smuk, med blå øjne, uskyldige,

barnlige manerer og et stort, prægtigt, guldgult hår. Hun tilstår åbent, at hun er meget ældre end hun ser ud til at være, omkring de femogtyve. Det lader til, at hun har rejst hele verden rundt, og hun stammer dels fra Indien og dels fra Italien, idet hendes fader var italiener, hendes moder indisk. Hun ledsages af en araber, en smuk, malerisk fyr, som nærer den mest ubetingede hengivenhed for hende. Desuden bringer hun fra Para to brasilianere med hjem til England. Denne kvinde er inde i alle mulige hemmeligheder, men navnlig i kosmetiske. Jeg er bange for, at hendes butik i Strand kunne fortælle artige historier, hvis den kunne tale. Hendes klienter kommer til hende der, og hun reparerer da på dem, med hvad der gøres nødvendigt. Det er en kendsgerning, at hun lejlighedsvis udfører mindre kirurgiske operationer, og der er ikke en tandlæge i London, som forstår sig bedre end hun på tænders behandling. Hun påstår, at hun kender en hemmelighed, hvorved kunstige tænder kan sættes så fast på ganen, at intet menneske skal kunne opdage, de er kunstige. Edith Dallas beundrer hende – ja, jeg synes næsten hendes tilbedelse går for vidt, for hun ser op til hende som til et ideal."

"Du giver en brillant beskrivelse af den dame," sagde jeg, "du må præsentere mig i morgen."

"Det skal jeg," svarede Jack smilende. "Jeg kunne nok lide at høre din mening om hende. Jeg er rigtig glad over at have truffet dig, Druce, det minder én om gamle dage. Når vi nu kommer til London, tænker jeg på at bo i mit hus i Eaton Square for resten af sæsonen. Meadows skal møbleres om, og Beatrice og jeg vil så flytte derud nogen tid i august måned. Så må du komme ned og besøge os; men jeg er bange for, at jeg, før

jeg tænker på nogen fornøjelse for os selv, må se at finde min svoger Henry Joachim Silva."

"Hvis det volder Dem vanskelighed, så henvend Dem til mig," sagde jeg. "Jeg kan stille en af de dygtigste agenter i verden til Deres rådighed; han vil være i stand til at finde enhver, eller næsten enhver, mand i England, levende eller død."

Jeg gav derpå Selby et kort omrids af den forretning, tjeneste jeg var i.

"Tak," sagde han, "det er storartet. Du er netop den mand, jeg trænger til."

Næste morgen efter frokost præsenterede Jack mig for sin kone og svigerinde. De var begge meget smukke, og navnlig hustruen var ualmindelig sød og yndefuld.

Vi havde passiaret sammen en fem minutters tid, da jeg så en slank, snarere lille end høj, men meget smuk og med kun lidet iøjnefaldende elegance klædt kvinde komme hen ad dækket. Hun havde en stor solhat på hovedet.

"Å, madame Sara, er De der!" udbrød Jack. "Tænk Dem hvor morsomt! Jeg har truffet en gammel ven her om bord, og jeg har fortalt ham en hel del om Dem. Må jeg præsentere ham: Hr. Dixon Druce. Jeg ville ønske, at De og han kom til at synes om hinanden. Druce, denne dame er madame Sara, som jeg har fortalt dig om!"

Hun hilste yndefuldt og så derefter alvorligt på mig. Ved siden af hende så begge de andre damer helt ubetydelige ud. Hendes ansigtsfarve var rød og hvid, hendes ansigtstræk udtryksfulde, hendes øjne bedårende, skælmske og dog med et barns åbne, uskyldige blik. Hendes dragt var tilsyneladende

meget tarvelig. I det hele taget så hun ud som en frisk og naturlig ung pige.

Da vi et øjeblik efter sad og passiarede sammen om ganske almindelige ting, lagde jeg dog snart mærke til, at hun syntes at nære større interesse for mig end man i reglen gør for et menneske efter den første præsentation. Med stor behændighed førte hun samtalen således, at Selby, hans hustru og svigerinde til sidst aldeles ikke tog del i den og kort efter fjernede sig; hun trak da sin stol lidt nærmere hen til mig og sagde med lav stemme:

"Jeg er glad over at have truffet Dem, og hvor besynderligt er dog ikke dette møde. Var det nu virkelig tilfældigt?"

"Jeg forstår Dem ikke," svarede jeg.

"Jeg ved hvem De er," svarede hun i en let tone. "De er forretningsfører for Werner's Agency, hvis formål det er at vide besked med alle de folks private affærer, der helst ville beholde deres hemmeligheder for sig selv. Og derfor, hr. Druce, vil jeg nu også være fuldstændig åbenhjertig overfor Dem. Jeg har en lille butik i Strand, en lille parfumebutik – og bag dens uskyldigt udseende døre leder jeg den forretning, som bringer mig ind i guldets kongerige. Har De, hr. Druce, noget at indvende imod, at jeg søger mit livsophold på en så fuldkommen uskyldig måde?"

"Hvorfor skulle jeg dog have det," svarede jeg. "De sætter mig i forlegenhed ved at hentyde til denne omstændighed."

"Jeg vil så gerne have, at De skal aflægge et besøg i min butik, når vi nu kommer til London. Jeg har været borte i en tre-fire måneder. Men det har ikke noget at sige. Jeg forsikrer Dem, at jeg udretter det utrolige for mine klienter, og de betaler mig

store summer for min bistand. Jeg er i besiddelse af nogle fuldkommen uskyldige hemmeligheder, som jeg ikke kan betro til alle og enhver. En del af dem har jeg fået i Indien, en del fra de indfødte i Brasilien. Jeg har nu sidst været i Para for at sætte mig ind i nogle nye metoder, som er af stor vigtighed for min forretning."

"Og Deres forretning er –?" spurgte jeg og så på hende med nogen overraskelse, skønt jeg ikke kunne andet end more mig over hende.

"Jeg dyrker skønhedsplejen," sagde hun i en let tone. Hun så på mig med et smil. "De trænger ikke til mig nu, hr. Druce, men den tid kommer nok, da også De vil ønske at undgå årenes indvirkning på Deres udseende. Sig mig for resten, hvor gammel tror De, jeg er?"



"Jeg dyrker skønhedsplejen," sagde hun.

"Jeg tør ikke løbe den risiko at gætte," svarede jeg.

"Og jeg vil ikke sige Dem det. Lad det vedblive at være en hemmelighed. De må dog forstå mig vel – min forretning er ærlig nok, der er slet ikke noget mystisk ved den. Ikke desto mindre vil jeg dog råde Dem til, hr. Druce, at De ikke, selv på Deres forretnings vegne, blander Dem i mine sager."

Det barnlige udtryk forsvandt fra hendes ansigt, da hun ytrede disse sidste ord. Der syntes næsten at ligge en slags

trussel i hendes tone. Hun rejste sig lidt efter, og jeg gik igen hen til mine venner.

"De har nu gjort bekendtskab med madame Sara," sagde fru Selby, "synes De ikke, hun er yndig?"

"Hun er en af de smukkeste kvinder, jeg nogen sinde har set," svarede jeg, "men der synes at være noget hemmelighedsfuldt ved hende."

"Ja, det er der," svarede Edith Dallas alvorligt.

"Hun spurgte mig, om jeg kunne gætte hendes alder," vedblev jeg. "Jeg turde ikke forsøge, men hun kan da vist ikke være over de femogtyve."

"Der er ingen mennesker, der ved, hvor gammel hun er," sagde fru Selby, "men jeg skal fortælle Dem en ting, som De måske næppe vil tro kan være sandhed. Hun var brudepige ved moders bryllup for tredive år siden. Hun forsikrer, at hun aldrig forandrer udseende, og at hun ikke er bange for at blive gammel."

"Mener De det alvorligt?" spurgte jeg, "men det er jo umuligt!"

"Hendes navn er indskrevet i kirkebogen, og min moder kendte hende godt. Der var allerede den gang noget mystisk ved hende, og jeg tror, hun havde fået min moder i sin magt, men det er jeg ikke vis på. Men i ethvert tilfælde så beundrer Edith og jeg hende, gør vi ikke, Edie?"

Hun lagde ømt sin hånd på søsterens arm. Edith Dallas svarede ikke, men hendes ansigt var bekymret. Lidt efter sagde hun med sagte stemme:

"Der er noget uhyggeligt ved madame Sara!"

Der gives næppe nogen forretning, en sagførers ikke undtagen, hvor man er så tilbøjelig til at nære mistro til alt

muligt, som netop i min. Jeg hader alt hemmelighedsfuldt – såvel hvad personer som ting angår. Hemmeligheder er mine naturlige fjender; jeg havde nu en følelse af, at denne kvinde var lutter hemmeligheder. Hun nærede interesse for mig, det var tydeligt nok, måske var hun bange for mig.

Resten af vor rejse gik fornøjeligt nok. Jo mere jeg var sammen med fru Selby og hendes søster, desto bedre kom jeg til at synes om dem. De var så velsignet naturlige, ligefremme og godhjertede.

Vi skiltes ved Waterloo Station. Jack, hans kone og svigerinde tog ind i ejendommen i Eaton Square, jeg i min bolig i St. Johns Wood. Jeg havde der et hus med en stor have, og i den ene udkant af denne lå mit laboratorium, mit livs stolthed, men det var også, det tør jeg påstå, det bedste private laboratorium i London. I dette tilbragte jeg al min fritid, beskæftiget med forsøg på forskellige kemiske sammensætninger, idet jeg levede i håbet om at udrette store ting; jeg tænkte nemlig ikke på at blive i Werner's Agency hele min levetid. Ikke desto mindre interesserede denne min virksomhed mig overmåde meget, og jeg var ikke bedrøvet over at vende tilbage til mine daglige forretninger.

Den næste dag, lige før jeg skulle gå til kontoret, kom Jack Selby.

"Jeg ville gerne have, du skulle hjælpe mig," sagde han. "Jeg har allerede forsøgt på forskellig måde at indhente oplysninger om min svoger, men forgæves. Der lader ikke til at eksistere et sådant menneske i denne by. Kan du nu hjælpe mig og føre mig ind på den rette vej, hvor jeg skal søge?"

Det forsikrede jeg ham om, at jeg kunne, og jeg bad ham om at overgive sagen i mine hænder.

"Med fornøjelse," svarede han. "Vi er nemlig i stor forlegenhed, da hverken min kone eller Edith kan hæve nogle af deres penge før denne mand er fundet. Jeg kan ikke få i mit hoved, hvor han gemmer sig."

"Jeg skal sætte annoncer i alle blade," sagde jeg, "og opfordre enhver, som kan give nogen oplysning, om at henvende sig på mit kontor. Jeg skal også sende meddelelse til de forskellige filialer så vel som til min dygtigste mand i London, at de skal holde øjnene åbne i så henseende. Du kan være ganske vis på, at vi skal have ham i løbet af en uge eller to."

Selby var øjensynlig glad over dette løfte, og da vi skiltes, bad han mig indstændigt om snart at besøge ham og hilse på damerne.

Samme dag blev avertissementet skrevet og sendt til forskellige blade og agenter. Men den ene uge gik efter den anden, uden at der viste sig mindste resultat. Selby var meget nedtrykt og følte sig kun glad i min nærværelse, han bad mig derfor om at komme hjem til sig, så ofte min tid tillod det. Jeg for min del var glad over at efterkomme hans indbydelse, for såvel han som hans hustru og søster interesserede mig levende, og hvad fru Sara angår, da kunne jeg ikke lade være med at tænke på hende.

En dag sagde fru Selby til mig:

"De har vel ikke besøgt madame Sara? Jeg ved hun vil blive glad ved at vise Dem sit forretningslokale."

"Jeg lovede at besøge hende," svarede jeg, "men har endnu ikke haft lejlighed til at opfylde mit løfte."

"Vil De gå med mig derhen i morgen?" spurgte Edith Dallas pludselig.

Hun rødmede, da hun sagde det, og jeg så, at hendes ansigt atter havde det pinefulde og urolige udtryk, som jeg før havde set hos hende; allerede for nogen tid siden havde jeg lagt mærke til, at hun så både nervøs og bekymret ud. Første gang havde jeg bemærket det om bord på *Norham Castle*, men i stedet for at fortage sig blev det værre og værre. Hendes ansigt var alt for bevægeligt og nervøst for en så ung kvinde; hun fo'r op ved enhver lyd, og madame Saras navn blev aldrig udtalt i hendes nærværelse uden at gøre et ubehageligt indtryk på hende.

"Vil De gå med mig?" spurgte hun nu ivrigt.

Jeg lovede det, og næste dag omkring klokken elleve kørte Edith Dallas og jeg sammen i en droske til madame Saras butik. Vi nåede den i et øjeblik, og jeg så til min forbavselse, at det var en lille uanselig butik, klemt inde mellem en ekviperingshandel og en kunsthandel. I vinduet stod pyramider af parfumeflasker med slebne propper, omvundet med kulørte bånd. Da drosken holdt, stod vi ud og gik ind i butikken; i denne var et par trin, der førte til en dør af solid mahogni.

"Dette er indgangen til hendes private bolig," sagde Edith og pegede på en lille messingplade, på hvilken var indgraveret: "Madame Sara, Parfumerihandler".

Edith trykkede på knappen til en elektrisk klokke, og døren blev straks åbnet af en dreng i liberi. Han så på frøken Dallas, som om han kendte hende godt, og sagde:

"Fruen er inde; hun venter Dem, frøken."

Med de ord førte han os ind i et tarveligt men fornemt møbleret værelse, hvor han forlod os, idet han lukkede døren efter sig.

"Ved De nu, hvor vi er?" spurgte hun.

"Vi er i et lille værelse bag madame Saras butik," svarede jeg. "Men hvorfor er De så bevæget, frøken Dallas? Hvad er der i vejen med Dem?"

"Vi står ved indgangen til en troldkvindes hule," svarede hun. "Vi skal snart stå ansigt til ansigt med den forunderligste kvinde i hele London. Der findes ikke hendes lige."

"Og De – er bange for hende?" Jeg sænkede min stemme til en hvisken.

Hun studsede, veg et skridt tilbage, og det var kun med besvær det lykkedes hende at genvinde sin selvbeherskelse. I dette øjeblik vendte drengen tilbage og ledsagede os gennem en række små venteværelser, og snart befandt vi os overfor fruen selv.

"Å," sagde hun med et smil. "Det var jo morsomt. De har holdt Deres ord, Edith, og jeg er Dem meget taknemmelig for det. Jeg vil nu vise hr. Druce nogle af min forretnings hemmeligheder. Forstå mig vel, hr. Druce," tilføjede hun, "jeg vil kun fortælle Dem nogle af mine virkelige hemmeligheder, hvis De ønsker at få noget at vide om mig selv."

"Hvor kan De mene, jeg skulle ønske at få noget at vide om Dem selv?" spurgte jeg.

Hun tilkastede mig et alvorligt blik, der overraskede mig, og derpå sagde hun:

"Kundskab er magt. De skulle ikke nægte at modtage, hvad jeg er villig til at give Dem. Edith, De vil vel ikke have noget

imod at vente her, mens jeg viser hr. Druce omkring. Læg nu først mærke til dette værelse, hr. Druce. Det får kun lys fra oven; når døren lukkes, kan der ikke udvendig fra iagttages, hvad her foregår. Dette er mit allerhelligste – De mærker en svag duft af parfume herinde, det er en varm dag, men selve værelset er køligt; hvad siger De til det?"



"Dette er mit allerhelligste," sagde hun.

Jeg svarede ikke. Hun gik ind i et andet værelse og indbød mig ved en håndbevægelse til at følge sig. Dér stod et poleret firkantet egetræsbord, hvorpå der lå en hel del mærkeligt

udseende sager. Der var tilproppede flasker fulde af sælsomme medikamenter, spejle, flade og buede, børster, tænger, svampe, spinkle, nålefine instrumenter af blankt stål, tynde lancetter og tænger. Overfor dette bord stod en stol, ligesom dem tandlægerne bruger. Over denne hang lamper med elektriske blus, der kastedes tilbage af stærke reflektorer og linser så store som koøjne. En anden stol blev båret oppe af en glaspiedestal, det var for, som fru Sara forklarede mig, at virke afledende for den elektriske kraft. Elektriske batterier var her flere af, forskellige efter det formål, de skulle bruges til. Der var også fine platinnåle, som hun brugte til elektrisk behandling af overflødig hårvækst og meget mere.

Fra dette værelse førte fru Sara mig ind i et andet, hvor der var instrumenter og sager af et endnu besynderligere udseende. Her stod et operationsbord og kloroform- og æter-apparater. Da jeg havde set på det hele, vendte hun sig om til mig.

"Nu ved De," sagde hun, "at jeg giver mig af med at doktorere; De vil måske kalde mig kvaksalver. Disse er mine hemmeligheder. Ved hjælp af dem lever og blomstrer jeg."

Hun vendte sig om og gik så let og spændstigt, som om hun var en ung pige, ind i det værelse, hvor Edith Dallas, så bleg som en ånd, ventede på os.

"De har gjort Deres pligt, mit barn," sagde madame Sara. "Hr. Druce har nu set alt det, jeg gerne ville have, han skulle se. Jeg er meget tilfreds med jer begge. Vi ses vel i aften hos lady Farringdon? Farvel så længe!"

Da vi atter sad i drosken og kørte hjem, vendte jeg mig til Edith:

"Der er mange ting, der forbavser mig hos madame Sara," sagde jeg, "men dog intet så meget som at hun kommer i Londons fineste selskab. Hvordan i alverden kan det gå til, frøken Dallas?"

"Jeg kan ikke bestemt sige Dem det," var hendes svar. "Jeg ved kun, at hvor hun end kommer, så er hun velkommen og bliver behandlet med opmærksomhed, og kommer hun ikke, så savner man hende."

Jeg var også indbudt til lady Farringdon samme aften, og jeg gik derhen med en vis følelse af nysgerrighed. Der var ingen tvivl om, at madame Sara interesserede mig. Jeg forstod mig ikke på hende. Sikkert var der noget hemmelighedsfuldt forbundet med hende, og det lod til, at hun af en eller anden grund, som jeg ikke kunne forstå, både frygtede mig og ønskede at vinde mig. Hvad kunne det dog være?

Jeg kom tidligt og stod i nærheden af døren, da madame Sara blev meldt. Hun var iført en kostbar hvid atlaskes kjole og bar masser af diamanter. Jeg så ladyen gå hende i møde og tale interesseret med hende, og da hun fik madame Saras svar, strålede hendes ansigt af tilfredshed. Nogle minutter senere satte en mand med et udenlandsk ydre sig ved pianoet; han præluderede, og straks efter begyndte fru Sara at synge. Hendes stemme var yndig og melodiøs, med en let patos, netop en stemme, der gik til hjertet. Der blev en standsning i samtalen, så hun sang under fuldkommen stilhed, og da hun var færdig, mødtes hun af et rungende bifald. Jeg ville netop vende mig om for at sige noget til min nabo, da jeg så Edith Dallas stå ved siden af mig. Hendes blik mødte mit. Hun lagde sin hånd på min arm.

"Her er så varmt herinde," sagde hun og så ud til at være en afmagt nær. "Vil De være så god at følge mig ud på balkonen?"

Jeg gjorde som hun bad om. Inde i værelserne var der en utålelig hede, men herude var luften kold i sammenligning.

"Jeg må ikke tabe hende af syne," sagde hun.

"Hvem mener De?" spurgte jeg, overrasket ved hendes ord.

"Madame Sara."

"Ah! Ja, De kan se hende derfra, hvor De står."

Vi var alene på balkonen. Jeg gik tættere hen til hende.

"Hvorfor er De bange for hende?" spurgte jeg.

"Er De sikker på, at ingen kan høre os?" var hendes svar.

"Det er jeg."

"Hun indjager mig skræk," var hendes næste ord.

"Jeg vil ikke misbruge Deres fortrolighed, frøken Dallas. Vil De have tillid til mig? De bør kunne give mig en grund for Deres frygt."

"Jeg kan ikke. Jeg tør ikke. Jeg har allerede sagt for meget. Ophold mig ikke, hr. Druce. Hun må ikke finde os sammen."

Hun smuttede bort ind i mængden, og et øjeblik efter stod hun ved madame Saras side.

Selskabet på Portland Place var, det husker jeg tydeligt, den 26. juli. To dage senere havde Selbys deres sidste modtagelsesdag, før de tog på landet. Jeg var selvfølgelig inviteret, og madame Sara var der også. Hun havde aldrig været klædt prægtigere, aldrig set yngre og smukkere ud. Hvor hun gik, fulgte alles blikke hende. Som regel var hendes dragt tarvelig, næsten som en ung pige kunne bære den, men den aften var den af kostbare orientalske stoffer i mange farver og glimrede af juveler. Hendes guldblonde hår var smykket med en

rigdom af diamanter; om halsen havde hun et bånd af turkiser og brillanter. Der var mange unge og smukke kvinder hos Selbys den aften, men hverken den yngste eller den smukkeste kunne måle sig med hende. Det var ikke alene hendes skønhed og fremtræden, det var tillige den ynde, der var udbredt over enhver af hendes bevægelser, som måtte fængsle enhver.

Jeg så frøken Dallas, høj, bleg og slank, stå alene i nogen afstand fra mig og gik straks hen til hende. Før jeg endnu havde talt til hende, bøjede hun sig over imod mig og hviskede:

"Er hun ikke guddommelig? Hun får alle til at beundre sig og tager hele London med storm."

"De er altså ikke bange for hende i aften?" spurgte jeg.

"Jeg frygter hende mere end nogen sinde. Hun har ligefrem forhekset mig. Men hør, nu synger hun!"

Jeg havde ikke glemt den sang, fru Sara havde sunget hos Farringdons og tav nu for at høre efter. Der var en stilhed i værelset, så den mindste lyd ville kunne høres. Hun sang en spansk sang, en vuggevise, kaldte hun den. Madame Sara kunne synge folk i søvn med den sang, påstod man.

"Hun har mange patienter, der lider af søvnløshed," hviskede den unge pige, "og hun helbreder dem altid med denne sang, og med den alene. Men tys, vi må ikke tale; hun kan høre os!"

Før jeg kunne svare kom Selby hurtigt hen imod os. Han havde ikke set Edith, men greb mig i armen.

"Kom et øjeblik med ind i vinduesnichen her, Dixon," sagde han; "jeg må tale med dig. Jeg kan vel antage, at du ikke har hørt noget nyt med hensyn til min svoger?"

"Ikke et ord," svarede jeg.

"For at sige dig sandheden, så er den historie lige ved at gøre mig gal. Vi kan ikke få vore pengeaffærer i orden, fordi den fyr har fundet for godt at forsvinde. Min sagfører telegraferede til Brasilien i går, men hans bankier derovre har heller ikke hørt noget til ham."

"Det er kun et tidsspørgsmål," var mit svar. "Hvornår tager I til Hampshire?"

"På lørdag."

Idet Selby sagde de sidste ord, så han sig omkring og sænkede stemmen.

"Jeg vil gerne sige dig noget andet. Jo mere jeg ser –" han nikkede over mod madame Sara – "desto mindre synes jeg om hende. Edith er altid i et skrækkeligt humør. Har du ikke lagt mærke til det? Og det værste er, at min hustru også er påvirket. Hun siger jo, det fruentimmer, at hun kan lave folk om til skønheder, og det er vel det, der gør kvinderne så tossede efter hende. Jeg kan så godt forstå, det er fristende, når man ser mindre godt ud, men Beatrice er jo både ung og smuk. Hvad kan hun have at gøre med kosmetiske midler og skønhedspiller?"

"Du vil da vel ikke sige, at din hustru har konsulteret madame Sara i hendes egenskab af læge?"

"Ikke just det; men hun har gået til hende for sine tænder. Hun har i den sidste tid lidt af tandpine og madame Sara skal være en ualmindelig dygtig tandlæge. Edith går stadig til hende, nu for det ene, så for det andet, men Edith er også aldeles tosset efter hende."

Idet Jack sagde disse sidste ord, bøjede han sig frem for at tale med en anden, og inden jeg kunne forlade min skjulte plads

i vinduesnichen, så jeg fru Sara og Edith nærme sig denne, som det syntes i fortrolig samtale. Jeg kunne ikke undgå at høre følgende ord:

"De skal ikke komme til mig i morgen; De har også bedst af at komme på landet så snart som muligt. Det er i enhver henseende det bedste, De kan gøre."

Idet fru Sara talte, vendte hun sig hurtigt om og opfangede mit blik. Hun hilste forekommende med en dyb bøjning, og det underlige, næsten udfordrende blik, hun sendte mig, gav mig en hel del at tænke på. Hele den aften og den følgende nat kunne jeg ikke få ud af mit hoved, at hun måtte mene noget med det. Jeg mindedes hvad Selby havde sagt med hensyn til sin hustru og hendes pengeaffærer. Uden tvivl havde han giftet sig ind i en hemmelighed – en hemmelighed, som fru Sara vidste besked med. Der var en stor formue på spil, og der kan ske underlige ting, når det gælder millioner.

Næste morgen – jeg var lige stået op og sad ved morgenkaffen – blev der bragt mig et brev. Det kom ved et bud og var mærket: "Haster".

Jeg rev det op og læste:

> Kære Druce!
>
> Et skrækkeligt slag har ramt os; min svigerinde, Edith, blev pludselig syg, som vi sad ved tebordet. Vi sendte bud efter en læge, der boede i nærheden, men han kunne intet udrette, hun døde i løbet af en halv time. Kom så hurtigt du kan, og kender du en dygtig specialist, så bring ham med. Min hustru er ude af sig selv af skræk og sorg over dette frygtelige slag.
>
> Din

Jack Selby.

Jeg læste dette brev to gange, før jeg kunne fatte betydningen af det. Så fo'r jeg op, trak skyndsomst min overfrakke på, fik fat i en droske og sagde til kusken:

"Kør til Victoria Street nr. 192, så hurtigt De kan!"

Her boede en vis hr. Eric Vandeleur, en gammel ven af mig. Han var politilæge for Westminster distriktet, som indbefattede Eaton Square. En klogere eller skarpsindigere mand end han eksisterede ikke, og det foreliggende tilfælde henhørte under ham både som almindelig læge og politilæge. Han var ikke hjemme, da jeg kom; han var allerede gået i retten. I en fart kørte jeg derhen; dér blev det sagt mig, at han var til ligsyn.

Jeg undrede mig altid over, at en mand, der som han levede i en stadig atmosfære af død og forbrydelser, kunne være så munter og elskværdig, så glad og fornøjet som han altid var. Måske det netop var en reaktion fra hans arbejde. Pludselig hørte jeg en dør blive smækket op og i, og Vandeleur kom farende ned ad gangen, idet han samtidig trak sin overfrakke på.

"Er det dig?" udbrød han, da han fik øje på mig. "Jeg har jo ikke set dig i en evig tid. Vil du mig noget?"

"Ja, og det er noget, der haster," svarede jeg. "Har du travlt?"

"Op over ørene, kære ven. Jeg har ikke et eneste øjeblik tid nu. Måske senere."

"Hvad er der? Du ser så ophidset ud?"

"Jeg skal i en flyvende fart til Eaton Square, men kom med, så kan du undervejs fortælle mig, hvad du har på samvittigheden."

"Det er jo udmærket!" udbrød jeg. "Der er altså sket anmeldelse om sagen? Du skal hen til Selby i nr. 34 A; så går jeg med dig."

Han stirrede overrasket på mig.

"Men der er jo først i dette øjeblik sket anmeldelse! Hvor er det muligt, at du kan vide noget om den sag?"

"Jeg ved det hele. Men lad os tage drosken her, så kan jeg fortælle dig det på vejen."

Imens vi hurtigt kørte til Eaton Square, udviklede jeg hele situationen for Vandeleur, idet jeg af og til kastende et blik på hans livlige, glatragede ansigt. Han var ikke længer Eric Vandeleur, den mand, som altid vidste besked med den sidste klubhistorie og som altid havde en skælm i øjet; han var Vandeleur, autoriteten på retsmedicinens område, hvis ansigt var ubevægeligt som en maske. Trækkene stivnede lidt efter lidt og han pressede læberne tæt sammen.

"Det lader til, at det er en alvorlig historie," sagde han, da jeg var færdig, "men jeg kan ikke sige noget før jeg med egne øjne har gjort mine iagttagelser. Nu er vi der, og der står kronbetjenten og venter på mig. Det kan nok være, han har skyndt sig."

På trappen stod en uniformeret mand og hilste.

Vi gik ind i det stille, mørke hus. Selby stod i forhallen og gik ud for at møde os. Jeg forestillede herrerne for hinanden, og Jack førte os så ind i spisestuen, hvor vi traf dr. Osborne, der straks var blevet tilkaldt, da det første symptom på ildebefindende viste sig. Dr. Osborne var en bleg, undersætsig ung mand, hvis ansigt overvejende udtrykte skræk.

"Jeg må tale med Dem i nogle minutter, dr. Osborne," sagde Vandeleur, "men først må hr. Selby give mig en nøjagtig fremstilling af det skete. Vil De være så god, hr. Selby?"

"Ja, gerne," svarede han. "Vi havde et større selskab i aftes, og min svigerinde kom ikke til sengs før hen på morgenstunden; hun var i dårligt humør, men fejlede i øvrigt intet. Min hustru var gået ind til hende, efter at hun var gået i seng, og havde da, som hun senere fortalte mig, fundet hende i en voldsom gråd, men hun kunne ikke få hende til at sige, hvad der var i vejen. Vi talte sammen om, at vi måtte se at få hende ud på landet snarest muligt. Det var vor mening at rejse allerede i eftermiddag."

"Nå – og så?" spurgte Vandeleur.

"Vi sad ved kaffebordet klokken halv ti, og frøken Dallas kom ned, sund og rask og for øvrigt i godt humør. Hun spiste med appetit, og da det forfærdelige skete, havde hun og min hustru forsynet sig fra samme fad. Vi var næsten færdige med at spise, da hun sprang op fra bordet, udstødte et skarpt skrig, blev så bleg som et lig, pressede hånden mod sin side og løb ud af værelset. Min hustru løb efter hende, men kom tilbage et minut eller to efter og sagde, at Edith led frygtelige smerter, vi måtte øjeblikkelig sende bud efter en læge. Dr. Osborne bor lige her om hjørnet. Han var heldigvis hjemme og kom straks, men hun døde næsten lige i det samme øjeblik, han kom."



Hun sprang op fra bordet med et skarpt skrig.

"De var i værelset?" spurgte Vandeleur og vendte sig til Osborne.

"Ja," svarede denne; "hun var ved sin bevidsthed til det sidste, men led frygtelige smerter. Døden kom pludseligt."

"Sagde hun noget til Dem?"

"Hun forsikrede blot, at hun ikke havde nydt det ringeste, før hun kom ned til kaffebordet. Efter at døden var indtrådt, sendte jeg øjeblikkelig rapport om det skete og lukkede døren af ind til spisestuen, hvor ulykken var sket, efter at jeg først havde overbevist mig om, at alt stod urørt på bordet."

Vandeleur ringede, og et tyende viste sig. Han gav hurtigt sine ordrer, at levningerne af måltidet omhyggeligt skulle opbevares, hvorpå han og kronbetjenten hurtigt gik op ad trappen til værelset, hvor liget befandt sig.

Da vi var alene, sank Selby om i en stol. Hans træk var præget af den dybeste sorg og bekymring.

"Det er forfærdeligt, at en sådan ulykke kan ske så pludseligt!" udbrød han. "Og Beatrice! Hun tager sig det så nær, at jeg tror, hun aldrig mere bliver sig selv igen. Hun elskede sin søster så højt. Edith var næsten ti år ældre og har altid været som en moder for hende. Det er en sørgelig begyndelse for os herhjemme. Jeg kan næppe tænke en sammenhængende tanke."

Jeg blev hos ham en stund og talte med ham, trøstede ham efter bedste evne, men omsider, da Vandeleur stadig ikke havde vist sig, gik jeg hjem. Det var mig dog ikke muligt at tage mig noget for, og da Vandeleur ved sekstiden ringede mig op i telefonen, skyndte jeg mig hjem til ham.

Selby var hos ham, og udtrykket i begges ansigter fortalte mig den sørgelige sandhed.

"Det er en alvorlig sag," sagde Vandeleur. "Frøken Dallas er død af en gift, hun har nydt. En omhyggelig obduktion har vist os, at en overmåde stærk gift, ukendt af europæiske toksikologer, findes i hendes legeme. Det er mærkeligt nok, et giften er os ubekendt, men endnu mærkeligere er det, at vi ikke kan begribe, hvorledes den er blevet indgivet hende. Jeg tilstår, at vi alle i øjeblikket står ganske uforstående overfor dette. Der var ikke det mindste at opdage i nogen af de levninger, der fandtes på bordet, og vi har hendes egen forsikring for, at hun ikke havde nydt noget før. Nå, en gift af en så uhyre styrke vil virke øjeblikkelig, og det er fastslået, at hun var frisk og rask, da hun kom ned til kaffebordet og at giften først begyndte at virke henimod slutningen af måltidet. Men hvordan har hun fået giften? Det skal jeg senere komme tilbage til; det vigtigste

punkt er, at det er en meget alvorlig situation, når man ser hen til de pekuniære følger og værdien af damens liv. Tanken om selvmord er fuldstændig udelukket, den unge dame var sund og rask og hun nærede stor hengivenhed for sin søster; der var altså ikke fjerneste grund til et sådant. Vi må derfor betegne det som et mord. Denne uskyldige dame er dræbt ved en morders hånd, en morder, der har fået givet hende giften med en så djævelsk snedighed, at der ikke er det mindste, som kan lede os på sporet. Til en sådan handling må der have været en vægtig grund, og den person, som har udtænkt og udført den, må være en forbryder, som er i besiddelse af stor videnskabelig dygtighed. Hr. Selby har lige fortalt mig om den stakkels myrdede dames pekuniære stilling og altså også hans unge hustrus. Det er mildest talt besynderligt, at denne stedbroder så pludselig er forsvundet, når man ser hen til hans tidligere karakter. Og det er navnlig besynderligt, når man som vi ved, at der mellem ham og to millioner pund sterling står to liv, og det ene nu er udslukket."

Det løb mig koldt ned ad ryggen af skræk, da Vandeleur sagde de sidste ord. Jeg så på Selby. Han var bleg som et lig, og pupillerne i hans øjne stod stive, som om han så noget frygteligt.

"Det, der sker én gang, kan gentage sig," vedblev Vandeleur. "Vi står overfor en stor hemmelighed, og jeg råder Dem til, hr. Selby, at passe på Deres hustru med den største omhu."



"Pas godt på Deres hustru," sagde Vandeleur.

Det var rystende for mig at høre disse ord fra en mand som Vandeleur; den stilling, ban indtog, og den autoritet, han havde med hensyn til slige sager, gjorde, at hans ord havde større betydning end nogen andens, men for Selby var det ligefrem frygteligt at få en så alvorlig advarsel med hensyn til den unge smukke kvinde, der for så kort siden var blevet hans, og som for ham var mere end hele verden. Han skjulte sit ansigt i sine hænder.

"Gud forbarme sig!" stønnede han, "er vi i et civiliseret land, hvor døden kan gribe én, uden at nogen kan opdage, hvorfra den kommer, og uden at man kan forsvare sig imod den eller undgå den! Sig mig, hr. Vandeleur, hvad skal jeg gøre!"

"De må lade mig beskytte Dem," sagde Vandeleur, "og, tro De mig, der er ingen hekseri til i verden. Jeg skal foreløbig anbringe en opdagelsesbetjent i Deres hjem. Bliv bare ikke forskrækket; han skal komme til Dem i en tjeners skikkelse og tage tjeneste hos Dem, men ikke desto mindre kan intet blive foretaget mod Deres hustru, uden at han ved det. Og hvad Dem angår, Druce," henvendte han sig nu til mig, "så gør politiet nu alt, hvad der står i dets magt, for at finde denne mand, denne Silva, og jeg vil bede Dem om at hjælpe til med Deres store mandskab og tage fat straks. Overlad Deres ven til mig. Telegrafér straks, hvis De hører noget nyt."

"Stol på mig," sagde jeg, og et minut efter havde jeg forladt værelset.

Da jeg hurtigt gik ned ad gaden, faldt mine tanker atter på madame Sara, hendes butik og dens hemmelighedsfulde baggrund, de kirurgiske instrumenter, operationsbordet, de elektriske strømme og alt det andet. Og dog, hvad kunne madame Sara have at gøre med denne sælsomme, hemmelighedsfulde begivenhed?

Disse tanker havde næppe krydset min hjerne, før jeg hørte en rullen af lette hjul, som pludselig standsede bag ved mig. Jeg vendte mig om og så en elegant åben vogn, trukket af et par prægtige heste. I det samme hørte jeg mit navn udtalt af en klar stemme, og jeg så madame Sara læne sig ud af vognen.

"Jeg standsede min vogn, da jeg så Dem, hr. Druce. Jeg har lige hørt den sørgelige nyhed om den stakkels Edith Dallas og er forfærdelig rystet. Jeg kommer lige fra Selbys, ville så gerne have hilst på dem og hørt, hvorledes dog det sørgelige er sket, men jeg blev ikke modtaget. Har De hørt, hvad der var årsagen til hendes død?"

Madame Saras blå øjne fyldtes med tårer, mens hun talte.

"Jeg har ikke lov til at tale om, hvad jeg har hørt, madame," svarede jeg, "da jeg er retsligt indblandet i sagen."

Hendes øjne trak sig sammen. Tårerne forsvandt som ved trylleri. Hendes blik blev spottende.

"Undskyld, at jeg spurgte," sagde hun, "Deres svar siger mig, at hun ikke er død nogen naturlig død. Hvor forfærdeligt! Men jeg må ikke opholde Dem. Kan jeg køre Dem noget steds hen?"

"Nej, mange tak!"

"Nå, så farvel!"

Hun gjorde tegn til sin kusk, at han kunne køre, og da vognen rullede bort, kastede hun et blik tilbage på mig. I hendes ansigt var det mærkelige udtryk, som jeg havde set der flere gange før. Kunne hun have noget at gøre med den sag? Den tanke greb mig med en sådan styrke, at det næsten var overvældende. Og dog havde jeg ingen grund for det – aldeles ingen.

Min eneste tanke måtte nu være at finde Henry Joachim Silva.

Avertissementer indrykkedes allevegne. Min stab havde ordre til at opbyde alt for at finde ham, der måtte i så henseende ikke spares på penge. Der blev telegraferet til lignende bureauer i Brasilien om oplysninger. Politiet på sin

side havde alle garn ude, men alt forgæves. Aviserne tog sig nu også af sagen, bragte artikler og notitser, der fortalte om den savnede stedbroder og den myrdede Edith Dallas. Så var der et blad, der havde fået fat på historien om testamentet, og den blev nu fortalt med mange tilsætninger for det læselystne publikum.

Følgende attest udstedtes af ligsynsjuryen:

> "Frøken Edith Dallas er død af en ubekendt gift, men hvorledes hun har fået den eller hvem der har indgivet hende den, har det ikke været muligt at konstatere."

Denne tingenes utilfredsstillende tilstand skulle imidlertid med ét slag forandres.

Den 6. august sad jeg i mit kontor, da et privat bud bragte mig et brev af følgende indhold:

"Norfolk Hotel, Strand.

Højstærede!

Jeg er lige nu ankommet til London fra Brasilien og har set Deres avertissementer. Jeg var netop i færd med selv at sætte et sådant i bladene for gennem det at finde mine søstre. Jeg er meget syg og ikke i stand til at forlade mit værelse. Vil De komme til mig så hurtigt det er Dem muligt.

Deres

Henry Joachim Silva."

I en fart ekspederede jeg to telegrammer, et til Selby og et andet til Vandeleur, og bad dem om at gå med mig så hurtigt

som muligt. Manden havde altså slet ikke været i England. Situationen var mere forvirrende end nogensinde. En ting var i det mindste sikkert – Edith Dallas' død var ikke hendes stedbroders værk.

Lidt efter halv syv kom Selby, og Vandeleur ti minutter senere. Jeg fortalte dem, hvad der var sket, og viste dem brevet. I løbet af en halv time nåede vi hotellet, og da jeg sagde, hvem jeg var blev vi vist ind i Silvas værelser på første sal af hans egen tjener. Da vi trådte ind, så vi en mand ligge i en lænestol, hans ansigt var forfærdelig magert og gennemsigtigt. Øjnene og kinderne var så indfaldne, at ansigtet næsten så ud som et dødningehoved. Han gjorde ingen anstrengelse for at rejse sig, da vi trådte ind, og så fra den ene til den anden i største overraskelse. Jeg præsenterede mig selv og sagde, hvem mine ledsagere var. Han bød så med en håndbevægelse sin tjener at gå.

"De har naturligvis hørt nyheden, hr Silva?" sagde jeg.

"Nyheden? Hvad mener De?" Han stirrede på mig, som om han ville læse ud af mit ansigt. Han faldt så tilbage i sin stol og udbrød:

"For Guds skyld! De hentyder til mine søstre. De lever dog vel? Svar mig hurtigt, de er dog vel i live?"

"Deres ældste søster døde den 29. juli, og der er al grund til at tro, at her foreligger et oprørende mord."

Da jeg ytrede disse ord, var det frygteligt at være vidne til den forandring, de fremkaldte i hans ansigt.

Han kunne ikke sige et ord, men lå ubevægelig. Hans hånd, der lignede en klo, så mager var den, omklamrede lænestolens arm, hans øjne var stive og stirrende, som om de var ved at

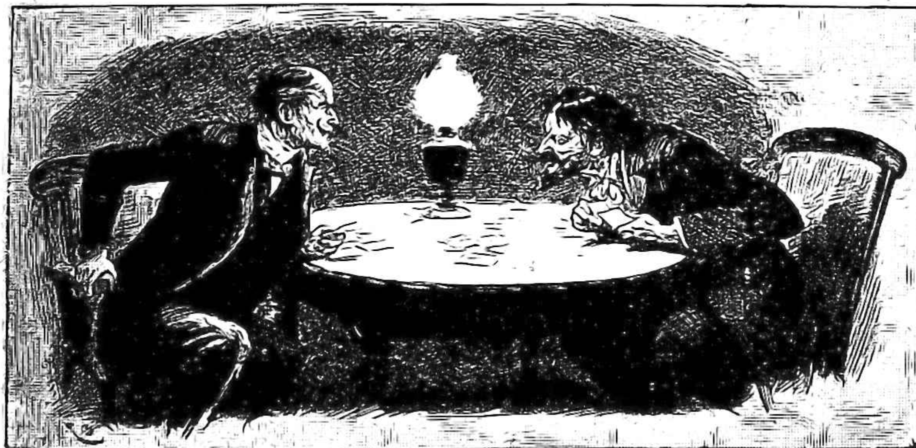
falde ud af deres huler, huden strammede sig tør og brun over knoglerne; det var et skrækkeligt syn. Jeg hørte Selby trække vejret kort og hurtigt bag mig, og Vandeleur nærmede sig manden og lagde sin hånd på hans skulder.

"Fortæl os, hvad De ved om sagen," sagde han skarpt.

Med en voldsom anstrengelse tog den syge sig sammen og begyndte med skælvende stemme:

"Hør godt efter, for der må handles hurtigt. Jeg er indirekte skyld i denne skrækkelige handling. Mit liv har været vildt og udsvævende, og nu er jeg døende. Lægerne siger, at jeg kun kan leve en måned. Det er mit hjerte, det er galt med. For atten måneder siden var jeg i Rio. Jeg levede stærkt, som jeg plejede, og spillede højt. Mellem mine spillekammerater var der én, som var meget ældre end jeg. Hans navn var José Aranjo. Om det kunne tænkes muligt, så var han en endnu værre spiller end jeg. En nat spillede vi alene sammen. Spillet gik højt, og da dagen brød frem, havde jeg tabt næsten 200.000 pund sterling til ham. Skønt jeg er en rig mand på grund af de indtægter, jeg har ifølge min onkels testamente, så kunne jeg dog ikke betale ham tyvendedelen af denne sum. Manden kendte min økonomiske stilling, og samtidig med, at han fik 5000 pund udbetalt kontant, fik han et dokument. Jeg må have været gal, da jeg gjorde det. Dokumentet, der var skrevet af en sagfører og attesteret af vidner, indeholdt den bestemmelse, at hvis jeg overlevede mine to søstre og således arvede min onkels hele efterladte formue, skulle José Aranjo have en halv million. Jeg følte den gang, at jeg ikke havde lang tid tilbage, og at mine udsigter til at blive den længstlevende kun var ringe. Straks efter at dette dokument var udfærdiget, forlod Aranjo Rio, og

jeg hørte da en hel del om ham, som jeg ikke før havde haft nogen anelse om. Hans herkomst var ganske ejendommelig, idet han stammede fra Indien gennem sin moder, fra Italien på fædrene side, og han havde tilbragt mange år af sit liv blandt inderne. Han skulle være lige så grusom, som han var snild og klog, og han havde i sit eje flere farlige hemmeligheder med hensyn til giftarter, der var ukendte i Europa. Jeg tænkte meget over dette, for jeg vidste nu, at jeg ved at have underskrevet det dokument havde sat mine to søskendes liv mellem ham og en formue. Jeg kom til Para for seks uger siden, kun for at få at vide, at den ene af mine to søstre var gift, og at de begge var rejst til England. Syg, som jeg var, bestemte jeg mig dog til at følge efter dem i den hensigt at advare dem. Jeg ønskede også at arrangere pengesagerne med Dem, hr. Selby."



"Jeg havde tabt næsten 200.000£ til ham."

"Et øjeblik, hr. Silva," afbrød jeg ham pludselig. "De skulle vel ikke vide, om denne mand, denne José Aranjo, kender en dame, som kalder sig madame Sara?"

"Kender hende?" udbrød Silva. "Jo, han kender hende godt, og det gør jeg for den sags skyld også. Aranjo og madame Sara var de bedste venner og altid sammen. Hun fortalte, at hun havde en forretning i London med skønhedspleje. Smuk, meget smuk, var hun, og hun var i besiddelse af hemmeligheder, som hun benyttede i sin forretning, hemmeligheder, som ikke engang Aranjo var indviet i."

"Store Gud!" udbrød jeg, "og denne kvinde er nu i London. Hun vendte tilbage hertil sammen med fru Selby og frøken Dallas. Edith var meget påvirket af hende og var bestandig sammen med hende. Efter min mening er der ingen tvivl om, at hun er den skyldige. Jeg har haft mistanke til hende i nogen tid, men jeg kunne ikke finde nogen grund for det. Nu viser grunden sig. De må sikkert kunne arrestere hende?"

Vandeleur svarede ikke. Han sendte mig et besynderligt blik, så vendte han sig til Selby.

"Har Deres hustru også konsulteret madame Sara?" spurgte han skarpt.

"Ja, hun gik til hende for sine tænder, men siden Ediths død har hun ikke været der. Jeg bad hende så bønligt om ikke at se denne kvinde, og hun lovede mig bestemt at opfylde mit ønske."

"Har hun nogen medicin eller lignende, som hun har fået af madame Sara, eller foretager hun nogen slags behandling, der er foreskrevet af hende?"

"Nej, det er jeg ganske sikker på, at hun ikke gør."

"Nuvel; jeg må tale med Deres hustru i aften, jeg ønsker at stille hende nogle spørgsmål. De må begge to straks tage bort fra byen. Tag ud til Deres landejendom og bliv der. Det er mit fulde alvor, når jeg siger, at fru Selby svæver i en alvorlig fare

indtil hendes broders død. Vi må nu forlade Dem, hr. Silva. Alle forretninger må foreløbig opsættes. Det er absolut nødvendigt, at fru Selby straks forlader London. Godnat! Jeg skal have den fornøjelse at hilse på Dem i morgen tidlig."

Vi tog afsked med den syge mand. Så snart vi var kommet ned på gaden, standsede Vandeleur.

"Jeg må overlade det til Dem, Selby," sagde han, "at dømme om, hvor meget af denne historie De vil fortælle Deres hustru. Hvis jeg var Dem, ville jeg sige hende det hele. Tiden til at handle er kommet, og hun er en modig kvinde. Fra dette øjeblik må De våge over alt, hvad hun nyder af mad og drikke. Hun må aldrig være Dem eller en anden pålidelig mand ude af syne."

"Jeg vil selvfølgelig selv våge over min hustru," sagde Selby, "men det er en sag, som nok kan gøre en mand forstyrret."

"Jeg vil tage med jer på landet, Selby," sagde jeg, idet jeg fulgte en pludselig indskydelse.

"Ja," udbrød Vandeleur, "det er udmærket; jeg ville netop foreslå det. Tag bort alle sammen med det første tog i morgen!"

"Så må jeg straks hjem for at ordne mine sager," sagde jeg. "Men jeg skal møde ved stationen ved første tog i morgen tidlig, stol på det!"

Da jeg vendte mig for at gå, greb Vandeleur fat i min arm.

"Jeg er glad over, at De tager med dem," sagde han. "Jeg skal i aften nedskrive nogle instruktioner. Hav altid en ladt revolver ved hånden. Farvel."

Med toget 6.15 næste morgen rejste Selby, hans hustru og jeg i en reserveret første klasses kupé med iltoget vestpå. Tjenestefolkene og fru Selbys pige var i en anden vogn. Selbys

ansigt viste, at han havde tilbragt en søvnløs nat, og frembød en slående kontrast til det smukke, friske ansigt hos hans kone, som et så frygteligt slag truede. Hendes mand havde fortalt hende det hele, og skønt hun endnu led forfærdeligt under det slag, der havde ramt hende ved hendes søsters død, så var hendes ansigt dog roligt og tillidsfuldt.

En vogn ventede på os ved Cronsmoor Station og omkring halv ti ankom vi til Selbys gamle hjem, der lå skjult mellem ege- og elmetræer. Alt var opbudt for at gøre den unge kones hjemkomst så lys og festlig som muligt, og som omstændighederne tillod det, men skygger, der ikke lod sig bortjage, hvilede over Selby. Han kunne næsten ikke overtale sig selv til at nære den mindste interesse for noget.

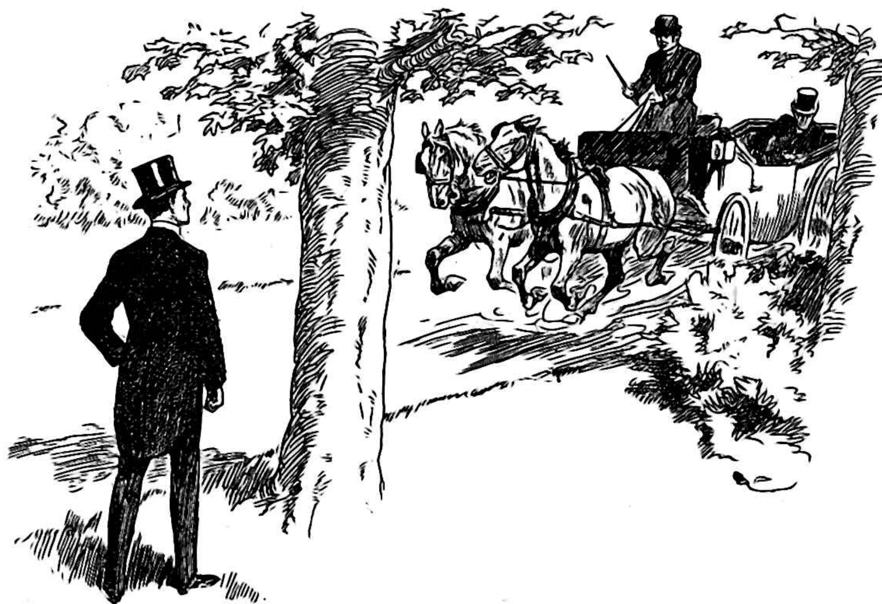
Næste morgen modtog jeg et brev fra Vandeleur. Det var meget kort og formanede mig endnu engang til den største agtpågivenhed. Han skrev, at to berømte læger havde undersøgt Silva, og de erklærede begge, at han kunne leve en måned endnu. Indtil hans død måtte der udvises den største forsigtighed.

Dagen var smuk og klar, og efter morgenkaffen ville jeg netop gå mig en tur, da hushovmesteren bragte mig et telegram. Jeg rev det op. Det var fra Vandeleur.

"Sørg for, at hun intet spiser, før jeg kommer. Er på vej!" stod der. Jeg skyndte mig ind til Selby i hans studereværelse og gav ham telegrammet. Han læste det og så på mig.

"Se efter, hvornår det første tog kommer og tag så ned og mød ham, kære ven," sagde han. "Lad os håbe, at dette vil sige, vi nu kan se en ende på disse utålelige tilstande!"

Jeg gik ind og så efter i togplanen. Det næste tog kom til Cronsmoor 10.45. Jeg gik derpå om til stalden og gav ordre til at spænde for en vogn, hvorpå jeg begyndte at gå frem og tilbage, mens jeg ventede på køretøjet. Der var ingen tvivl om, at noget vigtigt var sket. Det, at Vandeleur kom hertil så pludseligt, måtte være ensbetydende med, at der nu endelig var en ende på sorgerne, og at hemmeligheden endelig var opklaret. Jeg var kommet til leddet og vendte mig om for at se, om vognen ikke snart kom, da lyden af vognhjul og galoperende heste nåede mit øre. Leddet blev revet op, og en åben vogn kørte igennem i flyvende fart. I vognen sad Vandeleur. Før jeg kunne komme mig af min overraskelse, standsede køretøjet, og Vandeleur stod ved min side. Han havde en lille sort håndtaske i den ene hånd.



"Vandeleur kom kørende i flyvende fart i en åben vogn."

"Jeg er kommet med ekstratog," sagde han hurtigt. "Der er ikke et øjeblik at spilde. Kom straks med. Hvordan har fru Selby det?"

"Hvad mener De?" udbrød jeg. "Fru Selby har det skam udmærket. Tror De, hun er i fare?"

"I dødsfare!" var hans svar. "Kom!"

Vi gik sammen op til huset. Selby, der havde hørt vore trin, kom ud for at møde os.

"Hr. Vandeleur!" udbrød han. "Men hvorledes er De dog kommet? Er der noget på færde?"

"Jeg er kommet med et ekstratog, hr. Selby. Og jeg ønsker at se Deres hustru straks. Det vil blive nødvendigt at foretage en ganske ubetydelig operation."

"Operation!" udbrød han.

"Ja – straks."

Vi gik op i frokostværelset, hvor fru Selby sad beskæftiget med at læse og besvare nogle breve. Hun fo'r op, da hun så Vandeleur og udbrød overrasket:

"Hvad er der sket?"

Vandeleur gik hen til hende og tog hendes hånd.

"Bliv ikke forskrækket," sagde han, "jeg er kommet for at berolige Dem. Men hør efter, hvad jeg vil sige Dem, og svar mig. Når De sammen med Deres søster besøgte madame Sara, var det så for at søge lægeråd hos hende?"

Blodet fo'r op i hendes kinder.

"Jeg havde smerter i en af mine tænder," svarede hun. "Det er derfor, jeg søgte hendes hjælp. Hun er, som jeg antager, De ved, en udmærket tandlæge. Hun undersøgte tanden, så, at den

trængte til at plomberes, og så lod hun en assistent, – jeg tror, det var en brasilianer, – gøre det."

"Og siden har der ikke været noget i vejen med den?"

"Ikke det mindste. Han plomberede samtidig en af Ediths tænder."

"Vil De være så venlig at sætte Dem ned og vise mig, hvilken tand det var, hun plomberede."

Hun satte sig.

"Det var denne," sagde hun så og pegede på en tand langt tilbage i undermunden. "Hvad skal det betyde? Er der noget galt?"

Vandeleur undersøgte tanden længe og omhyggeligt. Derpå en pludselig, hurtig bevægelse af hans hånd og et lille skrig fra fru Selby. Med den behændighed, som en lang praksis giver, og en kraftig hånd, havde han taget tanden med et eneste tag. Denne pludselige operation, overraskende og besynderlig som den var, var dog ikke så besynderlig, som hans næste bevægelse.

"Send fru Selbys pige ind til hende," sagde han og vendte sig om til hendes mand, "og kom så begge to med mig ind i et andet værelse."

Der blev kaldt på pigen. Stakkels fru Selby var sunket tilbage i stolen, forskrækket og halvt afmægtig. Et øjeblik efter kom Selby ind til os i spisestuen.

"Det er godt," sagde Vandeleur. "Vær nu så god at lukke døren."

Han åbnede den sorte taske og fremtog nogle instrumenter. Med et af dem tog han plomberingen ud af tanden. Den var ganske blød og lod sig med lethed tage ud. Derpå tog han et lille marsvin op af samme taske og bad mig om at holde dyret. Han

pressede det spidse instrument ind i tanden, åbnede munden på det lille dyr og berørte dets tunge med spidsen. Virkningen var øjeblikkelig og overraskende. Det lille hoved sank om på min hånd – marsvinet var dødt. Vandeleur var hvid som et lagen. Han vendte sig til Selby og knugede hans hånd.

"Gud være lovet," sagde han, "at jeg kom i rette tid, men det var også kun med nød og næppe. Deres hustru er frelst. Denne plombe ville ikke have holdt en time til. Jeg har tænkt hele natten over hemmeligheden ved Deres svigerindes død, og over hver mindste mulighed for, at giften kunne være bibragt hende. Pludselig kom jeg til at huske på, at begge søstrene havde fået deres tænder gjort i stand og fandt det at være en mærkelig omstændighed. Som et lyn slog opdagelsen ned i mig. Jo mere jeg tænkte over det, desto klarere indså jeg, at jeg havde ret; men ved hvilken djævelsk list det er blevet undfanget og udført, det står endnu tilbage at opdage. Giften er meget lig hyoscin, en af de værste giftarter, der er kendt, så frygtelig, at det mindste, der kan komme i en tand, vil være nok til øjeblikkelig at fremkalde døden. Giften er blevet holdt inde i tanden ved en guttaperkaplombe, som ganske sikkert ville falde ud i løbet af en måned, måske før, og sandsynligvis ved tygning. Døden vil da indtræde straks eller efter nogle minutters forløb, og ingen vil en måned efter besøget hos tandlægen sætte denne pludselige død i forbindelse med dødsfaldet."

Hvad der nu fulgte, kan siges i få ord. Madame Sara blev anholdt på mistanke. Hun mødte for retten og så lige så smuk og uskyldig ud som altid; det lykkedes hende da også fuldstændig at få alle rettens medlemmer på sin side. Hun nægtede intet, men erklærede, at giften måtte være blevet sat

op i tanden af en af de to brasilianere, som hun for nylig havde engageret som assistenter ved sin tandklinik. Disse mænd havde senere vakt hendes mistanke, og hun havde derfor givet dem afsked. Hun tænkte sig muligheden af, at de var i José Aranjos sold, men sikkert kunne hun jo ikke sige det.

Således undgik madame Sara at blive draget til ansvar. Ganske sikkert var hun den skyldige, men der var ikke skygge af virkeligt bevis for det.

En måned efter døde Silva, og Selby er nu ejer af to millioner pund sterling.

Karfunkelkorset

I november måned i året 1899 var jeg gæst hos en af mine gamle venner, George Rowland. Hans smukke ejendom i Yorkshire, "Rowland's Folly", var bygget under George den Førstes regering af en af hans forfædre. Det hele hus var nyrestaureret og forsynet med al tænkelig moderne luksus. Men havde det end kostet den første ejer den største del af hans formue at bygge, så opbevaredes der dog her en kostelig skat, som var ligefrem uvurderlig, og som ingen af familien kunne eller ville skille sig ved. Det var et halssmykke af de vidunderligste perler; en vis Geoffrey Rowland havde i slaget ved Azincourt taget det som krigsbytte; oprindelig havde det tilhørt en hertug af genua og havde nok også en kort tid været i pavens eje. Fra det øjeblik, halsbåndet blev Geoffrey Rowlands ejendom, havde han været udsat for mange attentater, med det formål atter at berøve ham det. Sværd, ild, vand, gift, alt var blevet forsøgt, men forgæves, halsbåndet med dets 80 perler, glatte, symmetrisk pæreformede, af en gennemsigtig hvidhed og en vidunderlig glans, var endnu i familiens eje, og det skulle også blive der, som George Rowland sagde mig, til verdens sidste dag. Enhver brud i familien bar halsbåndet på sin bryllupsdag, derefter blev det igen forvaret i det hemmelige værelse og i reglen først atter taget frem ved den næste brudefærd. Hver enkelt perle var vurderet til 2-3000 pund sterling, men den historiske værdi kunne slet ikke udmåles i penge, den var som en drøm, et eventyr.

Jeg hørte, at en amerikansk millionær nu i efteråret havde ønsket at købe det til en hvilken som helst pris, familien selv ville bestemme, men der var ikke tale om, at den ville gå ind på at føre underhandlinger om den sag.

George Rowland tilhørte en af de ældste og stolteste familier i England, og ingen var bedre end han i stand til at opretholde en ældgammel families værdighed. Han var stolt over, at der fra de ældste tider og indtil nu ikke var en plet på slægtens ære; dens kvinder var så gode som dens mænd, deres blod rent, deres moral uangribelig, deres tanker ophøjede.

Jeg kom til Rowland's Folly i november og fandt i lady Kennedy, George's eneste søster, en elskværdig, munter og gæstfri værtinde. Antonia Ripley var dog den, der tog alles interesse fangen; Rowland var forlovet med hende, og historien om, hvorledes dette var gået til, var meget romantisk.

Lady Kennedy fortalte mig det hele.



"Lady Kennedy fortalte mig alt om den romantiske historie."

"Hun er en uformuende ung pige, uden familie," sagde den gode dame noget ringeagtende, "jeg kan slet ikke forstå, hvad George tænker på."

"Hvorledes er Deres broder kommet til at kende hende?" spurgte jeg.

"Han og jeg var sammen i Italien sidste efterår; vi slog os ned for en tid i Neapel i nærheden af Vesuv. På samme hotel boede også en engelsk dame ved navn lady Studley. Hun døde, mens vi var på hotellet. Hendes myndling var Antonia, hende, der nu er forlovet med min broder. Ladyen bad os indstændigt om at tage os af den unge pige, der ved hendes død stod alene uden penge og uden venner. Lady Studley levede nemlig af en livrente og havde intet lagt til side. Vi lovede det, da der jo ikke var andet at gøre. George var straks blevet forelsket i Antonia, så det var næsten som om denne forlovelse i forvejen var blevet bestemt af skæbnen. Jeg har ikke noget imod pigebarnet, men jeg synes dog ikke om denne forbindelse. Desuden er hun mere udenlandsk end hun er engelsk."

"Kan frøken Ripley ikke fortælle Dem noget mere om sig selv?"

"Ikke det mindste, undtagen at lady Studley havde adopteret hende, da hun var et lille barn. Hun siger også, at hun svagt kan mindes en stor bygning fuld af mennesker, og en mand, der strakte sine arme imod hende, men som med magt blev ført bort. Det er det hele. Hun er et yndigt barn, sød og elskværdig, der er noget rørende over hele hendes fremtoning; men ikke et menneske ved, hvem hun stammer fra. Nå der er du, Antonia! Er der noget, du ønsker?"

Den unge pige kom hen til os. Hun lignede en ung hind; hendes teint var sydlandsk, øjnene mørke. Hendes skønhed var vidunderlig, og hun var i besiddelse af mere gratie og ynde end de fleste engelske unge piger.

"Min kniplingskjole er kommet," sagde hun. "Markham er i færd med at pakke den ud. Men – men den er syet nedringet!"

Lady Kennedy rynkede panden.

"Du er virkelig for sær, Antonia," sagde hun. "Hvorfor vil du aldrig klæde dig ligesom andre unge piger? Jeg forsikrer dig, at den særhed hos dig, med at bære højhalsede kjoler, er pinlig og ærgerlig for George."

"Er det virkelig sandt?" sagde hun og trådte et skridt tilbage og tog sig med hånden op til halsen, lige under struben, en vane, som jeg flere gange lagde mærke til.

"Ja, han synes slet ikke om det. Han talte om det til mig forleden dag. Men forstå mig nu vel, Antonia, til ballet kan du absolut ikke have en højhalset kjole på. Jeg kan ikke tillade dig det."

"Jeg skal nok den aften til ballet klæde mig som du ønsker," svarede den unge pige.

Hendes ansigt blev først blussende rødt, derefter ligblegt.

"Der er jo kun fjorten dage til, men jeg skal være rede."

Der var en egen højtidelighed over hendes ord. Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om og forlod værelset.

"Antonia er en meget ejendommelig karakter," sagde lady Kennedy. "Hvorfor kan hun nu ikke bære sig ad som andre unge piger? Hun gør sådant et nummer ud af at have en ordentlig nedringet selskabskjole på, så jeg er snart ved at tabe tålmodigheden – de nykker må vi have pillet ud af hende."

"En sød lille pige er hun i alt fald," sagde jeg.

"Ja, folk synes om hende."

Kort efter, da jeg drev omkring ude på terrassen, traf jeg på frøken Ripley. Hun sad i en lav stol, og jeg lagde mærke til, hvor lille og spinkel og hvor ung hun så ud, og hvilket sørgmodigt

udtryk, der var over hendes smukke ansigt. Da hun så mig, syntes hun at overveje noget, men kom så hen til mig.

"Må jeg spadsere lidt med Dem, hr. Druce?" sagde hun.

"Jeg er ganske til Deres tjeneste," svarede jeg. "Hvor skal vi gå hen?"

"Det er lige meget, jeg vil bare bede Dem om at hjælpe mig."

"Det vil jeg gerne, hvis jeg kan, frøken."

"Det er meget vigtigt for mig. Jeg vil gerne en tur til London."

"Det kan vel ikke være så vanskeligt?"

"De vil ikke tillade mig at tage derind alene, og de har begge to så travlt. Jeg har lige sendt et telegram til en af mine veninder. Jeg vil så gerne besøge hende, og jeg ved, hun vil tage imod mig. Jeg har tænkt at tage derind i morgen. Vil De ikke nok følge mig?"

"Med største fornøjelse, kære frøken Ripley," svarede jeg, "den tjeneste vil jeg så inderlig gerne gøre Dem."

"Det må gøres," sagde hun med sagte stemme, "jeg har opsat det alt for længe. Han skal ikke blive skuffet, når han gifter sig med mig."



"Det må gøres," sagde hun med sagte stemme.

"Jeg forstår Dem ikke," sagde jeg, "men ønsker De det, vil jeg gerne tage med Dem."

Hun smilede, og næste dag rejste, til min egen store overraskelse, den lille frøken Ripley og jeg sammen til London. Både Rowland og hans søster havde gjort indvendinger, men Antonia havde sin egen måde at tage dem på, og den omstændighed, at jeg fulgte med, klarede alle vanskeligheder.

Mens vi kørte, bøjede hun sig over imod mig og sagde med sagte stemme:

"Har De nogen sinde hørt tale om den mærkelige kvinde, Madame Sara?"

Jeg så prøvende på hende.

"Jeg har ganske vist hørt tale om Madame Sara," sagde jeg alvorligt, "men jeg kan næppe tro, at De har noget med hende at gøre."

"Jeg har kendt hende hele mit liv," sagde den unge pige. "Lady Studley kendte hende også. Jeg holder så meget af hende. Og jeg har tillid til hende. Det er hende, jeg nu tager hen til."

"Hvad er det De siger?"

"Jo, jeg telegraferede til hende i går. Hun vil modtage mig, og hun vil hjælpe mig. Jeg rejser tilbage i aften, og De vil nok være af den godhed at følge mig hjem?"

"Det vil jeg."

Ankommet til stationen fik jeg min unge ledsagerinde puttet ind i en droske, efter at vi havde aftalt at mødes ved afgangsstationen 20 minutter før seks om eftermiddagen; derpå tog jeg en anden droske og kørte hen til Vandeleur. Under den sidste del af rejsen havde jeg fået en ubestemt, men aldeles uimodståelig lyst til at hilse på Vandeleur og tale med ham. Jeg var så heldig at træffe ham hjemme og endnu heldigere i at finde denne altid travle mand i et ledigt øjeblik. Han blev glad ved at se mig og gik mig i møde med udstrakte hænder.

"Jeg skulle netop have telegraferet til Dem, Druce. Hvor kommer De fra?"

"Jeg kommer fra Rowland's Folly," svarede jeg.

"Nej virkelig? Så har De truffet frøken Ripley, George Rowlands forlovede?"

"De har altså hørt om forlovelsen, Vandeleur?"

"Hvem har ikke det? Hvad er den unge dame for en person?"

"Jeg kan fortælle Dem alt, hvad De ønsker at vide, for jeg har netop rejst ind til byen sammen med hende."

"Ah!"

Han var tavs et minut og sad øjensynlig i dybe tanker, så trak han sin stol tæt hen til den, hvor jeg sad.

"Hvor længe har De været på Rowland's Folly?" spurgte han.

"Omtrent en uge. Og jeg rejser tilbage og bliver til efter brylluppet. Rowland er en lykkelig mand; han gifter sig med en elskværdig og smuk ung pige."

"Det tror De? Sig mig, har De aldrig opdaget noget særegent ved hende?"

"Kun at hun er ualmindelig elskværdig og tiltrækkende."

"De har ikke opdaget, at hun har en besynderlig vane? Jeg beder Dem, tænk Dem rigtigt om, før De svarer mig."

"Sandelig, Vandeleur, Deres spørgsmål overrasker mig. Lille frøken. Ripley er en ung dame med sine egne ideer og hun skammer sig ikke ved at holde på sine principper. De ved selvfølgelig, at på et sted som Rowland's Folly er det skik, at damerne om aftenen kommer til dineren i stort toilette og nedringede. Nå, frøken Ripley vil ikke på nogen måde følge denne mode, hun vil gå med sine kjoler højhalsede, vil ikke vise sig nedringet, hvor festligt end selskabet kan være."

"Ah! men det kan man da ikke tage hende ilde op, vel?"

"Jo, det er jeg ikke ganske enig med Dem i. Der er udøvet et stærkt pres på hende for den sags skyld; lady Kennedy, der er

gammel nok til at være hendes moder, er meget misfornøjet med, at hun som ung pige vil gå udenfor almindelig skik og brug."

"Men pigebarnet bliver ved sit?"

"Ja hidtil, men nu har hun lovet at give efter og at bære en nedringet dragt ved det bal, der bliver givet til ære for hende en uge før brylluppet."

Vandeleur var tavs i nogle minutter, så sænkede han stemmen og sagde langsomt:

"Har frøken Ripley nogen sinde i Deres nærværelse nævnet navnet på vor fælles fjende, Madame Sara?"

"Hvor besynderligt, at De skulle spørge om det! Netop i dag på vor rejse her til byen fortalte hun mig, at hun kendte denne kvinde – hun har kendt hende størstedelen af sit liv – stakkels barn, og hun elsker hende. Vandeleur, den unge pige er i dette øjeblik hos Madame Sara!"



"Vandeleur, hun er hos Madame Sara i dette øjeblik!"

"Bliv ikke forskrækket, Druce! Der er ikke nogen overhængende fare; men jeg kan jo lige så gerne fortælle Dem, at jeg gennem mine hemmelige agenter har fået gjort nogle opdagelser, som viser at Madame Sara har nye jern i ilden, at hun endnu engang er i færd med at bringe forstyrrelse i samfundet, og at lille frøken Ripley er ofret."

"De må sikkert tage fejl!"

"Så vis er jeg på, at jeg har ret, at jeg ønsker Deres hjælp. Hvornår vender De tilbage til Rowland's Folly?"

"I eftermiddag."

"Og frøken Ripley?"

"Hun rejser med mig. Vi skal mødes på afgangsstationen til sekstoget."

"Rejs kun, det er godt. I forbigående sagt, har Rowland for nylig talt til Dem om perlehalsbåndet?"

"Nej; men hvorfor spørger De?"

"Fordi jeg forstod, at det var hans mening at få halsbåndet moderniseret og bragt til at passe frøken Ripleys slanke hals; der skulle også anbringes en diamantlås i stedet for den, der i øjeblikket hører til halsbåndet. Juvelererne Theodore & Mark i Bond street har påtaget sig arbejdet. Alt var aftalt og i orden og en af cheferne, ledsaget af to mænd fra det hemmelige politi, skulle rejse ud til Rowland's Folly for at afhente skatten, da der kom kontraordre, Rowland havde taget anden bestemmelse og mente at det hemmelige rum på Rowland's Folly var det sted, hvor skatten sikrest opbevaredes."

"Han har ikke nævnt den sag til mig. Men hvorfra ved De alt det?"

"Jeg har mine kilder. En ting er sikker – lille frøken Ripley skal bære perlerne på sin bryllupsdag, og den italienske familie, der er langt ude beslægtet med den tidligere hertug af Genua, som perlerne tilhørte og som de blev stjålet fra kort før slaget ved Azincourt, har for alvor gjort skridt for atter at få dem i sit eje. De har hørt historien om den amerikanske millionær? Det var en fælde – halsbåndet ville straks være blevet overleveret i hænderne på den gamle slægt, så snart han havde erhvervet det.

Ser De, Druce, således står sagerne: Madame Sara er en eventyrerske, og hun er den behændigste kvinde i verden – frøken Ripley er meget ung og godtroende. Frøken Ripley skal bære perlerne på sin bryllupsdag, – og fruen ønsker at få fat i dem. De kan gætte Dem til resten."

"Hvad vil De have, jeg skal gøre?" spurgte jeg.

"Rejs tilbage og hold øjnene åbne. Hvis De ser noget, der vækker Deres mistanke, så telegrafer til mig."

"Skal jeg fortælle Rowland noget?"

"Jeg vil helst have, at han ikke skal foruroliges. Mit ønske er det at beskytte frøken Ripley og samtidig få Madame Sara i min magt. Det lykkedes hende sidste gang at undslippe, men nu skal det blive anderledes. Det er min mening helt at gøre hende uskadelig. De må nemlig vide, Druce, for hver dag der går, bliver hun mere beundret, man får mere og mere tillid til hende og søger hende tiere. Hun støtter sig på publikums svagheder, kender flere værdifulde hemmeligheder, hun er erfaren i den kunst at gengive den visnende skønhed dens friskhed og hun kan til en vis grad hindre tidens ødelæggelser. For øjeblikket har hun til medhjælper en araber, en af de farligste mænd, jeg nogen sinde har kendt, han er i besiddelse af en slanges snuhed og har en taskenspillers behændighed i hver af sine ti fingre. Det er ikke så ganske let en sag at fange hende."

"Og dog mener De at kunne gøre det?"

"Engang – engang. Muligvis nu."

Hans øjne lynede; jeg havde sjældent set ham så ivrig.

Kort efter forlod jeg ham. Frøken Ripley mødte mig efter aftale ved stationen. Hun var tavs og åndsfraværende og så

nedtrykt ud. En gang så jeg hende tage sig med hånden op til halsen.

"Gør det ondt?" spurgte jeg.

"Man skulle tro, De var doktor, hr. Druce, siden De spørger således."

"Svar mig blot," sagde jeg.

Hun var tavs et minut, så sagde hun langsomt:

"De er så god, og jeg tror, jeg vil fortælle Dem det hele. Men De må bevare det som en hemmelighed. De har måske også undret Dem over, at jeg ikke har villet gå med nedringede kjoler? Nu skal jeg fortælle Dem hvorfor. På min hals, lige under struben, har jeg en vorte eller et modermærke, – stor, brun og grim. De italienske læger ville ikke tage den bort, de sagde, det var for farligt, da den sad lige over en pulsåre. En dag Madame Sara så den, sagde hun, at det var noget snak, den kunne let tages bort, uden at efterlade noget mærke. Jeg tøvede længe, men i går, da lady Kennedy talte til mig, som hun gjorde, bestemte jeg mig til at gøre det. Jeg telegraferede til Madame Sara og sagde, jeg ville komme i dag. Hun kloroformerede mig og opererede vorten bort. Min hals er nu forbundet, og det gør lidt ondt. Forbindingen må jeg ikke tage af, før jeg skal til hende igen. Hun er meget fornøjet med resultatet og siger, at min hals vil nu blive lige så smuk som andre kvinders og at jeg om aftenen på ballet kan have den smukke kniplingskjole på, som lady Kennedy har givet mig. Det er min hemmelighed; vil De respektere den?"

Jeg lovede hende det og snart efter var vi ved vor rejses mål.

Der gik et par dage. En morgen ved frokosten lagde jeg mærke til, at den lille frøken ikke spiste noget, kun lod som om

hun gjorde det. Et åbent brev lå ved hendes kuvert. Rowland, som altid sad ved siden af hende, vendte sig om til hende.

"Hvad er der i vejen, Antonia?" sagde han; "har du fået et ubehageligt brev?"

"Det er fra –"

"Fra hvem, min ven?"

"Fra Madame Sara."

"Hvad er det, du siger?" udbrød lady Kennedy.

"Jeg har fået et brev fra Madame Sara, lady Kennedy."

"Det skrækkelige fruentimmer – den eventyrerske? Er det virkelig muligt, kære Antonia, at du kender hende? Hendes navn er på alles læber. Hun er aldeles berygtet."

Et øjeblik talte alle i munden på hinanden, nogle talte højt, andre sagte, men alle lovede og priste de Madame Sara. Selv mændene tog hendes parti og damerne var enige om at rose hendes charme og hendes geni.

Midt i al denne larm brast lille Antonia i gråd og forlod værelset. Rowland gik efter hende. Hvad der dernæst hændte, kan jeg ikke sige, men i løbet af formiddagen traf jeg på lady Kennedy.

"Det gik, som jeg ventede det," sagde hun, "det barn har vundet sejr. Madame Sara ønsker at komme her, og George siger, at vi må indbyde Antonias venner. Jeg skal blive glad, når brylluppet er vel overstået og jeg kan tage bort. Det er sandelig ydmygende, at jeg i de sidste dage af mit herredømme her skal være nødt til at lade en person som Madame Sara få indpas hos os."

Hun gik og jeg slentrede videre ned i hallen, hvor jeg traf Rowland. Han havde en telegramblanket i hånden, på hvilken

der stod nogle få ord.

"Nå, Druce," sagde ban. "Jeg står netop og skal sende et telegram til stationen. De skal nok også have et af sted?"

Jeg havde nemlig sat mig ned ved det bord, hvor blanketterne lå.

"Hvis De ikke synes, at jeg tager mig for stor en frihed, Rowland," sagde jeg følgende en pludselig indskydelse, "så kunne jeg ønske at se en af mine venner her et par dage."

"Tyve venner, om De ønsker det, min kære Druce. Hvor kan De tænke, at jeg ikke skulle synes om det? Hvem er så denne specielle ven?"

"Det er Eric Vandeleur, politilægen for Westminster."

"Hvad siger De! Vandeleur – den muntreste, prægtigste mand, jeg kender! Tror De, han vil komme?"

Rowlands øjne strålede af glæde og overraskelse.

"Jeg håber det. Navnlig, hvis jeg må have lov til at sige, De ønsker ham velkommen."

"Sig ham, han vil være mig tusind gange velkommen; han skal få det bedste værelse i huset, de bedste heste. Sørg endelig for, at han kommer, Druce!"

Vore to telegrammer blev sendt afsted. I løbet af formiddagen indløb bekræftende svar på dem begge.

Madame Sara kom med det sidste tog. Der var sendt vogn til stationen efter hende, og det var næsten midnat, da hun nåede Rowland's Folly.

Jeg stod i forhallen, da hun trådte ind, og det voldte mig et øjebliks fornøjelse, da jeg så hende studse og ligesom vige tilbage, da hendes øjne mødte mine. Men hun var ikke den

kvinde, der så let tabte fatningen. Hun kom mig straks efter i møde med udstrakt hånd, idet hun livligt udbrød:

"Nej, hvor det er fornøjeligt, hr. Druce! Der var ikke noget, der kunne glæde mig mere end at se Dem her." Og hun tilføjede, idet hun vendte sig til Rowland: "Hr. Druce er en af mine gode, gamle venner, skal De vide."

Rowland så forundret på mig, Madame Sara vendte sig om og begyndte at tale til lady Kennedy. Antonia stod i nærheden af en af de åbne døre ind til dagligstuen. Hun bar en henrivende dragt af lysegrøn silke. Sjældent har jeg set en mere yndefuld lille skabning, men udtrykket i hendes ansigt gjorde mig ondt. Hun stod der ganske som en lille fugl, der er fasttryllet af den sig nærmende slanges blik. Kunne Madame Sara være slangen? Var Antonia bange for denne kvinde?

Næste dag kom lady Kennedy til mig for at lette sit hjerte.

"Jeg er glad over, at Deres ven kommer. Det er så beroligende; han er jo ved politiet."

"Vandeleur kommer kl. 12," svarede jeg.

"Det er jo udmærket. Jeg synes mindre og mindre om den kvinde, og jeg var forbavset over, at hun vovede at kalde Dem en god, gammel ven!"

"Ja, vi har nu kun haft med hinanden at gøre i forretninger," svarede jeg tilbageholdende.

"Vil De ikke fortælle mig noget om Deres bekendtskab til hende, hr. Druce?"

"De må virkelig have mig undskyldt, lady Kennedy; jeg har intet af interesse at fortælle."

"Hendes dristighed er forbavsende," vedblev den gode dame, "hun møder op med en sygeplejerske eller hvad hun nu skal

være men en løjerligt udseende person er det. Nå, man kan jo endelig ikke fortænke hende i, at hun har sin jomfru med, men at hun også medbringer en sort tjener, en araber, der går under navnet Achmed, det går dog for vidt. For øvrigt må jeg sige, han ser malerisk ud i sin orientalske dragt. I skinnende gult var han klædt, da jeg så ham i morges, og broderiet på hans trøje var en lille formue værd. Men det er den kvindes frækhed, der ærgrer mig, hun bærer sig ad, som om hun virkelig var noget."

"Ja, hvad skal man sige," kunne jeg ikke lade være med at svare, "hele London ligger for hendes fødder."

"Jeg vil blot håbe, at Antonia vil tage hendes medikamenter og så lade hende gå. Den kvinde bliver aldrig en velkommen gæst hos mig," sagde Rowland's Follys indignerede værtinde.

Jeg havde ikke set noget til Antonia den formiddag, og til den bestemte tid tog jeg ned til stationen for at tage imod Vandeleur. Han ankom i et strålende humør, stille ikke noget spørgsmål angående Antonia, hørte med ro og i tavshed på den nyhed, at Madame Sara var i huset og lod til kun at tænke på øjeblikkets fornøjelse.

"Nå, så det er Rowland's Folly?" sagde han, da vi nærmede os denne en af de smukkeste bygninger i hele Yorkshire. "Jeg kan tænke, man kan have det rart her," tilføjede han med et let smil, "jeg glæder mig til denne lille ferie."

"Jeg håber, De vil udrede, hvad her er gådefuldt," svarede jeg.

Han trak på skuldrene. Pludselig forandredes hans væsen.

"Hvem er den kvinde?" sagde han med en let skælven i sin stemme.

"Hvem?" spurgte jeg.

"Den kvinde deroppe på terrassen i en sygeplejerskes dragt?"

"Jeg ved det ikke. Madame Sara har bragt hende med det er vel en slags pige eller jomfru, måske også sygeplejerske. Jeg tænker mig, at hun skal tage sig af den stakkels lille Antonia."

"Hun må ikke se mig, Druce, det må vi passe på. Ah, der er vor vært!"

Vandeleur skyndte sig nu hen for at hilse på Rowland og takke for indbydelsen.

Resten af dagen forløb uden at der hændte noget. Jeg så ikke Antonia. Hun viste sig heller ikke ved den sene middag. Rowland forsikrede mig dog, at hun kun trængte til at hvile sig, og at hun i morgen ville være rask. Han lod til gerne at ville være forekommende overfor Madame Sara, og var misfornøjet med sin søsters måde at være på overfor denne gæst.

Da jeg kort efter middagen stod i en krog af rygeværelset, følte jeg en hånd let berøre min arm, og da jeg vendte mig om, stod jeg overfor Madame Saras strålende skønne og forføreriske skikkelse.

"Skænk mig et øjeblik, hr. Druce," sagde hun. "Det var rart, om vi to kunne komme på det rene med hinanden. Jeg ved godt hvorfor De er her. De er kommet for at udspionere mig og ødelægge, hvad De kan, for mig. Men De må vel forstå, hr. Druce, at det vil blive en farlig sag for Dem at trodse et menneske som mig. Nu har jeg advaret Dem, vær så fornuftig!"



"Jeg har advaret Dem, vær så fornuftig," sagde Madame Sara.

Der kom nu nogen ind i værelset, og Madame Sara forlod mig.

Der var næppe en uge til ballet, og der blev truffet store forberedelser. Dansesalen, der alene benyttedes som sådan, var en tilbygning til den vestlige fløj af slottet.

Rowland og jeg gik op og ned i denne sal en morgenstund og talte om forskellige ting ejendommen vedrørende, da Antonia sagte trådte ind.

"Hvor du er bleg, lille Tony!" sagde han.

Det var hans kælenavn til hende. Han tog hende under hagen, løftede hendes søde, rødmende ansigt op imod sig og så hende ind i øjnene.

"Nå, du kommer for at hente mit svar. Hvor hun er standhaftig, den lille! Du skal få din vilje, lille Tony, vist skal du det. For din skyld vil jeg gøre, hvad der aldrig før er blevet gjort. Men, hvad tror du, min søster siger?"

"Du vil jo lade mig tage dem på, enten hun bliver vred eller ej?"

"Ja, mit barn, jeg har jo lovet dig det."

Hun tog hans hånd og førte den til sine læber, nejede så og trippede ud af værelset.

"Hvor hun dog ligner en lille sjælden fugl," sagde han og vendte til mig. "Ved De hvad, jeg føler, at jeg har gjort mig selv en stor velgerning ved at sikre mig lille Antonia. Der er ingen besværlig svigermoder – ingen brødre og søstre, kun min egen lille brud. Jeg er en lykkelig mand, og jeg føler mig også lykkelig. Jeg er så glad over, at min lille pige ikke har nogen historie, hun er kun sig selv, hverken mere eller mindre."

"Hvad var det, hun nu ønskede af Dem?" spurgte jeg.

"Den lille heks," sagde han og lo. "Det er perlerne, disse perler. Hun vil absolut have lov til at have dem på den aften på ballet.

Den kære lille pige! Jeg kan tænke mig, hvor de vil stråle og skinne på hendes smukke hals."

Jeg svarede ikke, men jeg var sikker på, at den anmodning ikke kom fra lille Antonia selv. Jeg tænkte straks, at jeg ville opsøge Vandeleur og fortælle ham det, men Rowlands næste ord tilintetgjorde dette mit forsæt.

"Det er sandt," sagde han, "Deres ven har lovet at være tilbage til middagen. Han tog bort tidligt i morges."

"Vandeleur?" udbrød jeg.

"Ja, han er taget til byen. Hvor han dog er et udmærket menneske!"

"Han fortæller gode historier," sagde jeg.

"Udmærkede! Han er jo også vor største kapacitet på det kriminelle område. Men vi har da Gud være lovet ikke brug for hans tjeneste på Rowland's Folly."

Sent på eftermiddagen, lige før vi gik til bords, kom Vandeleur. Jeg kunne se på hans strålende øjne og hele hans måde at være på, at han var tilfreds med sig selv. Det var altid et godt tegn. Under middagen var han forekommenheden selv mod alle, særlig dog mod Madame Sara, og dertil munter og meget talende.

Da jeg sent på aftenen var i færd med at klæde mig af, kom han ind i mit værelse uden at banke på.

"Nå, Druce," sagde han, "alt er i orden."

"I orden?" udbrød jeg, "hvad mener De?"

"Det skal De snart få at vide. I samme øjeblik, jeg så denne kvinde, vågnede min mistanke. Jeg har været i byen i dag for at undersøge forskellige ting og få nogle oplysninger. Nu ved jeg udmærket besked i enhver henseende. Hvis der ikke skulle

hænde noget ganske uforudset, er jeg sikker på én ting – hvad der end vil hænde, så vil den lille brud være i sikkerhed og perlerne også."

Han gik igen, uden at afvente mit svar.

Den næste dag gik og den følgende. Jeg gik i en forfærdelig spænding. Lille Antonia var så munter og glad som en fugl. Indbydelsen til Madame Sara var blevet udstrakt til dagen efter ballet – lille Antonia gav et hop, da hun hørte det.

"Jeg holder så meget af hende!" sagde hun.

Flere og flere gæster ankom – dagene fløj, som havde de vinger – aftenerne var livlige og muntre. Madame Sara og Vandeleur var hver for sig det midtpunkt, som alle samlede sig om. Disse to svorne fjender var enige om at underholde selskabet på den mest åndfulde måde. Rowland var i storartet humør.

Omsider kom og gik aftenen før ballet. Vandeleur havde endnu ikke gjort sit store kup. Jeg havde trukket mig tilbage for at gå i seng. Vejret var stormfuldt, regnen slog mod ruderne, stormen susede og hvinede. Jeg havde lige slukket lyset og var i færd med at søge forglemmelse af alle bekymringer i søvnens arme, da Vandeleur endnu engang på sin uceremonielle måde brød ind hos mig.

"Kom med mig straks, Druce, vi skal hen i det værelse, hvor Madame Saras pige bor. Træk i Deres klæder så hurtig som muligt, og kom derhen til mig."

Han gik lige så hurtigt ud af stuen, som han var kommet ind. Jeg klædte mig på i en fart og opsøgte med listende trin i nattens stilhed det mig betegnede værelse.

Jeg fandt det klart oplyst; Vandeleur gik frem og tilbage med så hastige skridt, som var han selve stormens ånd; men det mest overraskende syn frembød dog den pige, som Madame Sara havde bragt med til Rowland's Folly, og hvis navn jeg tilfældigvis aldrig havde hørt, – hun sad kneblet og bundet på en stol, der var trukket midt hen i værelset.

"Nu forstår vi vel hinanden," sagde han, idet jeg trådte ind. "Tag Dem en stol, Druce. Deres navn, som er indskrevet i politiets bøger i Westminster, er ikke det samme som det, De her har antaget, ikke Mary Jessop, men Rebecca Curt. De undveg fra Portlandfængslet natten til den 30. november for et år siden. Deres forbrydelse var bedrageri i forbindelse med et forsøg på giftmord. Deres offer var en syg dame, som ingen anelse havde om, hvem eller hvad De var. Der er endnu 11 år tilbage af Deres straffetid. Husk vel på det. Uden tvivl har De tjent Madame Sara godt – men måske De kan tjene mig bedre. De ved nu følgerne, hvis De nægter at gøre, hvad jeg forklarede Dem meget omstændeligt før denne herre kom. Å, Druce, gør mig den tjeneste at passe på døren, mens jeg tager kneblen bort fra fangens mund!"



"Nu forstår vi vel hinanden?" sagde Vandeleur til kvinden.

Jeg skyndte mig at gøre som han sagde. Kvinden trak vejret lettet, da kneblen var borte, men hendes ansigt var ganske sorteblåt. Hendes blodsprængte øjne sendte os rasende blikke.

"Nå, begynd så, Rebecca Curt," sagde Vandeleur. "Fortæl os alt, hvad De ved!"

Hun trak vejret dybt og sagde:

"De har tvunget mig –"

"Lad os springe det over," afbrød Vandeleur hende. "Det er oplysningerne, vi vil have, min gode."

Hvis blikke kunne dræbe, så havde Rebecca Curt nu myrdet Vandeleur. Han besvarede dem med et mildt og venligt blik, og hun begyndte:

"Madame Sara kender en hemmelighed angående Antonia Ripley."

"Hvad drejer den sig om?"

"Det angår hendes forældre."

"Og det er?"

Kvinden tøvede og vred sig på sin stol.

"Navnet på hendes forældre, om jeg må bede," sagde Vandeleur i en tone så kold som is og hård som jern.

"Hendes fader var en italiener af fødsel."

"Hans navn?"

"Grev Gioletti. Han var ulykkelig gift og dræbte sin engelske hustru i et anfald af skinsyge, da Antonia var tre år gammel. Han blev henrettet for denne forbrydelse den 20. juni 18-. Barnet blev adopteret af en engelsk dame, lady Studley, som netop var i byen. Hun tog barnet med sig, bort fra dets fødeland. Madame Sara var der også. Hun havde været til stede ved forhørene, og havde senere en samtale med lady Studley. Det var blevet aftalt, at Antonia skulle gives efternavnet Ripley, navnet på en fjern slægtning af ladyen, – og at hendes virkelige navn og historie for bestandig skulle holdes hemmelig for hende."

"Jeg forstår," sagde Vandeleur mildt. "Dette er af stor interesse for os, er det ikke, Druce?"

Jeg nikkede, for optaget af at iagttage kvindens ansigt til at have tid at svare.

"Men nu," vedblev Vandeleur, "nu er der grunde til, at Madame Sara ikke længere vil bevare denne hemmelighed, ikke sandt, fru Curt?"

"Jo," sagde fru Curt.

"Vil De være så venlig at fortsætte?"

"Madame Sara har en hensigt – hun – – hun ønsker at få *signora* helt i sin magt."

"Virkelig! Vil det lykkes hende?"

"Ja."

"Hvorledes har hun båret sig ad med det? Fortæl os ord til andet, hvorledes det er gået til."

"Modermærket gav først anledning – den unge dame har et grimt modermærke eller en slags vorte på halsen, lige under struben. Madame Sara tog dette mærke bort."

"Jeg tvivler ikke om, at det var en ganske let operation," sagde Vandeleur i en skødesløs tone.

"Ja, det var let gjort – jeg var til stede. Den unge dame blev ført ind i et værelse med rødt lys."

Vandeleurs mærkelige øjne flammede pludselig op. Han tog en stol og trak den tæt hen til fru Curt, så at hans ansigt næppe var en alen fra hendes.

"Pas nu på, hvad De siger," bemærkede han. "De kender de følger det vil have for Dem selv, hvis de oplysninger, De giver, ikke er fuldt pålidelige og oplysende."

Hun begyndte at skælve men vedblev:

"Jeg var til stede ved operationen. Ikke den mindste stråle af almindeligt lys måtte trænge ind. Patienten blev kloroformeret, modermærket fjernet, og da det var i orden, skrev Madame Sara noget på hendes hals. Ordene og bogstaverne var ganske små, og de stod der i form af et kors på den unge dames hals. Senere hørte jeg, hvad der stod."



Madame Sara skrev noget på hendes hals.

"Gentag ordene!"

"Jeg kan ikke. De vil nok lære dem at kende når tiden kommer."

"Jeg foretrækker at vide besked med dem nu. En opdagelsesbetjent fra min afdeling i Westminster kommer her tidligt i morgen, han bringer håndjern med sig – og –"

"Jeg skal sige Dem det," afbrød Rebecca ham; "ordene var disse:

'Jeg er datter af Paolo Gioletti, som blev henrettet for mordet på sin hustru 20. juni 18-.'"

"Hvad blev disse ord skrevet med?"

"Med helvedessten."

"Djævel!" mumlede Vandeleur.

Han sprang op og begyndte at gå frem og tilbage i værelset. Jeg havde aldrig set hans ansigt så mørkt og med et så uforsonligt hævnlystent udtryk.

"De ved, hvad det betyder," sagde han henvendt til mig. "Helvedessten æder sig ind i huden og kan ikke fjernes. Udsættes det en eneste gang for lyset, så træder bogstaverne frem, og det uskyldige barn bliver således sin egen bøddel."

Rebecca så uroligt op og sagde:

"Operationen blev udført i et værelse med rødt lys, og hidtil er skriften ikke kommet frem. Den vil heller aldrig vise sig, medmindre den unge dame udsætter sin hals for stråler fra det blå lys. I den hensigt at give hende lejlighed til for stedse at skjule hemmeligheden, har Madame Sara ladet lave et stort mørkerødt karfunkelkors. Dette kors med dets guldkæde skal *signora* bære, når hun har en nedringet kjole på. Det vil holde sig på plads, for dets bagside er oversmurt med gummi."

"Det kan dog ikke være Madame Saras mening at ville skjule disse skæbnesvangre ord," sagde Vandeleur. "De fortier noget for mig, Rebecca Curt."

Hendes ansigt blev mørkerødt. Efter et øjebliks tøven sagde hun modstræbende:

"*Signora* får korset som en belønning."

"Ah!" sagde Vandeleur; "nu begynder jeg at forstå. Som en belønning for hvad?"

"Madame Sara ønsker noget, som *signora* kan give hende, den unge dame får karfunkelkorset, der kan skjule den skæbnesvangre hemmelighed, som gengæld for det, hun skal give Madame Sara."

"Nu forstår jeg det hele," sagde Vandeleur. "Ja i sandhed, Druce, jeg vil tillade mig at sige, at af alle de skændigheder" – han brød pludselig af. "Nå, det kan være det samme," sagde han; "De har svaret med en rosværdig redebonhed på alle mine spørgsmål," vendte han sig atter til Rebecca, "men før De får lov til at nyde Deres velfortjente hvile, er der endnu nogle småting, jeg må have oplysning om. Var det udelukkende frøken Ripleys eget ønske at bære det berømte perlehalsbånd på balaftenen, eller var det for Madame Saras skyld, hun fremsatte ønsket om det? De har selvfølgelig hørt tale om perlehalsbåndet?"

Rebecca Curts ansigt viste, at det havde hun uden tvivl.

"Jeg ser, at De er bekendt med denne interessante historie. Svar nu på mit spørgsmål. Forlangendet om at måtte bære perlerne i morgen aften stammede fra Madame Sara, ikke sandt?"

"Å, ja, javist!" udbrød kvinden, bragt helt ud af sig selv over at nødes til at tilstå også dette. "Det er jo alene derfor, at det hele er gjort, det hele!"

"Nu skal De have tak. Det er tilstrækkeligt. De forstår, at fra i dag af, er De helt og holdent i min tjeneste. Så længe som De tjener mig tro, er De i sikkerhed."

"Jeg skal gøre mit bedste," sagde hun i en ydmyg tone og med nedslagne øjne.

Så snart vi var alene, vendte Vandeleur sig til mig.

"Det hele er nu en let sag," sagde han.

"Jeg må tilstå, at jeg ikke forstår, hvad De vil gøre," svarede jeg.

"Jeg ser min vej ligge klar og lige for mig, men da De, min kære Druce, sikkert ikke har godt af at være så længe oppe, efter

at De først har været i seng, så vil jeg, for at De kan sove roligt, sige Dem, hvad jeg har i sinde at gøre i morgen. Det simpleste ville jo være at sige Rowland det hele, men det har jeg mine grunde til ikke at gøre. Jeg interesserer mig for den lille frøken Ripley, og vil hun helst tie stille med det hele, så skal hun få lov til det. Husk vel på, hun ved ingenting endnu, men hun bliver nok sat ind i det hele i morgen. Så har jeg også lyst til at lægge en snare for Madame Sara. Ser du, det er jo klart, at Madame Sara er her for at få fat i perlerne, og hun mener, det vil gå på den måde, at hun fortæller den lille Antonia, hvilke skrækkelige ord der er skrevne på hendes hals og at de vil komme frem, så snart den blottede hals bliver udsat for lyset. Det stakkels barn vil blive så forskrækket, at hun indvilliger i alt, hvad den forbandede kvinde forlanger af hende, og villigt giver hende perlerne for at få lov til at bære det kors, der alene er i stand til at skjule de djævelske ord, da hun jo ikke kan undgå at vise sig i en nedringet kjole i morgen aften. Forstår De mig?"

"Ja vist," svarede jeg langsomt.

Han rettede sin smidige skikkelse op, i dens fulde højde og hans øjne strålede.

"De ord, der med helvedessten er skrevet på frøken Ripleys hals, vil ikke træde frem, før halsen udsættes for strålerne fra blåt lys; men er de først kommet frem, så kan de aldrig udslettes. Hør nu! Hvor kundskabsrig Madame Sara end er, så har hun dog forglemt ét; og det er, at der gives noget, der kan forhindre helvedesstenen i at virke. Det er hverken mere eller mindre end vor gamle ven cyankalium. I morgen skal Rebecca Curt på min befaling tage den lille patient ind i et værelse, der er omhyggeligt præpareret med det røde lys, og under opsyn af

mig skal hun bade det sted på den unge piges hals, hvor de beskæmmende ord blev skrevet, med en opløsning af cyankalium. Helvedesstenen vil da neutraliseres og ordene vil aldrig vise sig – de er udslettet."

"Men det vil Antonia ikke vide noget om. Den frygt, som Madame Saras grusomme historie har indgydt hende, vil være så stor, at hun vil bortbytte perlerne for korset."

"Det håber jeg ikke, for jeg skal være der for at forebygge det. Men nu har jeg fortalt Dem alt, hvad der er nødvendigt, Druce. Gå nu i seng og sov godt!"

Næste morgen brød frem, grå og trist; men den frygtelige storm var ophørt, dog først efter at have anrettet store ødelæggelser i den statelige gamle park, hvor gamle træer var blevet rykket op med rode, mens de skønneste og kraftigste egetræer var blevet berøvet størstedelen af deres grene.

Lille frøken Ripley viste sig ikke hele dagen, og det overraskede mig egentlig ikke; øjeblikket var sagtens kommet, da Madame Sara havde fundet det nødvendigt at åbenbare hemmeligheden og den ulykke, der truede den før så lykkelige brud. Der var næppe en blandt alle de glade mennesker, som befolkede det store hus, der savnede hende; selv Rowland havde fuldt op at gøre med masser af andre ting, så han den dag ikke havde mange tanker til overs for sin tilkommende hustru.

Balsalen, der var dekoreret med levende blomster, frembød det mest henrivende syn, man kunne tænke sig, og den stod næsten færdig, da Vandeleur, vor vært og jeg, ud på eftermiddagen gik frem og tilbage, i den store sal, Rowland, der var i udmærket humør, hist og her forandrende lidt ved arrangementet. På ét sted var der efter hans mening for mange

blomster, på et andet for få. Han mente også, at der var ikke lys nok.

"Det har De ret i," sagde Vandeleur, "der må være strålende oplyst her inde. I en sal, der er så stor som denne og som har så mange døre, dels ud til korridorer, dels til andre værelser, må der være så lyst som det er muligt. De må undskylde mig, at jeg siger det, hr. Rowland, men jeg ser på det som en mand, der er indviet i de forskelligste arter af forbrydelser."

Rowland studsede.

"Er De bange for, at der i aften vil blive gjort forsøg på at stjæle halsbåndet?" spurgte han så, ligesom følgende en pludselig indskydelse.

"Det er ikke værd at tale om det," sagde Vandeleur. "Men gør som jeg siger, og De vil ikke have noget at frygte."

Rowland trak på skuldrene og gik så tværs over salen og gav nogle ordrer til de mænd, der var i færd med at lægge sidste hånd på værket.

Der ventedes over hundrede gæster fra omegnen, og af liggende gæster var der så mange, som huset kunne rumme. Rowland skulle åbne ballet med lille Antonia.

Der var ingen sen middag den dag, og da vi gik fra balsalen, sagde Vandeleur til mig:

"Gør mig den tjeneste, Druce, at klæde Dem på så tidligt, De kan, og mød mig så i vor værts studereværelse."

Jeg så overrasket på ham, men svarede ikke. Jeg så, at han var stærkt bevæget, skønt hans ansigt var koldt og alvorligt; men af erfaring vidste jeg, at jo stærkere sindsbevægelse han var i, desto mere ubevægelige var hans træk.

Jeg skyndte mig at klæde mig om og gik så straks ned. Vandeleur stod i studereværelset og talte med Rowland. Gæsterne var begyndt at komme; musikerne forsamlede sig på estraden i balsalen, og man mærkede overalt, at her var fest og travlhed. Rowland var i strålende humør og tog sig udmærket ud. Han og Vandeleur blev ved at passiare sammen, mens jeg stod lidt afsides og hørte til. Vandeleur kom just med en bemærkning som svar på noget, vor vært sagde, da der hørtes en let puslen udenfor, portieren blev slået til siden, og lille Antonia, påklædt til sit første bal, stod for os. Hun var iført en let hvid kniplingskjole, der lod hendes hals og arme utildækkede. Hun så nydelig ud som hun stod der, en genstand for vore beundrende og iagttagende blikke, og vist er det, at hun ved sin ynde og skønhed ville have vakt opsigt overalt, hvor hun viste sig.

Hendes ansigt, hals og arme var næsten lige så hvide som hendes dragt, hendes mørke øjne var unaturligt store, ligesom udvidede af angsten, der pinte hende, og det svære, sorte hår omgav hendes ansigt som en skygge. Midt i alt dette hvide funklede på hendes hals et stort, rødt kors som en flammende ild.

Rowland lod et overrasket udbrud høre og stod så ganske stille, og hvad Vandeleur og mig angik, da stod vi med tilbageholdt åndedræt, afventende, hvad det næste øjeblik ville bringe.

Det var udtrykket i Antonias ansigt, der indgød os frygt. Hvad fejlede hun mon? Hun kom ind i værelset som en blind eller som én, der går i søvne. Den ene hånd holdt hun ud for sig, som var hun bange for, at nogen eller noget skulle røre ved

hende. Hun så vistnok hverken Vandeleur eller mig, men da hun kom hen til Rowland forlod det blinde udtryk hendes øjne. Hun udstødte et ængsteligt lille skrig, kastede sig i hans arme og trykkede sit ansigt ind mod hans skulder.

"Kys mig endnu engang, før vi skilles for stedse," sagde hun.

"Min lille pige," hørte jeg ham svare, "hvad er der dog i vejen? Du er ikke rask, du ryster jo over hele kroppen. Og hvad var det, du sagde? Før vi skilles, min egen ven? Der er jo ikke tale om, at vi skal skilles. Lad mig se på dig. Å!"



"Min lille pige, hvad er der dog i vejen?"

Han holdt hende ud fra sig i en arms længde og betragtede hende.

"Ingen kan se sødere ud, end du gør, lille Antonia," sagde han. "Og du er nu kommet for at få dit toilette fuldstændiggjort, for at hente perlerne, ikke sandt? Men hvad er det, min ven? Hvorfor skal du skamskænde din smukke hals med noget så brutalt? Lad mig tage det bort!"

Hun holdt hånden over det røde kors. Så mødte hendes forskrækkede blik Vandeleurs øjne. Nu først syntes hun at lægge mærke til hans nærværelse.

"De kan roligt tage det bort," sagde han til hende i en halvt hviskende tone.

Rowland så overrasket på ham. Hans blik syntes at sige: lad os være alene! Men Vandeleur rørte sig ikke.

"Vi må se, hvad enden bliver," sagde han til mig.

Imidlertid lagde Rowland sin arm om Antonias hals og forsøgte at åbne låsen, som holdt den smalle guldkæde sammen.

"Et øjeblik," bad Antonia.

Hun trådte et skridt tilbage; hendes stemme skælvede ikke mere, den var nu rolig og frygten forlenede den lille person med en vis værdighed. Det var et øjeblik af dyb fornedrelse for hende, og skønt hun vidste det, lå der dog over hele hendes skikkelse et usigeligt rørende og ædelt præg.

"Min kæreste ven," sagde hun, "du den kæreste og bedste af alle mænd! Jeg har givet efter for en fristelse, frygten gjorde mig svag, angsten for at miste dig tog modet fra mig; men jeg ville ikke komme til dig med en synd tyngende på min samvittighed; jeg ville ikke skjule noget for dig. Jeg ved, at du ikke nu, når du har fået det at vide, vil ønske at tage mig til hustru; men du skal alligevel høre hele sandheden."

"Hvad skal det sige, Antonia? Hvad betyder dine besynderlige ord? Er du pludselig blevet sindsforvirret?" sagde Georg Rowland.

"Nej, men jeg ville ønske, jeg var det; jeg er ikke en passende brud for dig; jeg kan ikke gengælde ære med vanære. Madame Sara sagde, det kunne skjules, at dette," hun pegede på korset, "ville skjule det. Og for dette kors var jeg nær ved at ville betale en skændig pris. Jeg tøvede, for rædslen tog mig så helt. Men jeg kom her – kom hér og så dig ind i dit ansigt og jeg kunne ikke gøre det. Madame Sara skal få sit blodrøde kors tilbage, og du skal få det hele at vide. Du skal se!"

Og med en heftig bevægelse rev hun korset fra sin hals og kastede det på gulvet.

"Det var perlerne – perlerne, hun ville have i betaling for det!" sagde hun; "men jeg vil hellere, at du skal have det hele at vide. Tag mig hen til det klare lys, så skal du se."

Udtrykket i Rowlands ansigt var ubeskriveligt. Det røde kors lå på gulvet; Antonias blik borede sig ind i hans. Hun var ikke mere et barn, der skulle mores, hun var en kvinde, og fortvivlelsen var nær ved at gøre hende ude af sig selv. Da hun sagde: "Tag mig hen til det klare lys," tog han hendes hånd og førte hende uden at sige et ord hen til et sted i værelset, hvor det elektriske lys faldt over hende med fuld kraft.

"Se!" udbrød Antonia, "se! Madame Sara skrev det her – her!"

Hun pegede på sin hals.

"Ordene kan ikke ses nu, men lyset vil bringe dem frem for dagen. Du vil nu selv se dem, selv lære sandheden at kende. Du vil så i det mindste få at vide, hvem jeg virkelig er."

Der herskede efter dette nogle minutters tavshed. Antonia vedblev at pege på sin hals, og Rowlands øjne var ufravendt fæstede på den. Efter disse øjeblikkes åndeløse, forventningsfulde tavshed trådte Vandeleur frem.

"De har nu lidt nok, frøken Antonia," sagde han. "Jeg er i stand til at befri Dem for Deres frygt. De anede kun lidt, Rowland, at jeg for nogle dage siden tog mig en særegen frihed med hensyn til Dem. Jeg har været i Deres hus ene og alene i min egenskab af kriminalembedsmand, da jeg i denne min egenskab var kommet på spor efter en uhyggelig hemmelighed. Frøken Antonia skulle være ofret. Madame Sara havde for egen fordels skyld udklækket et af de afskyeligste komplotter, jeg nogen sinde er kommet under vejr med. Men jeg kom i god tid til at forhindre det. Frøken Antonia, De har ikke noget at frygte. Deres hals skjuler ikke nogen uhyggelig hemmelighed. Hør nu! Jeg har frelst Dem. Den jomfru, som Madame Sara havde bragt med sig og som hun troede var hende hengiven, har af vægtige grunde fundet sig foranlediget til at gå over i min tjeneste. I min nærværelse har hun i dag badet Deres hals med en opløsning af cyankalium. De ved ikke, hvad det er, men det er et kemisk produkt, som neutraliserer virkningen af det, den frygtelige kvinde har gjort. De har intet at frygte – Deres hemmelighed ligger begravet under Deres hvide hud."

"Men hvad er det for en hemmelighed?" spurgte Rowland. "Din bevægelse, Antonia, og Deres ord, Vandeleur, er nok til at gøre en mand gal. Hvad er det? Jeg vil vide det."

"Frøken Ripley kan sige Dem det eller ikke, som hun behager," svarede Vandeleur. "Det ulykkelige barn skulle være ofret for Madame Saras havesyge, idet hun havde påtaget sig at

skaffe perlerne mod en kongelig løsesum. Korset skulle være betaling for halsbåndet. Men spørg mig ikke mere. Hvis den unge dame vælger at fortælle Dem det hele, så er det godt, men ellers er hemmeligheden hendes egen."

Vandeleur bukkede og gik tilbage hen imod mig.

"Hemmeligheden er min," udbrød Antonia, "men den skal også blive din, George. Jeg vil ikke blive din hustru med denne uhyggelige hemmelighed imellem os. Du må aldrig tale til mig om det mere, men du skal vide hele sandheden."

"Det er min sandten en brav pige, som har min fulde agtelse," hviskede Vandeleur. "Kom, Druce, vort hverv, for så vidt som det angår frøken Antonia, er endt."

Vi forlod værelset.

"Lad os nu se ind til Madame Sara," sagde min ven. "Vi kan gå op på hendes værelse. Væggene har øren, i dette tilfælde. Det skulle undre mig, om hun ikke allerede ved, hvorledes det hele er løbet af, dog håber jeg, at vi finder hende. Hun kan vel ikke endnu være borte."

Han fløj op ad trapperne, jeg fulgte efter. Vi gik fra den ene korridor til den anden, indtil vi omsider fandt Madame Saras værelser. Rebecca Curt stod midt i værelset, men af fruen selv var intet spor at se, derimod var der tegn til, at der var sket hurtig udrykning.



Rebecca Curt stod midt i værelset.

"Hvor er Madame Sara?" spurgte Vandeleur i en bydende tone.

Rebecca Curt trak på skuldrene.

"Er hun gået ned? Er hun i balsalen? Tal!" sagde Vandeleur.

Kvinden trak atter på skuldrene.

"Jeg ved kun, at for et par minutter siden kom araberen Achmed farende herind," lød hendes svar. "Han var i stærk bevægelse og sagde noget til fruen. Jeg antager, at han har lyttet. Madame Sara var vild af raseri. Hun samlede i huj og hast nogle af sine sager sammen og skyndte sig bort. Tror De, at De kan få hende fat?"

Vandeleur blev ganske bleg.

"Jeg vil forsøge det," sagde han. "Ophold mig ikke, Druce!" Og dermed fo'r han afsted.

Jeg ved ikke, hvilke skridt han foretog sig, men han vendte ikke tilbage til Rowland's Folly. Heller ikke blev Madame Sara fanget.

Men trods hendes flugt og hendes planlagte forbrydelse, trods den time fuld af navnløs frygt, som lille Antonia havde tilbragt, blev ballet afholdt uden forhindringer, og bruden åbnede det med sin tilkommende mand. Om hendes smukke hals skinnede perlerne, der klædte hende fortryllende.

Ingen ved, hvad hun fortalte Rowland, da han bevarede det som en hemmelighed mellem Antonia og sig selv. Men ét er sikkert, ingen kunne være mere ridderlig og opmærksom end han var den festaften og fremdeles mod den lille Antonia, og hans øjne strålede af kærlighed og stolthed, når han så på hende.

Vielsen foregik den fastsatte dag, og Madame Saras onde anslag var således mislykkedes.

Munkens ansigt

En af madame Saras egenskaber var den, at hun altid viste sig, når man mindst ventede det. Når man mindst tænkte på det, ville hun kunne sprænge en mine under vore fødder, forårsage en søulykke, der kunne have vor død til følge, stikke os ihjel i nattens mørke, eller fornærme og såre os gennem vor bedste ven; kort sagt, denne farlige kvinde var nu kommet til det punkt, at alle nærede frygt for hende og hun ville blive en skræk for hele London, hvis der ikke snart blev foretaget skridt imod hende, der ville sætte hende i en sådan stilling, at selv ikke hendes geniale opfindsomhed ville kunne frelse hende.

Der var nu gået måneder siden mit sidste eventyr. Endnu engang var min frygt slumret ind. Madame Saras navn var ikke mere det første, jeg tænkte på om morgenen, når jeg vågnede, heller ikke det sidste, der var i mine tanker, når jeg sov ind om aftenen, ejheller drømte jeg mere om hende om natten. Fuldt optaget af min virksomhed, havde jeg kun lidt tid at ofre på at iagttage hende. Jeg hørte heller ikke noget til hende og var til sidst overbevist om, at hun måtte have forladt London; hun havde nok slået sig ned andetsteds, hvor hun øvede sine rænker, sine onde gerninger og bedårede ved sin skønhed og sin ånd.

Dette var dog ikke tilfældet, hvilket denne fortælling snart vil vise.

Den sag, som atter bragte madame Sara frem på skuepladsen, begyndte på følgende måde:

"23, West Terrace.
Charlton Road, Putney.

Kære mr. Druce!

Jeg er i stor forlegenhed og skriver derfor til Dem for at udbede mig Deres råd. Min fader døde for fjorten dage siden på sit slot i Portugal og efterlod mig som sin arving. Hans svoger, som boede der sammen med ham, ankom i går til London for at hilse på mig og fortælle mig de nærmere omstændigheder ved min faders død. Disse er højst hemmelighedsfulde og skrækkelige. Desuden er der også en del forretningssager at bringe i orden. Jeg forstår mig kun så lidt på forretninger, og Deres råd ville derfor i denne situation være uvurderlige for mig. Kan De komme ud til mig i morgen klokken 3? Senhor de Castro, min onkel, min moders broder, vil da være her, og jeg kunne ønske, De skulle se ham. Hvis De kunne komme, ville jeg være Dem meget taknemmelig.

Deres hengivne

Helene Sherwood."

Jeg besvarede dette brev med et telegram:

"Skal være hos Dem i morgen klokken 3."

Helene Sherwood var en gammel veninde af mig, det vil sige, jeg havde kendt hende siden hun var barn. Nu var hun omkring 23 år og var forlovet mad Godefroy Despard, et af de bedste mennesker, jeg har kendt. Despard var ansat på en stor købmands kontor i Shanghai, og udsigterne til giftermål var

meget små. Ikke desto mindre holdt de to unge trofast sammen og ville tålmodigt vente, indtil tiderne blev bedre.

Helenes liv havde været trist nok. Hendes moder, en portugisisk dame af god familie, døde ved hendes fødsel, og hendes fader, Henry Sherwood, der i 1860 var taget til Lissabon som sekretær på gesandtskabskontoret, brød sig aldrig om at vende tilbage til England. Efter sin hustrus død havde han levet på en yderst excentrisk måde. Da Helene var tre år gammel, sendte han hende til England og satte hende i huset hos en tante til sig, en gammel jomfru, som aldrig lærte at forstå det livlige, opvakte barn, og som behandlede hende med en sjælden mangel på sympati. Denne kvinde døde, da Helene var seksten år. Hun efterlod sig intet, og da hendes fader nægtede at give en eneste øre til datterens uddannelse eller underhold, så stod Helene så at sige alene i verden før hendes opdragelse var fuldendt. Men hun havde en bestemt karakter, var livlig og foretagsom. Hun blev i skolen som lærerinde for de små, samtidig med at hun selv modtog en videre uddannelse. Hun havde stort talent for sprog, spillede fortræffeligt og havde en udmærket smuk stemme. Ved denne fortællings begyndelse var hun kommet så vidt, at hun ikke alene havde sit gode udkomme, men også var i stand til at lægge lidt til side til den dag, da hun kunne gifte sig med den mand, hun elskede.

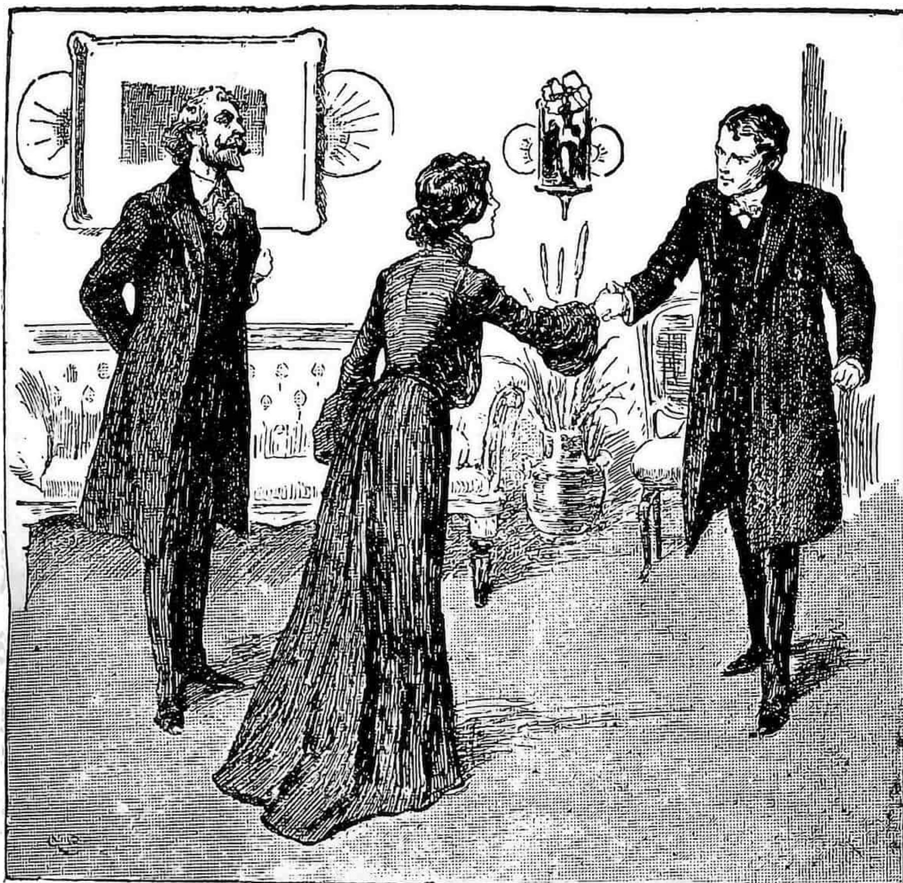
Imidlertid var Sherwoods løbebane ganske mærkelig. Han havde det held i det store julelotteri i Lissabon at vinde det store lod, der beløb sig til ikke mindre end 150 millioner reis, hvilket i danske penge vil sige så meget som omtrent en halv million kroner. For denne sum købte han et gammelt slot i Estrellabjergene og boede der sammen med sin svoger, sin

hustrus broder, Pedro de Castro. Han var hadet af sine kammerater, og med undtagelse af de Castro havde han ingen venner. Det gamle slot skulle være af en ganske ualmindelig skønhed og bar navnet: Castelo Mondego; det lå omtrent 5 mil fra den gamle portugisiske by Coimbra. Slottets historie var meget interessant, og dets beliggenhed var så romantisk som tænkes kunne, bygget som det var på højderne over Mondegofloden. Slottet stammede fra det tolvte århundrede, og mangen en heltemodig og skrækkelig død havde modige mænd fundet foran det, eller indenfor dets mure.

Der fortaltes, at det spøgte på slottet; det skulle være en gammel munk, der sagdes at være blevet myrdet der og nu gik omkring og spøgte, men så langt man kunne huske tilbage, var der ingen, der havde set ham. Således fortalte Helene i det mindste.

Præcis kl. 3 næste dag var jeg på West Terrace og blev vist ind i min unge venindes smukke lille dagligstue.

"Hvor det var venligt af Dem at komme, mr. Druce," sagde hun. "Må jeg præsentere min onkel, senhor de Castro?"



"Hvor det var venligt af Dem at komme," sagde Helene.

Senhoren, en nobelt udseende mand, der talte godt engelsk, bukkede, smilede forbindtligt og ytrede nogle forekommende ord.

Hans ansigt var skarptskåret, hans skæg gråt ligesom hans hår. Han var næsten skaldet, undtagen ved tindingerne. Jeg anså ham for at være en mand midt i fyrrerne.

"Nå," sagde Helene, "måske vil du, onkel Pedro, forklare for mr. Druce, hvad der er sket."

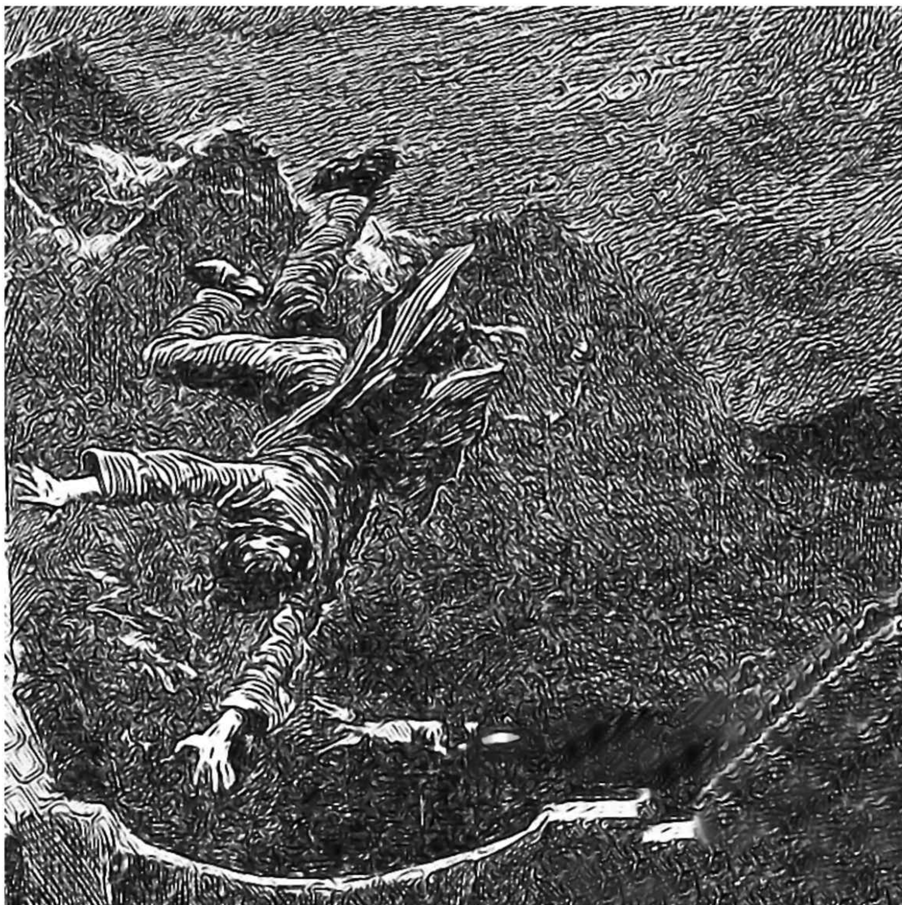
Idet hun sagde dette, bemærkede jeg, at hans ansigt blev meget blegt og at hans læber skælvede.

"Det er en pinlig historie," sagde portugiseren, "lige så frygtelig som uforklarlig."

Jeg lyttede og han vedblev:

"I de senere måneder var min kære afdøde ven blevet forunderlig tungsindig. Grunden forekom mig ganske mærkelig. Jeg vidste, at Sherwood var anderledes end andre mennesker og havde sine besynderlige idéer, men han var tillige et forstandsmenneske, og han var den sidste, jeg ville have troet, skulle blive et offer for nervøs frygt. Ikke desto mindre er det blevet tilfældet. Der siges om det gamle slot, at det spøger i det, og det syn, som skal forurolige Mondegos beboere, er et spøgelsesagtigt hvidt ansigt, som af og til ses at stirre ud af et af vinduerne eller et af skydeskårene i det gamle tårn. Der siges, det skal være genfærdet af en munk, som blev myrdet der af en castiliansk adelsmand for hundrede år siden. Det var i år, i slutningen af april måned, at min svoger for første gang erklærede at have set spøgelset. Jeg glemmer aldrig hans angst. Han kom ind til mig i mit værelse, vækkede mig og fik mig til at gå med ham, for at han kunne vise mig det skydeskår, hvor han havde set det hvide ansigt. Han beskrev det som en sort skikkelse, der lænede sig ud af åbningen med det frygteligste, mest spøgelsesagtige hvide ansigt; øjnene stod vidtåbne og stirrede lige ud i luften. Jeg søgte at overbevise ham om, at det var et syn, der kun eksisterede i hans fantasi, appellerede til hans sunde fornuft og gjorde alt, hvad der stod min magt, for at bringe ham til at indse dette, men uden held. Hans rædsel blev stærkere og stærkere, han kunne ikke tænke på, ikke tale om

andet, og for at gøre det rigtig galt, så skaffede han sig alle de gamle bøger, der omtalte denne legende. Han læste ikke andet, og når vi spiste, underholdt han mig med at fortælle deres indhold. Jeg begyndte at blive bange for, at han skulle miste forstanden på denne måde, og for tre uger siden foreslog jeg ham at tag med mig til Lissabon. Han lovede at tage derind med mig for nogen tid, men natten før vi skulle rejse, vågnede jeg omtrent ved midnatstid og hørte et frygteligt skrig, fulgt af et andet, og derefter var det, som om nogen nævnede mit navn. Jeg løb ud i gården og så op til skydehullerne; til min ubeskrivelige forfærdelse blev jeg nu vidne til, at min svoger løb langs gesimsen på muren, skrigende i den frygteligste angst og ligesom forsvarende sig mod en usynlig fjende. Det næste øjeblik styrtede han hovedkulds ned og lå døende på fliserne for mine fødder. Men nu kommer det allerfrygteligste. Da jeg kastede blikket derop, så jeg, og det er så sandt, som at jeg nu taler med Dem, en sort skikkelse læne sig ud af skydeskåret, lige på det sted, hvorfra min svoger var falden ned, en skikkelse med et spøgelsesagtigt, hvidt ansigt, der stirrede lige på mig. Månen stod fuld og rund, så ansigtet ganske tydeligt kunne ses i det klare måneskin. Det var stort, rundt og glat, og så hvidt, som jeg aldrig har set et menneskeligt ansigt være, med øjnene vidt opspilede og et stirrende blik; udtrykket var grusomt og ligesom spændt; munden lukket og trukket ned i mundvigene. Alt dette opfattede jeg i ét hastigt blik, for synet forsvandt i næste nu. Jeg vil aldrig glemme det, så fast står det indpræget i min hukommelse."



Det næste øjeblik styrtede han hovedkulds ned.

Han tav.

Jeg forstod straks – ellers havde jeg nok ikke haft så meget med de mest indviklede historier at gøre – at hvad enten nu de Castro havde sagt den hele eller den halve sandhed, eller opfundet det hele, så var dette ikke nogen almindelig sag, der var let at udrede, og at alvorlige interesser stod på spil.

"Hvem var der ellers i slottet den nat?" spurgte jeg.

"Ikke et menneske," var hans hurtige svar. "Ikke engang den gamle Gonsalvo var hjemme. Han var gået ud for at besøge sin familie, der boede på den anden side bjergene omtrent en halvtredje mil fra slottet. Vi var derfor ganske alene."

"De kendte, formoder jeg, mr. Sherwoods affærer til bunds? Kan man mistænke nogen for at ville spille ham et sådant puds, kan der være nogen som helst grund til at gøre det?"

"Absolut ingen."

"De selv har aldrig set synet før ved denne lejlighed?"

"Aldrig."

"Og hvad foretog De Dem derefter?"

"Der var intet andet at gøre end at bære min stakkels svoger ind. Han blev begravet næste dag. Jeg gjorde alt, hvad der stod i min magt, for at få en ordentlig undersøgelse i stand, men slottet er et ensomt sted, og autoriteterne er langsomme i deres bevægelser. Den portugisiske læge gav sit minde til begravelsen efter et par formelle spørgsmål. Dødsattesten lød på, at den afdøde havde begået selvmord i øjeblikkelig sindsforvirring, men der blev intet som helst gjort for at efterspore det hemmelighedsfulde syn."

"Så vil De måske fortælle mig, hvad De ved, med hensyn til den måde, afdøde har disponeret over ejendommen på?"

"Ja, testamentet er ganske besynderligt," svarede de Castro. "Senhor Souza, min svogers sagfører, har det i sin varetægt. Sherwood var en langt rigere mand, da han døde, end jeg havde anelse om. Han havde vistnok deltaget i nogle spekulationer, der var faldet ualmindelig heldigt ud. Formuen beløber sig til henved 70.000 pund, men de bestemmelser, han har taget, er meget excentriske. Henry Sherwoods lidenskabelige kærlighed

til det gamle slot var næsten abnorm, og hans sidste vilje viser dette: Helene skal tage ophold på ejendommen, og gør hun det, så vil hun foruden denne arve 40.000 pund i gode engelske papirer. Nægter hun derimod at opfylde denne betingelse, skal ejendommen sælges, og salgssummen samt de 40.000 pund skal skænkes til velgørende stiftelser i Lissabon. Jeg selv har en personlig interesse af dette testamente; jeg ved det fra Sherwood selv. Han sagde mig, at det var hans faste vilje at bevare slottet for sin datter og for hendes søn, om hun giftede sig, og dennes efterkommere. Han bønfaldt mig om at sørge for, at hans sidste vilje fuldbyrdedes, hvis han gik bort. Jeg måtte opbyde alt for at få Helene til at bo på slottet, og lykkedes det mig at bevæge hende til det, skulle jeg i arv efter ham have 10.000 pund. Vil hun ikke tage ophold der, får jeg ikke denne sum. Derfor min nærværelse her og derfor min iver for at opklare det mysterium, der hviler over min stakkels vens død, og mit ønske om at min niece skal rejse over til et af de yndigste og mest romantiske steder på jorden. Det var selvfølgelig min pligt at give en tro fremstilling af de hemmelighedsfulde omstændigheder ved min svogers død, og det er mit håb og min fortrøstning, at alt vil blive opklaret, og at Helene med ro og tilfredshed kan tage bolig på ejendommen."

"Testamentet er højst besynderligt," sagde jeg, og idet jeg henvendte mig til Helene, vedblev jeg:

"Der vil jo sikkert ikke være nogen fare for Dem ved at tage ophold på slottet, hvis det da kan forliges med Deres hjertes ønsker?"

"Skal det sige, at du er forlovet, Helene?" spurgte de Castro.

"Ja," svarede hun; derpå vendte hun sig til mig. "Ganske vist har jeg ret stærke nerver, men jeg kunne dog ikke udholde at bo på Castelo Mondego med denne hemmelighed uopklaret. Jeg er villig til at gøre alt, hører De? – alt, for at få den opklaret."

"Lad mig tænke over sagen," sagde jeg efter en pause. "Måske jeg kan finde på en eller anden plan, som kan hjælpe os til at opklare denne uhyggelige sag. Der er vel ikke nogen i London, som bedre end jeg kan hjælpe Dem. Den slags sager hører jo så at sige til min bestilling."

"Vil De tage mig med på råd, skal jeg give alle de oplysninger, det er muligt at give," sagde de Castro.

"Hvornår har De tænkt at vende tilbage til Portugal?" spurgte jeg.

"Så snart som vel muligt."

"Hvor bor De her?"

"På Hotel Cecil."

Han rejste sig ved de sidste ord.

"Det gør mig ondt, at jeg nu må sige farvel," sagde han, "men jeg har lovet at møde en god ven, en dame, om en halv time. Hun har altid travlt, og jeg bør derfor ikke lade hende vente."

Der lå jo intet ualmindeligt i hans ord, men jeg lagde mærke til et besynderligt udtryk i hans ansigt. Hans øjne strålede af energi, og dog nej, kunne det være muligt? – en sælsom frygt syntes at lure i dem. Han gav Helene hånden til farvel, bukkede for mig og forlod hurtigt værelset.

"Jeg gad vide, hvem det er, han skal træffe," sagde jeg, idet jeg så ud af vinduet og iagttog ham, som han gik ned ad gaden.

"Straks da han kom," sagde Helene, "fortalte han mig, at han skulle til et møde, der var af stor vigtighed for ham. Men

undskyld, mr. Druce, jeg må ikke opholde Dem længere. De hører også til de folk, som har travlt. Men inden De går, må De sige mig, hvad De mener om det hele. Jeg kan jo ganske vist ikke bo på slottet med denne uhyggelige hemmelighed uopklaret, men på den anden side kan jeg da heller ikke give afkald på ejendommen."

"De skal bo der, glæde Dem ved Deres rigdom og blive lykkelig," sagde jeg. "Jeg vil nu tænke over sagen, og vær sikker på, vi skal nok finde en udvej til at få denne uhyggelige hemmelighed opklaret."

Jeg trykkede hendes hånd og gik.

I løbet af aftenen optog denne sag så helt og holdent mine tanker, at jeg ikke kunne beskæftige mig med noget andet. Jeg spekulerede over, om der var nogen rimelig grund for noget levende væsen til at skaffe Sherwood ud af verden, jeg afvejede grundene for og imod, men jeg må tilstå, at jeg fandt ikke en, der talte for, at her kunne være forræderi med i spillet. Jeg fandt ikke det fjerneste glimt, som talte derfor, indtil jeg kom i tanker om det mærkelige udtryk i de Castros ansigt, da han sagde, at han skulle møde denne dame. Manden havde uden tvivl et svagt punkt; han havde sin egen private, personlige frygt. Af hvad natur kunne den vel være?

Jeg noterede de forskellige fakta op og besluttede at fortælle Vandeleur om sagen, så snart jeg traf ham.

Næste morgen fik jeg besøg af en af direktørerne for vort oplysningskontor; vi havde en lang samtale om forretninger, og da han ville sige farvel, spurgte han, hvornår jeg ønskede at tage min ferie.

"Hvis De skulle have lyst til at tage Dem en tur på en fjorten dage eller tre uger, så er det nu tiden til det," sagde han.

Jeg svarede uden et øjebliks betænkning, at jeg kunne have lyst til at rejse til Portugal og derfor ikke ville sige nej til den ferie, han tilbød mig.

Nu var det aldrig før end i dette selv samme øjeblik faldet mig ind at tage til Portugal, men tanken blev så påtrængende hos mig, at jeg straks besluttede at tage hen til Hotel Cecil og tale med de Castro. Jeg sagde til ham, at jeg kunne ikke opfylde mit løfte til Helene Sherwood uden at være på stedet, og at jeg derfor kunne have lyst til at ledsage ham, når han atter vendte tilbage til Lissabon. Hans ansigt udtrykte ubetinget tilfredshed, og før vi skiltes havde vi aftalt at mødes på jernbanestationen to dage efter. Jeg skyndte mig fra ham ud til Putney for at fortælle Helene om min beslutning.

Til min overraskelse fandt jeg hende travlt beskæftiget med at pakke en kuffert, der var trukket ind i hendes lille dagligstue og stod midt på gulvet.

"Hvad er det, De bestiller?" spurgte jeg.

Hun rødmede.

"De må ikke skænde på mig," sagde hun. "Der er kun ét at gøre, og nu til morgen har jeg bestemt mig til det. Om to dage rejser jeg til Lissabon. Jeg har tænkt at jeg ville se, om jeg selv kunne få hemmeligheden opklaret."



"De må ikke skænde på mig," sagde hun

"De er en flink, modig pige, Helene," udbrød jeg, "men jeg kan dog trøste Dem med, at det slet ikke er nødvendigt, at De selv rejser."

Derpå fortalte jeg hende, at jeg uventet havde fået en ferie og at jeg havde tænkt at bruge den i hendes tjeneste.

"Det er endnu bedre," sagde hun fornøjet. "Jeg rejser alligevel med. Det er storartet, at De vil tage derned."

"Hvem har givet Dem den idé om at rejse?" spurgte jeg.

"Ja, De kan jo nok tænke, at det ikke er min egen," sagde hun. "Jeg har haft en skrækkelig urolig og søvnløs nat, og jeg havde så

tidligt på formiddagen et uventet besøg. Hun er ganske vist ikke nogen fremmed for mig, skønt jeg aldrig har nævnet hende for Dem. Hun er kendt under navnet madame Sara og er – –"

"Min kære Helene," udbrød jeg, "De vil vel da ikke sige, at De kender denne kvinde? Hun er et af de mest samvittighedsløse fruentimmer i hele London. De må ikke have noget at gøre med hende, ikke det mindste."

Helene spillede øjnene op og stirrede forbavset på mig.

"De miskender madame Sara," sagde hun, "jeg har kendt hende i flere år og hun har været mig en god veninde. Hun har skaffet mig adskillige gode og indbringende timer, og jeg nærer stor beundring for hende. Hun er ganske sikkert den mest uegennyttige kvinde, jeg nogensinde har truffet på."

Jeg rystede på hovedet.

"De vil aldrig få mig til at forandre mening om hende," vedblev Helene. "Tænk på, hvor kærligt af hende at besøge mig i dag. Hun kom herhen, fordi hun tilfældigvis så min onkel, Pedro de Castro, her i går. Hun har kendt ham i længere tid, og så talte hun med ham om mig, og han fortalte hende alt om det underlige testamente. Det interesserede hende meget, og hun sagde, det var nødvendigt for mig selv at undersøge sagen. Hun talte så kærligt og indtrængende til mig og sagde til sidst, at hun ville ikke forlade mig, før jeg havde lovet hende at tage til Portugal, bo på slottet og personligt se at få hemmeligheden opklaret. Jeg lovede hende det, for jeg følte, at hun havde ret. Og jeg har i sinde at holde mit ord."

Mens Helene talte, forholdt jeg mig ganske tavs. Jeg kunne ikke rigtig klare for mig selv den underlige følelse, der havde grebet mig. Var det muligt, at den frygt, jeg havde set afmale

sig på de Castros ansigt, havde noget at gøre med madame Sara? Stod hemmeligheden i det gamle portugisiske slot også i forbindelse med denne frygtelige kvinde? Hvis det var således, hvilke farer forestod der os da ikke! Helene var ikke den første unge uskyldige pige, der satte sin lid til madame Sara, og ikke den første, hvis liv var truet.

"Hvorfor siger De ikke noget, mr. Druce?" spurgte hun omsider, "hvad tænker De på?"

"Jeg vil helst ikke sige Dem, hvad jeg tænker på," svarede jeg, "men jeg er meget glad over én ting, og det er over det, at jeg rejser med Dem."

"De er min kæreste, bedste ven," sagde hun, "og nu skal jeg fortælle Dem én ting til. Madame Sara sagde, at den omstændighed, at De rejste med, ville være mig en borgen for, at ingen fare kunne ramme mig, for De var en af de snildeste mænd, hun kendte."

"Å," svarede jeg langsomt, "der er dog én, som er snildere end jeg, og det er Erik Vandeleur. Talte hun måske også om ham?"

"Nej; hvem er han? Jeg har aldrig hørt hans navn før."

"Jeg skal en dag fortælle Dem det; men ikke nu," svarede jeg. Jeg rejste mig, tog hurtigt afsked og gik lige hen til Vandeleur. Hvad der så end skulle ske, så havde jeg nu bestemt at tale til ham om sagen og fortælle ham det hele. Han var ikke hjemme, da jeg kom, men jeg efterlod et par linjer, hvori jeg bad ham om at besøge mig. Han kom i løbet af dagen.

På mindre end et kvarter havde jeg sat ham ind i det hele. Han hørte i tavshed på min historie.

"Nuvel", sagde jeg til sidst, "hvad mener De om det?"

"Der kan kun være én mening, Druce," sagde han. "Der er én grund for denne hemmelighed – metode i galskaben. Madame Sara har del i den, det er ganske sikkert, og der er selvfølgelig ikke det ringeste overnaturlige til stede. Jeg holder ikke af, at miss Sherwood tager til Lissabon, men det trøster mig, at De rejser med og tager vare på hende. Uden tvivl er hendes liv i fare. De må gøre Deres bedste, og forud advaret er dog en fordel, da kan man være på sin post. Måske kan jeg gøre mere nytte her ved at holde øje med vor fjende og hvad hun tager sig for."

Meddelelsen om at Helene rejste med os, tog de Castro ganske roligt.

"Kvinder er nogle besynderlige skabninger," sagde han. "Hvem skulle tro, at en så sart ung pige som Helene ville udsætte sig selv for de rædsler, som uden tvivl venter hende i slottet? Men lad hende bare komme – det er sikkert nok det bedste, og min kære veninde, den dame, jeg talte med i går, mente det samme."

"De mener madame Sara?" spurgte jeg.

"Ah!" udbrød han overrasket, "De kender hende?"

"Lidt," svarede jeg i en forbeholden tone og gav mig til at tale om noget andet.

Vor rejse gik godt uden eventyr af nogen slags, og vel ankommet til Lissabon tog vi ind på Durands Hotel.

Om eftermiddagen samme dag tog vi hen for at tale med Manuel Sousa, den sagfører, som varetog mr. Sherwoods affærer. Han havde kontor i Avenida do Rio de Janeiro. Don Sousa var en lille firskåren mand med livlige øjne og et absolut tillidvækkende ydre. Han modtog os venligt og betragtede

Helene med stor interesse; hendes rolige, modige ansigt og hele engelske ydre vakte øjensynlig hans beundring.

"De har rejst den lange vej, senhora," sagde han, "for at søge at opklare hemmeligheden ved Deres stakkels faders død? Vær forvisset om, at jeg skal gøre alt, hvad der står i min magt, for at hjælpe Dem. Men De har måske lyst til at se de forskellige dokumenter og papirer? Her er de, til Deres tjeneste."

Mens han talte, åbnede han en kasse og tog ud af den en bunke papirer. Helene gik hen til vinduet med dem.

"Jeg forstår ikke portugisisk," sagde hun, "vil du læse dem for mig, onkel Pedro, eller De, mr. Druce?"

Jeg forstod en hel del portugisisk, så det var ikke vanskeligt for mig at læse testamentet, og jeg så snart, at De Castro havde afgivet en fuldstændig rigtig forklaring.

"Er det Deres mening at tage til Castelo Mondego?" spurgte sagføreren, da vi havde læst testamentet.

"Jeg kan svare for mig selv, at jeg har i sinde at tage derud," svarede jeg.

"Det vil være mig en stor fornøjelse at føre mr. Druce til dette skønne, romantiske sted," sagde de Castro.

"Og jeg tager også derud," erklærede Helene.

"Er det nu også nødvendigt, min kære unge dame?" spurgte sagføreren. "De vil finde slottet meget ensomt og aldeles ikke istandsat til opholdssted for en ung dame."

"Det er ganske ligegyldigt; jeg har rejst hele denne lange vej for at se det," svarede Helene. "Jeg rejser sammen med min gode ven, mr. Druce, og med min onkel, og efter min mening er det bedst, at vi kommer derud så snart som muligt."

Sagføreren løftede advarende hånden.

"Jeg ville ikke for mange penge tilbringe en nat på det sted," sagde han.

"Tror De da virkelig på synet?" spurgte jeg. "De tror, det er noget overnaturligt?"

Han slog uvilkårligt kors for sig.

"Den historie er gammel," sagde han. "Det har været fortalt i over hundrede år, at en munk spøgte der; han skulle ved forræderi være blevet myrdet på slottet. Det er grunden til, at Deres fader kunne købe det så billigt, miss Sherwood."

"Overnaturligt eller ikke, så må jeg se at komme til bunds i sagen," erklærede hun med fast, om end sagte stemme.

De Castro sprang op med et utålmodigt udtryk i sit ansigt.

"Hvis De ikke har brug for mig i øjeblikket, mr. Druce," sagde han, "så har jeg selv nogle forretninger, som jeg gerne vil have besørget."

Han forlod kontoret, og Helene og jeg stod i begreb med at følge ham, da senhor Sousa pludselig henvendte sig til mig:

"Undskyld mig, mr. Druce, men jeg har forstået, at De kommer fra kreditoplysningskontoret i London. Jeg kender godt denne store og udstrakte forretning, og må altså formode, at store interesser står på spil i denne sag?"

"Interesserne er store," svarede jeg, "men har aldeles intet at gøre med min forretning. Grunden til, at De ser mig her, er mit venskab for denne unge dame og hendes forlovede, en af mine bedste venner; miss Sherwood har jeg kendt fra hun var barn. Hvis vi kan opklare denne hemmelighed, kan Helene Sherwoods bryllup snart finde sted, og hvis på den anden side den uhygge, der hviler over Castelo Mondego, er så stor, at hun ikke kan bestemme sig til at bo der, venter endnu en lang

adskillelse det unge par. Jeg har besvaret Deres spørgsmål, senhor Sousa, vil De nu besvare mine?"

"Det vil jeg," svarede han. Hans ansigt udtrykte den største interesse og han lod blikket vandre fra Helene til mig.

"Kan De tænke Dem, at der kunne eksistere nogen, som kunne have interesse af at lade spøgelset vise sig og således være skyld i Sherwoods død?"

"Nej, kære mr. Druce, jeg kender ingen, der kunne have fordel af det. De Castro får 10.000 pund, hvis miss Sherwood vil bo på slottet; bor hun der ikke, får han intet. Han er den eneste, der drager fordel af testamentet med undtagelse af den unge dame selv."

"Vi må selvfølgelig se bort fra senhor Castro," svarede jeg. "Hans opførsel har helt igennem været som den bør være: han kunne måske være blevet fristet til at fremføre historien om spøgelset, hvis han kunne have nogen stor fordel af det, men det har han jo ikke. Er der ikke en eneste, som De kan have fjerneste mistanke til?"

"Nej, absolut ingen."

"Nuvel; der er altså ikke andet for end jeg må se at hjælpe mig selv. Jeg er kommet her for at få denne hemmelighed opklaret, og når den er blevet det, vil miss Sherwood bo på slottet."

"Og hvis ikke, mr. Druce? Spøgelser har en egen maner til at forputte sig, når egne interesser står på spil."

"Jeg tror ikke på, at det kan mislykkes, og jeg har i sinde straks at tage ud til slottet."

"Vi er et overtroisk folk her i Portugal," svarede han, "og jeg ville ikke tage dertil for alt i verden."

"Jeg er englænder, og denne dame er engelsk på fædrene side. Vi opgiver ikke lettelig en sag, vi har påtaget os at forfølge."

"Hvad mener De om det hele?" spurgte Helene mig, da vi kort efter gik samme ned ad de stille gamle gader.

"Mener!" svarede jeg. "Vor fremgangsmåde er klar. Vi må se at opdage grunden; for en grund må der være. Der må være en eller anden, der havde et horn i siden på den gamle mand og som ønskede at befordre ham ud af verden ved at gøre ham rædselsslagen. Hvis jeg ville tro på, at der var noget overnaturligt med i spillet, så måtte jeg jo opgive det hele."

"Gud give, De må have ret," svarede hun, "men jeg kan ikke nægte, at jeg gribes af en forunderlig angst, hver gang jeg tænker på det spøgelsesagtige ansigt."

"Og dog har De mod nok til at tage ud til slottet?"

"Det er pligten, ikke modet, der driver mig, mr. Druce."

Resten af dagen tænkte jeg ikke på andet end denne gåde, jeg betragtede den fra ethvert tænkeligt synspunkt, forsøgte at se på den med et uhildet blik, udspekulerede det utroligste blot for at opdage det, hvorpå det hele kom an, nemlig – motivet. Der må være et sådant; vi finder det nok i slottet, når vi nu tager derhen. Men nej, det var ikke værd at forhaste sig; der var i Lissabon en afdeling af vort kontor, fra dette måtte jeg se at få hjælp i mine undersøgelser; måske der blandt den afdøde mr. Sherwoods slægt, venner eller bekendte, kunne opdages den eftersøgte grund.

Dygtige agenter overtog arbejdet, men skønt de gjorde deres bedste, så lykkedes det dem dog ikke at opdage noget, og ved ugens slutning sagde jeg til de Castro og Helene, at jeg var rede til at tage med dem.

"Lad os rejse i morgen tidlig," sagde jeg. "Sørg for at være færdig, Helene. Hele dagen vil gå med, før vi når Castelo Mondego. Jeg håber, at vi der vil have lykken med os, så vi kan være tilbage til Lissabon inden en uge."

Helene smilede ved disse ord.

"Den sidste uge har ikke været meget opmuntrende," sagde hun, "men nu, da vi snart skal se selve stedet for den frygtelige begivenhed, føler jeg mig mere tillidsfuld."

"Deres mod opfylder mig med beundring," kunne jeg ikke andet end sige, og gik så ud for at træffe mine forberedelser. Blandt disse var tre revolvere, en til Helene, en til de Castro og en til mig selv.

Senere havde jeg en samtale med sagføreren, senhor Sousa, som jeg indviede i mine planer, så vidt det lod sig gøre.

"Hvis der virkelig er noget overnaturligt, så er faren ikke stor," sagde jeg, "faren ligger i forræderi, ukendte motiver og den slags, og jeg nægter ikke et øjeblik for mig selv, at der virkelig er fare. Hvis De ikke hører noget fra os i løbet af en uge, må De enten komme selv ud til slottet eller sende nogen derud."

"Her er et brev, der kom med sidste post," sagde Sousa og rakte mig en skrivelse, som jeg kunne se var fra Vandeleur.

Jeg åbnede det og læste følgende:

> "Jeg traf madame Sara for en uges tid siden i huset hos en af mine venner. Jeg talte til hende om Castelo Mondego. Hun indrømmede, at hun havde interesse for det, at hun kendte miss Sherwood og håbede at få lejlighed til at besøge hende på dette romantiske sted. Jeg spurgte hende endvidere, om hun kendte noget til det besynderlige testamente, hvortil hun svarede, at hun havde hørt lidt om

det. Hun optrådte meget frimodigt, men dog så jeg, hun var usikker. Hun greb den første den bedste lejlighed til at slippe bort fra mig og fra selskabet, og på mine spørgsmål erfarede jeg, at hun havde forladt London næste morgen med det første eksprestog til udlandet. Dette er en kendsgerning, som sikkert betyder noget, og jeg vil råde Dem til at være på Deres post."

Jeg puttede brevet i lommen og gik så, efter at have fået Sousa til at love at gøre alt, hvad der var nødvendigt for os.

Næste morgen tidlig forlod vi Lissabon og rejste med jernbanen til kl. 7 om aftenen; først da nåede vi en station, der lå 5 mil fra slottet. Her satte vi os i en let vogn, forspændt med to kraftige muldyr, der i rask trav følte os mod vort mål.

Jo mere vi nærmede os dette, jo skønnere blev egnen, ja, den var ubeskrivelig skøn, det måtte jeg indrømme, da jeg så solen indhylle bjergene i en purpurkappe med gyldne striber, men tillige blev følelsen af noget hemmelighedsfuldt truende tifold stærkere hos mig og sikkert ikke mindre hos Helene.

De Castro havde underrettet den gamle tjener om vor ankomst, og da han ringede på portklokken til det gamle slot, åbnede en flegmatisk udseende mand døren for os.



En flegmatisk udseende mand åbnede døren.

"God aften, Gonsalves!" udbrød de Castro, "her er vi! Jeg håber, du har sørget for nogle gode senge og et godt måltid, for vi er både trætte og sultne."

Den gamle mand trak på skuldrene, løftede øjenbrynene i vejret og så forbavset på Helene. Han mumlede på portugisisk, men i dialekt, noget til de Castro, som jeg ikke forstod, men denne syntes at stille ham tilfreds. Han sagde endnu noget, og jeg lagde mærke til, at min portugisiske ven blev bleg.

"Gonsalves så spøgelset for tre nætter siden," bemærkede han til mig. "Det lænede sig som sædvanlig ud af et af vinduerne i det nordvestlige tårn. Men kom nu, det kan ikke nytte at give efter for frygten nu, da vi for første gang har betrådt dit tilkommende hjem, min kære niece. Du er uden tvivl sulten, skal vi gå ned i spisesalen?"

Det måltid, der var anrettet til os, var alt andet end appetitligt, og der var så dybe skygger i den store sal, hvor kun bordet oplystes af et par lys i sølvstager, at vi næppe kunne se hinandens ansigter. Da vi var færdige med at spise, fremkom jeg med et forslag.

"Vi er jo kommet hertil i et alvorligt anliggende," sagde jeg, "og vi håber at opklare en mørk hemmelighed. Da det nu er almindeligt bekendt, at spøgelser foretrækker at vise sig for én mand eller kvinde alene og ikke når de er flere sammen, så mener jeg, at vi tre skal udsøge vore værelser så langt fra hinanden som muligt, dog må vinduerne fra dem alle vende ud til gården."

De Castro trak på skuldrene og et glimt som af skuffelse gled over hans ansigt; men Helene så på mig med sine alvorlige, grå øjne, hendes læber bevægede sig, som om hun ville sige noget, men så tog hun sig sammen.

"De har ret, Druce," sagde hun. "Da vi er kommet i den hensigt, vi er, må ingen af os kende til frygt."

"Nu vel, lad os så straks udvælge os vore sovekamre. De, som kvinde, må vælge først."

De Castro kaldte på Gonsalves, som viste sig med en tændt lygte i hånden. Der blev sagt et par ord til ham i hans egen dialekt, hvorpå han gik foran, først op ad mange trapper, derpå ned ad en del trin, og til sidst åbnede han en stor og tung egetræsdør, der førte ind til et stort værelse med fire fag vinduer. På gulvet lå et tykt tæppe, sengen var af en umådelig størrelse med fløjlsomhæng, der ligesom gardinerne for vinduerne var stærkt medtagne af tiden. Resten af møblementet var antikt og massivt, næsten sort af ælde, men forsynet med messingbeslag, der mærkeligt nok skinnede, som om det nylig var blevet pudset.

"Dette var min svogers eget soveværelse," sagde de Castro, "vil du være bange for at sove her?" spurgte han vendt til Helene.

"Nej, aldeles ikke," svarede hun.

"Jeg er glad over, at du vælger at bo i dette værelse," vedblev han, "for skønt jeg er en mand, ville jeg dog nødig sove her. Det var her jeg vågede over hans døde legeme. Ak ja, jeg holdt så inderlig meget af ham!"

"Vi vil ikke i aften tale om, hvad der har været," sagde Helene. "Jeg er meget træt, og jeg tror nok, jeg kan sove. Det kan måske lyde besynderligt, men bange er jeg ikke. Druce, vil De nu opsøge Dem et værelse. Jeg kunne lide at vide besked med, hvor De skal ligge."

Jeg smilede til hende. Hendes mod overraskede mig. Jeg valgte et værelse i fløjen til højre for Helenes. Når hun stod i et af vinduerne i sit værelse, var det ikke umuligt, at hun kunne se et glimt af mig, når jeg stod i et af mine vinduer.

De Castro valgte et værelse, der lå lige så langt fra Helenes, men på den anden side. Derefter sagde vi godnat til hende.

"Jeg holder ikke rigtigt af, at hun er så langt borte fra al hjælp," sagde jeg med et blik på de Castro.

"Der vil ikke hænde noget," svarede han, "det kan jeg forsikre Dem. Jeg er dødelig træt; jeg falder sikkert i søvn i samme nu, jeg lægger hovedet til puden, så kan spøgelse være spøgelse for mig, jeg vil sove til i morgen."

Han sagde med disse ord godnat og skyndte sig hen til sit værelse.

Værelset, jeg havde valgt, var både stort og højt – det kunne rumme mindst tyve mennesker, som hver især ville have så megen plads, at den ene ikke ville genere den anden. Jeg må have været mere træt end jeg vidste af, for jeg havde næppe lagt mig, før jeg sov.

Da jeg vågnede, var det morgen, og jeg sprang ud af sengen og skyndte mig at klæde mig på, længselsfuld efter at se omgivelserne ved dagens lys. Jeg gik først ned i den gård, som vore vinduer vendte ud til. Tre sider af denne gård var omgivet af selve bygningen, men langs den fjerde løb en lang stenbalustrade, og jeg glemmer aldrig det herlige syn, der viste sig for mig, da jeg besteg denne og så mig omkring. I det samme nærmede de Castro sig.

"Her er vidunderligt dejligt," sagde jeg, "aldrig havde jeg tænkt mig, at der i hele verden fandtes noget så skønt. Denne ejendom må ikke gå ud af familien, Helene *må* blive boende her."

De Castro kom tæt hen til mig; han tog min arm og pegede på et sted nede på stenfliserne.

"Det var på dette sted, hendes fader styrtede ned," sagde han langsomt.

Jeg gøs, og alle behagelige tanker forsvandt for mindet om, hvad her var sket og om, hvad vi havde at gøre.

Helene, de Castro og jeg brugte hele dagen til at se os om i slottet og lægge planer for den kommende nat. Jeg holdt på, at Gonsalves ikke måtte sove i slottet om natten. Dette var let at arrangere, da den gamle mand havde venner i den nærliggende landsby. Således var de eneste mennesker i slottet efter solens nedgang de Castro, Helene og jeg selv.

Efter at vi havde lukket Gonsalves ud og sat slå for porten, gik vi atter en runde gennem hele slottet, og vi var ganske sikre på, at ingen kunne holde sig skjult noget steds inden for dets enemærker. Til sidst spændte vi over alle døråbninger tynde silketråde, som ville rives i stykker, om nogen forsøgte at gå igennem dem.

Helene ville absolut have, at nattevagten skulle deles i tre, og at hun overtog den første; både de Castro og jeg protesterede.

"Sov i det mindste roligt endnu denne ene nat," sagde jeg; "overlad det til os at holde vagt. Tro mig, det vil være det bedste. Alt er jo nu så udmærket ordnet. Deres onkel vil patruljere til klokken ét, og derefter overtager jeg vagten."

Denne plan syntes ikke rigtigt at tiltale hende, og da de Castro forlod værelset, kom hun op og begyndte at overtale mig.

"Der er en besynderlig følelse af frygt kommet over mig, en følelse, som jeg ikke kan blive herre over. Jeg ville meget hellere være oppe end lægge mig til at sove i det skrækkelige værelse. Jeg sov sidste nat, fordi jeg var så træt, at jeg ikke kunne andet,

men jeg er årvågen i nat, og jeg ved, at jeg ikke vil få blund i mine øjne. Lad mig dele Deres vagt, lad os gå op og ned i gården ved siden af hinanden."

"Nej," svarede jeg, "det kan ikke lade sig gøre. Hvis vi er to sammen, vil spøgelset, eller det menneskelige væsen, der udgiver sig for et sådant, ganske sikkert ikke vise sig. Vi må hver især ganske alene overtage denne vagt. De må være en god pige, Helene, og gå i seng, og hvis vi så ikke i nat opdager noget, så skal De næste nat få lov til at tage Deres del af vagten."

"Godt," svarede hun.

Hun sukkede utålmodigt, og lidt efter sagde hun:

"Jeg har en anelse om, at der vil ske noget i nat. Og i reglen bekræfter mine anelser sig."

Jeg svarede ikke. En ting er det at lade hånt om spøgelser, når man bor i en stor by, omgivet af mennesker, men et andet er det at blive stillet overfor mere eller mindre overnaturlige ting, når man er alene, når det er nat og hjertets slag kan høres i stilheden. Så kan vi have syner, alle vore sanser bevæger sig i en fremmed verden og vi frygter – vi ved ikke hvad.

Helene og jeg vidste, at der var noget at frygte, og da vore øjne mødtes, turde vi ikke tale om det, alle vore tanker drejede sig om. Jeg kunne ikke finde de Castro og antog, at han uden videre havde påbegyndt sin vagt. Jeg vendte derfor tilbage til mit værelse og forsøgte at sove. Men den samme årvågenhed, som havde grebet Helene, hjemsøgte nu også mig, og da portugiseren kl. 1 om natten kom ind i mit værelse, var jeg lysvågen.

"Har De set noget?" spurgte jeg ham.

"Nej; intet," svarede han muntert. "Månen skinner klart, natten er herlig. Det er min overbevisning, at synet ikke vil vise sig i nat."

"Jeg vil dog for en sikkerheds skyld putte denne i lommen," sagde jeg og tog min revolver, der var ladt.

Da jeg kom ned i gården, så jeg, at det strålende månelys skinnede på den nordvestlige mur med dens skydehuller og vinduesåbninger, mens de skarpe skygger fra den sydlige mur lå tværs over gården. Stilhed herskede overalt, kun afbrudt ved frøernes kvækken fra voldgraven under os. Jeg sad på en bænk, der stod på stenbalustraden, og forsøgte at analysere mine følelser. For en stund havde den muntre stemning, jeg havde iagttaget hos de Castro, da jeg overtog vagten, forplantet sig til mig; min tidligere frygt forsvandt, men jeg følte mig noget nervøs og kunne ikke samle mine tanker helt om den sag, der havde fået mig til at forlade London; de gik tilbage til London og til mit arbejde der. Men lidt efter lidt droges mit blik op til alle disse tomme vinduesåbninger, og jeg blev grebet af en besynderlig og overnaturlig frygt, som jeg ikke kunne blive herre over. Den instinktive frygt for det ubekendte, som kan ligge på bunden af den modigste mands hjerte, var over mig. Denne følelse blev stærkere for hvert øjeblik, og jeg følte, at hvis det uhyggelige ansigt nu lod sig se ved et af vinduerne, så ville jeg ikke svare for, at jeg kunne beherske mig selv. Pludselig, som jeg sad der ubevægelig, med øjnene fæstede på vinduerne i det gamle slot, fik jeg en følelse af, eller jeg bildte mig ind, at jeg følte, at jeg ikke var alene. Jeg syntes, at en skygge bevægede sig over gården hen imod mig. Jeg så derhen; den kom nu lige imod mig. Det var med nød og næppe, at jeg kunne undertrykke det

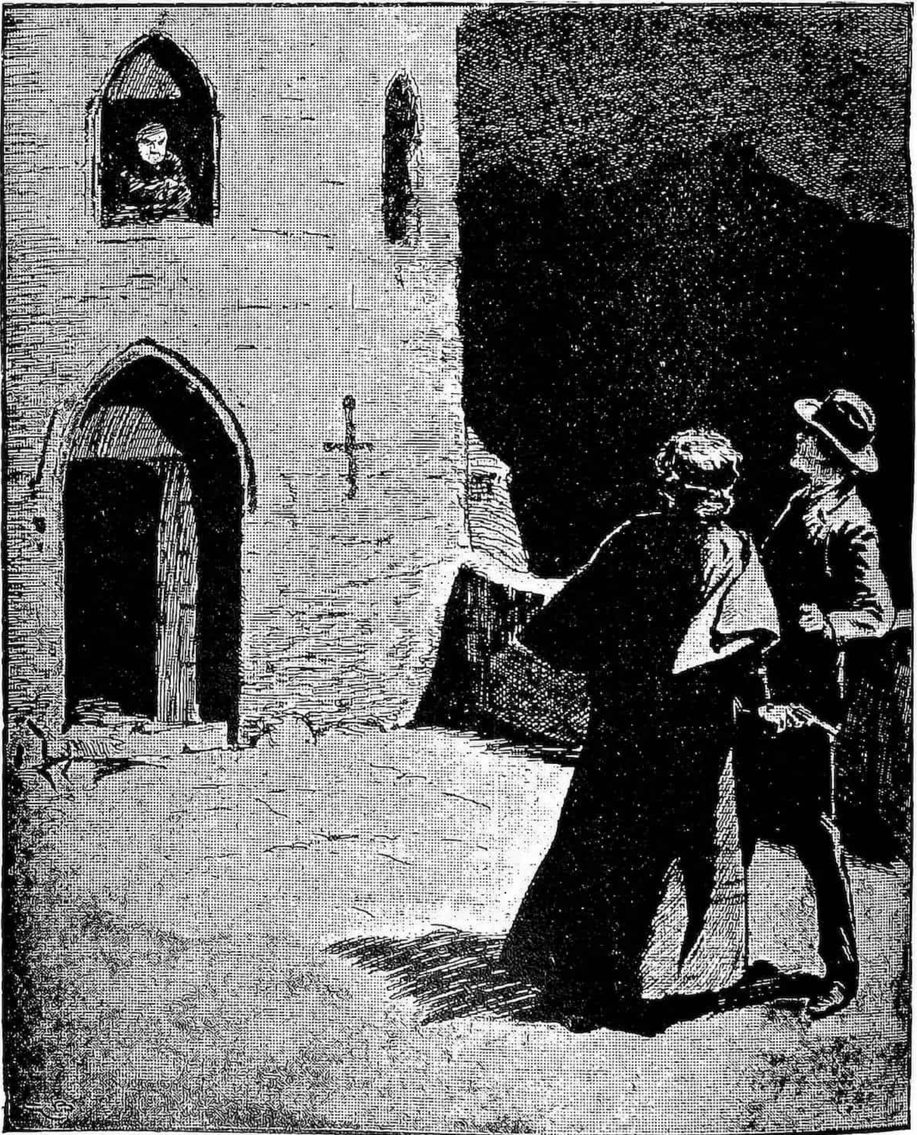
skrig, der var ved at presse sig frem over mine læber. I det næste øjeblik var jeg glad over, at jeg ikke havde mistet min selvbeherskelse, for det var Helene Sherwoods lille kolde hånd, der rørte ved mig.

"Kom," hviskede hun.

Hun tog min hånd, og uden at sige et ord, førte hun mig tværs over gården.

"Se op," sagde hun.

Jeg så op, og i det samme var det, som ville mit hjerte ophøre at slå, som om hver muskel i mit legeme stivnede i isnende kulde. Ved et af vinduerne i første etage i det nordvestlige tårn sås i det klare måneskin det frygtelige syn af en sort, ubevægelig skikkelse med armene korslagte over brystet og med et stort, rundt ansigt af en voksagtig hvidhed. Trækkene var ubevægelige og øjnene stirrede med et uhyggeligt blik ud over gården.



En sort, ubevægelig skikkelse og et rundt, voksagtigt hvidt ansigt stod i vinduet korslagte arme.

Min frygt forsvandt, jeg blev atter rolig; jeg glemt den unge pige ved min side, og det forekom mig, at her var intet andet at gøre end dræbe den natlige gæst.

"Kald på min onkel," hviskede Helene, og da jeg hørte hendes stemme, vidste jeg, at denne unge pige for øjeblikket var i besiddelse af større selvbeherskelse end jeg.

"Kald på ham," gentog hun, "højt – råb!"

"De Castro, de Castro, det er her!"

Ansigtet forsvandt ved lyden af min stemme.

"Gå," sagde Helene atter. "Gå, jeg vil vente på Dem her. Følg efter skikkelsen."

Jeg løb i en fart op ad trapperne, til det værelse, hvor de Castro sov. Jeg rev døren op. Værelset var tomt. I næste øjeblik hørte jeg hans stemme.

"Jeg er her, her," sagde han, "kom, skynd Dem!"

I et nu var jeg ved hans side.

"Det var i dette værelse, det viste sig!" udbrød jeg.

Jeg løb hen til vinduet og så ned. De Castro fulgte efter mig. Helene havde ikke rørt sig. Hun stod endnu og stirrede herop – månelyset faldt klart på hendes blege ansigt.

"Så De det også?" gispede de Castro.

"Ja," sagde jeg, "og Helene så det også, det stod ved dette vindue."

"Jeg var vågen," sagde han, "og hørte Deres råb. Jeg fo'r hen til mit vindue og så ganske tydeligt spøgelset, som jeg forfulgte til dette værelse. Er De ganske sikker på, De så det? Det var abbedens ansigt."

Min hjerne arbejdede hurtigt, mit mod var vendt tilbage, der var ikke spor mere hos mig af den overnaturlige frygt, der havde grebet mig. Pludselig greb jeg de Castro i begge arme og drejede ham om, så månens lys faldt klart på ham.

"De og jeg er ganske alene i dette tårn. Helene Sherwood er nede i gården, andre levende væsener findes ikke i hele slottet. Hør nu. Der er kun to forklaringer, som er mulige med hensyn til det, der netop er sket. Enten er det Dem, der agerer spøgelse, eller det er et overnaturligt væsen."

"Jeg?" udbrød han, "er De gal?"

"Det kan være," svarede jeg, "men ét er sikkert: De må bevise mig, at det virkelig ikke er Dem, der spiller denne komedie. Jeg stiller Dem dette forslag, for at De kan rense Dem fra al mulig mistanke; jeg gør det, fordi vi må have absolut sikkerhed for at De er med os og ikke imod os. Vil De nu klæde Dem af, før De forlader dette værelse og overbevise mig om, at De ikke har noget skjult på Dem? Hvis De går ind på dette, er jeg tilfreds. De må undskylde min mistænksomhed, men i et sådant anliggende kan der intet hensyn tages."

"Naturligvis, jeg forstår Dem," sagde han "jeg vil gerne klæde mig af."

I løbet af 5 minutter havde han klædt sig af og var atter påklædt. Der var ikke det mindste mistænkelige på ham, ingen maske eller noget andet middel, der kunne fremstille den spøgelsesagtige skikkelse.

"Der er intet mistænkeligt ved Dem," sagde jeg.

"Jeg ville virkelig ønske, der var. Det frygtelige ved denne gåde er nær ved at gøre mig gal. Se på den unge pige, som står alene dernede i gården. Jeg må gå tilbage til hende. Tænk på hvilket mod, hun er i besiddelse af, at hun tør stå der alene."

Han svarede ikke; jeg så, at han skælvede.

"Hvor De ryster!" sagde jeg.

"Det er en unævnelig frygt, der griber mig," svarede han, "husk, at jeg så hendes fader – jeg så ham, vanvittig af den rædsel, der havde grebet ham. Så ham løbe langs balustraden, så ham styrte ud over den og – dø. Han lå knust på det samme sted, hvor hun nu står. Få hende ind, Druce!"

"Jeg vil gå ned og tale med hende," sagde jeg.

Jeg gik tilbage ned i gården, og i få ord fortalte jeg Helene, hvad der var passeret.

"Nu må De komme med ind," sagde jeg til sidst, "De bliver syg af at stå herude i denne kulde."

Hun smilede, men det var et gådefuldt smil, der viste sig på dette unge, bestemte ansigt.

"Jeg har ikke opgivet håbet om at trænge til bunds i hemmeligheden endnu," sagde hun, "og jeg har heller ikke i sinde at gøre det."

Da hun sagde dette, tog hun revolveren frem, som hun havde haft siddende i sit bælte, og jeg så, at hun var heftigt bevæget, men ikke i mindste måde bange.

"Jeg tror, her er forræderi med i spillet," sagde hun, "da jeg stod og så Dem og onkel Pedro tale med hinanden deroppe ved det vindue, følte jeg mig overbevist om det – ja, jeg er mere end nogensinde overbevist –"

Hun standsede pludselig.

"Se! – Å, Gud, se! Hvad er det?"

Hun havde næppe udtalt disse ord, før det samme ansigt viste sig ved et andet vindue til højre. Helene udstødte et skingrende skrig, og i næste øjeblik sigtede hun med sin revolver på det skrækkelige ansigt og gav ild. Endnu et skrig lød ud i nattens stilhed.

"Det var en menneskelig stemme," sagde Helene, "jeg tænkte det nok. Kom med!"

Hun skyndte sig op ad vindeltrappen, jeg fulgte efter. Døren til det værelse, hvor vi havde set spøgelset, stod åben.

Vi styrtede begge derind. Henne under vinduet lå en mørk uformelig skikkelse beskinnet af månelyset og stirrende ud for sig med de samme vidt åbne øjne som abbedens ansigt. Et kort øjeblik var det, som om hverken Helene eller jeg havde mod til at nærme os ham, men så drev nysgerrigheden os hen til den mørke skikkelse, der lå ubevægelig. Jeg skyndte mig i forvejen og strakte min hånd ud, tættere og tættere kom jeg, indtil den rørte ved ansigtet. Det var menneskeligt kød og blod og var endnu varmt.



Under vinduet lå en mørk, uformelig skikkelse.

"Helene," sagde jeg og vendte mig om til hende, "De må gå ud og opsøge Deres onkel."

Jeg havde dog næppe ytret disse ord, før Helene brast ud i en sagte, triumferende latter, den frygteligste latter, jeg i mit liv har hørt.

"Se, se," sagde hun.

Lige for vore øjne forsvandt ansigtet, og vi stirrede på Pedro de Castro, der nu lå foran os, badet i blod og vridende sig i smerte. Jeg tændte en lygte, og da jeg atter nærmede mig, så jeg liggende på gulvet ved hans side noget, jeg ikke rigtig kunne forstå, hvad var. I det næste øjeblik så jeg det dog, og nu blev det hele mig klart. Det var en paryk. Jeg bøjede mig endnu nærmere ned over ham, og hele det frygtelige bedrageri stod tydeligt for mig. Malet på mandens næsten fuldstændig skaldede baghoved sås abbedens ansigt. Det var malet med en ganske vidunderlig kunst, så skuffende var det. Parykken skjulte det for enhvers blik, men så dygtigt var denne paryk gjort, at ingen anede, han bar en sådan; den gjorde ham endog både skaldet og tyndhåret og sad så fuldendt på hovedet, at selv den omhyggeligste iagttager ikke ville kunne se, at håret ikke var vokset på hans eget hoved.

Og her, i det mørke, øde værelse fortalte de Castro om sit livs synd, fortalte det i afbrudte sætninger, mens stemmen blev svagere og svagere, alt som livet randt ud med hans blod.

"Ja," sagde han, "jeg har forsøgt at føre jer bag lyset, og Gonsalves hjalp mig. Jeg var gal, da jeg viste mig for anden gang i nat. Kom nærmere, bøj jer nærmere ned over mig, begge to, hør mig, før jeg dør!

I nærheden af slottet her fandt jeg for 6 måneder siden store mængder af rent guld i floden. For flere år siden havde jeg i Bibliotheca Publica i Lissabon læst om nogle miner, der var blevet bearbejdet af fønikerne, og man var fast overbevist om, at der endnu i disse fandtes guld. Minerne havde ligget her, jeg fandt også noget guld, og for at jeg kunne komme i besiddelse af alt, hvad her kunne findes på ejendommen, satte jeg den komedie i scene, som I nu har opdaget. Jeg vidste, at man antog slottet for hjemsøgt af et spøgelsesagtigt ansigt af en gammel munk. Sherwood var tillige med sine øvrige særheder også overtroisk. Lidt efter lidt oparbejdede jeg frygten i ham, og så, da jeg mente, at tiden var moden, viste jeg for første gang ansigtet. Det var mig, der styrtede ham ned fra balustraden, jeg gjorde det med mine egne hænder. Jeg vidste, at testamentets ordlyd ville afvende al mistanke fra mig, og havde ikke dit skud, Helene, været så velrettet og sikkert, ville du aldrig være kommet til at bo her. Nuvel, du har hævnet din fader og på samme tid frelst dig selv. I et hemmeligt skab i en krog af spisesalen vil du finde planer og mapper, der sikkert viser stedet, hvor guldet findes. Jeg kunne i årevis have arbejdet her uden at vække mistanke. Sandt nok, jeg ville have mistet 10.000 pund, men jeg ville have indvundet mindst fem gange så meget. For 4-5 måneder siden var jeg i London for at hilse på en god veninde af mig; skønt hun er kvinde, er hun dog en af de dygtigste kriminalister i verden. Hun lovede straks at ville hjælpe mig, og hun udtænkte og ordnede det hele. Hun lavede selv parykken så kunstfærdig, at dens begyndende skaldethed måtte skuffe ethvert menneskeligt øje, og hun malede ansigtet på mit baghoved, der jo var aldeles skaldet. Da De før

undersøgte mig, tænkte De kun på en maske, men i så henseende var jeg sikker på, at De ikke ville opdage noget. Det var et øjebliks sag at tage parykken af og på. Den kvinde, som havde ordnet det hele, havde gjort det så behændigt, at det ikke kunne opdages."

"Hendes navn?" udbrød jeg.

"Sara, den store, den vidunderlige madame Sara," hviskede han.

Og da han havde sagt disse ord, døde han.

Hvad byen taler om

Det er ikke altid behageligt at være helt optaget af en idé eller en person. På denne tid begyndte Vandeleur og jeg at have nattemarer med hensyn til madame Sara. Hun kom til os i vore drømme, og i vore vågne drømme var hun også altid hos os. Vi nærede mistanke om at hun. Havde en finger med i spillet ved alle mulige lejligheder. Vi frygtede for, at hun pludselig skulle stå for os på gaden, i parken, i selskabslivet, kort sagt, hvor vi end var. Og dette var ikke godt for nogen af os. Det begyndte at gå ud over vore nerver. Det tager tid, før slige jernnerver som Vandeleurs tager skade, men ikke desto mindre var de nu alvorligt rystede, det mente jeg da i alt fald at opdage, da jeg en aften sidst i oktober modtog et brev fra ham af følgende indhold:

> "Min kære Druce!
> Den store jagt begynder igen. Kom og spis hos mig i morgen aften sammen med professor Piozzi. Der er nye opgaver."

Den store jagt kunne selvfølgelig kun betyde en eneste ting. Hvad mon der nu var på færde? Hvad i Herrens navn havde professor Piozzi, den største og yngste af vore videnskabsmænd, at gøre med madame Sara? Men tanken om at træffe sammen med ham var en stærk tilskyndelse til at modtage Vandeleurs indbydelse. Han var vor største

eksperimenterende kemiker. For seks måneder siden havde hans navn været på alles læber, da han havde opdaget et nyt kunstigt lys, som, hvis det kunne lykkes at få det udnyttet i industriel henseende, ville stille alle andre hidtil brugte midler i skygge.

Professor Piozzi var endnu ikke tredive år gammel. Han var italiener af fødsel, men talte engelsk som en indfødt.

På det bestemte klokkeslæt indfandt jeg mig og fandt Vandeleur ventende og bordet dækket. Han hilste mig med et fornøjet glimt i øjet.

"Hvad går den nye opgave ud på?" spurgte jeg. "Jeg aner, uden at De har sagt mig det, at det må stå i forbindelse med madame Sara."

"Jeg er glad over, at De er kommet før Piozzi," sagde han.

Han tav et øjeblik, og derpå udbrød han heftigt:

"Jeg står i stor taknemmelighedsgæld til madame Sara. Det at jage hende er lige så stor en rekreation som at jage en glubende tiger. Jeg vil nu få hende fat ved at våge over hendes offers bevægelser."

"Hvem er hendes offer?" spurgte jeg ivrigt.

"Det er ingen mindre end professor Piozzi."

"Umuligt!" svarede jeg.

"Det er ikke desto mindre en kendsgerning," sagde han. "Professoren, vel at mærke hans ånd, er trods sit geni i mange måder lettroende, umistænksom og let at indvirke på."

"Ikke desto mindre så forstår jeg det ikke," sagde jeg.

"Har De hørt om kærlighedens magt?"

Da Vandeleur sagde dette, stirrede han først alvorligt på mig, brast så i en latter, der var sjælden at høre hos ham.

"Professoren er forelsket," sagde han. "Madame Sara har sandelig gjort sine ting godt. Hun har fået fat i en ung dame, som hun præsenterer og som har et så ualmindeligt udseende, at hun i lang tid ligefrem har elektriseret hele vor selskabsverden. Det er ikke donna Martas store skønhed, der lægger alle for hendes fødder, det er hendes ejendommelighed. Hun har hele en sirenes ubevidste måde at være på, for aldrig var nogen mindre selvbevidst eller tilsyneladende mere ligegyldig for beundring."

"Jeg har ikke hørt tale om hende," sagde jeg.

"Så har De for en gangs skyld ikke hørt, hvad hele byen taler om, Druce," var Vandeleurs svar. "Om donna Marta taler hele byen, hun er dens samtaleemne. Ingen ved hvor hun kommer fra. Ingen kan med sikkerhed sige, om hun tilhører dette eller hint land, eller hvilken nation hun stammer fra. Hun tilhører madame Sara, hun følger hende, hvor hun end færdes, og professor Piozzi er ofret."

"Er De vis på det?" spurgte jeg.

"Ganske vis. Han følger dem som en skygge. Fruen holder sig for øjeblikket mere eller mindre i baggrunden. Donna Marta er lokkefuglen. Med det første vil vi få at høre om en forlovelse mellem vor unge ven og denne unge pige, om hvis herkomst ingen aner det mindste. Madame Sara har selvfølgelig sin hensigt dermed. Hun *kan* kun gøre ulykker."

Det var min vane aldrig at afbryde Vandeleur, når han udviklede en af sine teorier, derfor sad jeg nu roligt tilbagelænet i min stol og lyttede til hans ord.

"For øjeblikket," vedblev han, "er det lykkedes mig at få at vide, at professoren vil overraske verden med en anden af sine

overraskende opdagelser i kulstofforbindelser. Ikke et menneske uden han selv ved endnu hvad det er, ikke engang hans assistent. Næste uge vil han lade bomben springe ved et foredrag i Videnskabernes Selskab. Alverden vil trænges for at høre ham, både af interesse og af nysgerrighed. Det hele er imidlertid for øjeblikket en dyb hemmelighed, og man ved ikke engang hvad forelæsningen skal handle om. Det er hans mening at elektrisere verden. Det er nu hans morskab at overraske, ligesom den gang med ethylenlyset. Manden er selvfølgelig et fænomen, et geni, uden tvivl vor tids største videnskabsmand. Han er ganske umistænksom og kender absolut intet til verden. Jeg vil ikke se på, at han ødelægger sig selv, hvis jeg kan hjælpe ham til at undgå det."

"Jeg formoder, at De taler i fuldt alvor," sagde jeg nu; "men hvorledes vil De forhindre en mand, der er sin egen herre, i at følge sit eget hoved, både med hensyn til hans opfindelser og til det kildne emne, hans kærlighed til donna Marta? Hvorledes vil De holde ham tilbage?"

"Tiden vil vise det," sagde han, "men holde ham tilbage, det vil jeg."

Entréklokken ringede, og i næste øjeblik trådte professor Piozzi ind.



Professor Piozzi trådte ind.

Jeg så på ham med spændt interesse. Efter de billeder, jeg havde set af ham overalt i de illustrerede blade, havde jeg ventet at se en ung mand, der så godt ud, en ung mand med et tænksomt og intelligent ansigtsudtryk, men jeg var ikke forberedt på *dette* ungdommelige udseende. Hans skikkelse var høj, velskabt, slank; hans hår var hørblondt og hans øjne lyse, store og af en ejendommelig klar blå farve. Han havde en vældig, stærkt udviklet pande, mørke øjenbryn, og ansigtet var

glatraget. Hele hans udseende var som en ganske almindelig, smuk mand af den slags, man møder hver dag; jeg studerede hans træk, for om muligt i udtrykket at finde blot det mindste tegn på hans geni. Men jeg fandt intet. Professorens udtryk var i et og alt hverdagsagtigt, det var der ikke mindste tvivl om. Han var velklædt og havde en net og behagelig optræden, og på hans hånd glimrede en ring, en gave fra hans fødelands konge.

Vi satte os til bords og begyndte at spise. Passiaren gik let og muntert; ingen af os vidste, hvor tiden blev af. Ingen forstår som Vandeleur at få folk til at føle sig som hjemme hos ham, og jeg kunne se, at Piozzi morede sig på en ligefrem barnlig måde.

Det var først da måltidet næsten var forbi, at professoren fik os begge til at studse og lytte med udelt opmærksomhed. Han begyndte at tale om madame Sara. Han talte om hende med begejstring. Hun var den dygtigste kvinde i London og absolut den smukkeste. Hendes videnskabelige evner var eminente. Han forsikrede, at han var usigelig lykkelig over at have gjort hendes bekendtskab.

"Den art af videnskab, som De der hentyder til," svarede Vandeleur i en alvorlig tone, "den videnskab, madame Sara har kendskab til, gør til tider en kvinde farlig."

"Det kan jeg ikke være enig med Dem i," sagde professoren og trak brynene sammen. "Madame Sara er lige det modsatte af farlig; hun vil hjælpe enhver, der trænger til hjælp. Hun er lige så god som hun er smuk."

Vandeleur svarede ikke. Jeg ville have taget ordet, men jeg så af hans måde at være på, at han hellere ville tale om noget andet.

Vi begyndte altså at passiare om forskellige emner, indtil tjenerskabet havde trukket sig tilbage, da først begyndte Vandeleur at hentyde til det, som vi egentlig var kommet sammen for.

"Nå, professor, De har altså i sinde at overraske os alle sammen i næste uge ved det foredrag, De vil holde i Videnskabernes Selskab? Er det sandt, at De og De alene er i besiddelse af nøglen til den opdagelse, som De vil fortælle os om?"

"Det er fuldstændig sandt," svarede han med et smil. "Jeg har nu én gang, det kan ikke nægtes, min races forkærlighed for dramatisk effekt. Jeg ynder disse kunstneriske overraskelser, og jeg skal love Dem for, at jeg på lørdag otte dage skal få det til at løbe koldt ned ad ryggen på Deres engelske kemikere. Mit foredrag var allerede færdigt for en hel måned siden, efter at mit eksperiment var lykkedes og opdagelsen gjort – og siden har det været en højst fornøjelig tid for mig. Før denne måned var Deres London som en lukket bog for mig, mere eller mindre. Men jeg har moret mig, ja virkelig moret mig, siden madame Sara og hendes unge protegé, donna Marta, har taget sig af mig og ført mig omkring."

Han lænede sig tilbage i sin stol og smilede.

"Denne kvinde gør de mest almindelige ting på den nydeligste måde", vedblev han, "og enten hun tager imod i sine egne smagfulde modtagelsesværelser bagved sin butik i Strand, eller jeg træffer hende i fælles venners hjem, eller i teatret, i operaen, så er hun altid strålende smuk og elskværdig. Donna Marta forøger selvfølgelig den nydelse, det er, at være sammen med madame Sara. Ja, det er en lykke at have lært to så sjældne

kvinder at kende," vedblev den unge professor og gned sine hænder på sin drengeagtige måde. "I englændere," tilføjede han og fæstede sine lyse blå øjne på Vandeleurs alvorlige ansigt, "I er så mørke, så alvorlige, så – jeg kan næsten sige – triste. Og dog," tilføjede han hurtigt, "har I jeres charme. Ja, det har I utvivlsomt. Jeres ærlighed er så vidunderlig, så – jeg kan næsten sige så forfriskende. Man kan stole på jer. Madame Sara er ligeledes så åben og ærlig, men hun er tillige i besiddelse af den ynde, den livlighed og elasticitet, som kun dén har, der har været vant til at leve under en himmel, der er mere blå end jeres."

Professoren var blevet ganske ivrig, hans ansigt blussede og han så forskende fra Vandeleur til mig. Vandeleur trak først sin stol lidt tættere hen til ham. Derpå sprang han op på en aldeles uventet måde, som om det var en indre magt, der drev ham.

"Professor Piozzi," sagde han, "De har, måske uden at vide det, ydet vor nation en sjælden og værdifuld tribut. De har lige talt om vor ærlighed. Jeg tror virkelig, at vi er ærlige, og jeg tror, at så længe England eksisterer, vil man ubrødeligt kunne stole på en englænders ord. Den bedste arv, en englænder kan modtage fra sin slægt, er den, at han overalt og i alle livets forhold er i stand til at tale sandhed. De er min gæst i aften. Jeg har den største agtelse for Dem; jeg beundrer Deres geni, som jeg aldrig havde tænkt, jeg kunne komme til at beundre en mands geni. Det er derfor pinligt for mig, at jeg er nødt til at sige Dem, min højtærede gæst, nogle ord, som måske kan forekomme Dem uhøflige, men min arv som englænder tvinger mig til at sige sandheden. De ved, at jeg har en del med kriminalretten at gøre. Jeg vil nu være ganske ærlig imod Dem.

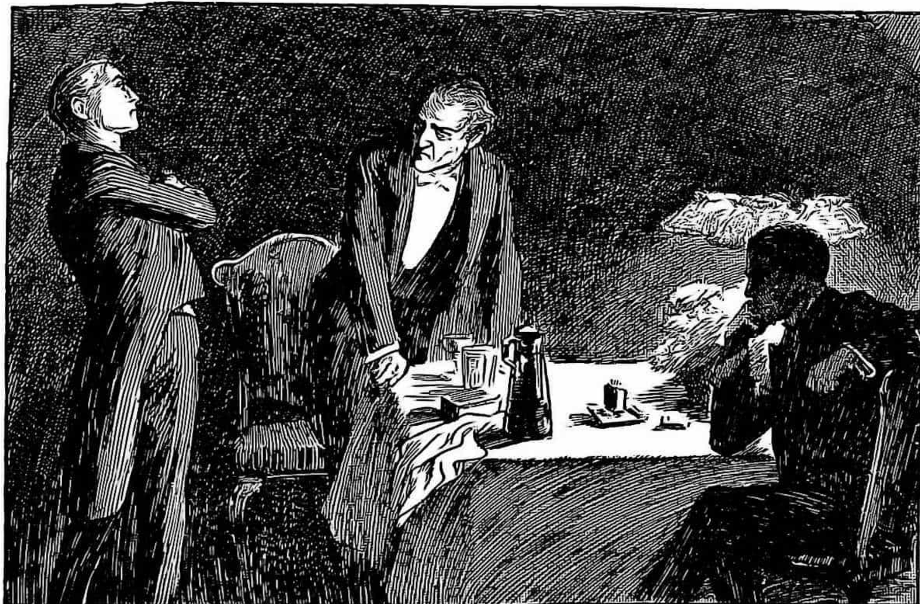
Min indbydelse til Dem i aften var ikke alene dikteret af den glæde, det ville være mig, at nyde æren af Deres selskab, men også af, at jeg ønskede at give Dem en advarsel med hensyn til madame Sara og den unge pige, der er sammen med, hende, hvor hun viser sig. De er farlige begge to. Jeg ved hvad jeg siger, for jeg taler af erfaring. Det er muligt, at den unge pige kun er redskabet; men madame Sara –! Professor, jeg har før truffet denne kvinde; og det har min ven Druce også. Vort bekendtskab til hende, har ikke været behageligt. Må jeg fortsætte?"

Professorens ansigt var nu næsten mørkerødt; hans blå øjne var som på nippet til at træde ud af hovedet; han afvekslende knyttede og åbnede sin højre hånd, som om han ikke vidste hvad han gjorde. Vandeleurs ord syntes dog at hensætte ham i en tilstand af spændt opmærksomhed, – han lyttede, som var han hypnotiseret.

Min ven blev derfor ved og gav i det følgende, han sagde, et livligt billede af nogle af de episoder i madame Saras liv, det havde faldet i vor lod at opleve. Han talte langsomt, tydeligt og bestemt. Han talte overbevisende, som stod han for en jury, fremhævende punkt for punkt med stor klarhed og veltalenhed. Da han omsider sluttede, tav professoren et halvt minut, så sprang han pludselig op, han skælvede over hele legemet og hans øjne skød lyn.

"Mr. Vandeleur," sagde han, "vi to har kun kendt hinanden et års tid, og i løbet af den tid har vi tilbragt mange fornøjelige timer sammen. Deres metier er ikke meget tiltalende, selv når De holder Dem på det officielle område; men blander De Dem i folks private affærer, så vil den ikke blive tålt. De går for vidt, og jeg betragter det som et indgreb i min personlige frihed, når De

vil foreskrive mig, hvem jeg tør sætte på listen over mine private venner. De må undskylde, men jeg håber, De forstår, at jeg nu sletter Deres navn af denne liste."



"De går for vidt, når De vil foreskrive mig, hvem jeg tør anse for mine personlige venner," sagde Piozzi.

Han bukkede stift, gik tværs over værelset, tog sin hat og overfrakke og slog døren i efter sig.

Jeg så overrasket på Vandeleur. Han besvarede mit blik.

"Han skulle have luft," sagde han. "Det, jeg gjorde, har jeg gjort for hans eget bedstes skyld. Han er forelsket op over begge ører i det hemmelighedsfulde pigebarn, der er bragt til England, uden tvivl ene og alene med det formål for øje at ødelægge ham. Vi må se at opdage alt, hvad der kan opdages angående hende, så hurtigt som muligt. Stakkels unge professor, jeg vil ønske, jeg kunne frelse ham, og jeg vil også

gøre det, hvis det da står i et menneskes magt. Videnskaben kan ikke tåle at miste den vældige kraft, den ejer i ham."

"De må nu indrømme, Vandeleur," sagde jeg, "at De var lige hård nok imod ham. Hvor kunne De tænke, at han, når han elsker donna Marta, roligt kunne tage imod Deres advarsler?"

Vandeleur tav et minut.

"Jeg tror sikkert ikke, at mine alvorlige ord vil gøre skade i længden," sagde han så. "Professoren er en udlænding, der ikke som en englænder forstår at lægge bånd på sig. Men når han bliver rolig, vil han mindes mine ord. Han vil huske dem, når han taler med donna Marta, når madame Sara øver sine heksekunster overfor ham. Nej, jeg er ikke ked af, hvad jeg har sagt."

"Har De nogen mening om, hvad hun vil?" spurgte jeg. "Hvad kan hun ville opnå? Det er ikke penge, for manden kan jo ikke være synderlig rig, vel?"

"Hans indtægter beløber sig ikke til tusind pund om året. Og han ville mindst være millionær, hvis han forstod at udnytte sine opfindelser. Det er den gamle historie – det, der skyldes en mands hjerne, det høster hundrede andre fordelen af. Han prøver og foretager eksperimenterne, men bryder sig ikke en døjt om, hvem der tager nytten af hans opfindelser."

"De tror altså, det er hans opfindelse, det gælder?"

"Selvfølgelig, og hun vil forstå at udnytte den, tjene millioner, både i England og andet steds – og vi vil miste hende."

"Det ville da ikke være til nogen skade for samfundet, om vi kunne slippe af med hende," bemærkede jeg.

"Det ville aldeles ikke være godt for mig," svarede detektiven. "Jeg har sat min ære i pant på, at jeg vil afsløre denne kvinde.

Hun skal ikke undslippe mig."

Vandeleur og jeg talte endnu nogen tid sammen, derpå gik jeg hjem. Jeg sad længe oppe og arbejdede med vigtige sager; men da jeg omsider søgte hvile, var det ikke for at drømme om madame Sara, men derimod om den fortryllende unge donna Marta og den så ungdommeligt udseende professor.

Det var onsdag aften jeg spiste hos Vandeleur, og jeg tænkte da lidet på hvor hurtigt denne affære skulle få en mærkelig afslutning, i hvilken jeg skulle spille en ingenlunde uvigtig rolle.

Jeg spiser gerne frokost på en tid, da mit halve dagværk er endt, i en bekendt restauration, hvor jeg træffer sammen med mange gamle venner, og vort måltid forløber i reglen ret muntert.

En af dem, jeg oftest traf sammen med ved slige lejligheder, var en mand ved navn Samuel Pollak, den ældre deltager i firmaet Pollak & Harman, Patentagentur, Bishopsgate Street. Pollak er en af disse glade og muntre mennesker, der er velsete overalt. Han er velnæret, temmelig rød i ansigtet, en dygtig forretningsmand og en pålidelig ven. Jeg har holdt af ham i mange år, og jeg er glad, når lejlighed gives til at han kan spise sin frokost ved samme bord som jeg.

Den fredag, der fulgte efter Vandeleurs middag, mødtes Pollak og jeg som sædvanlig. Jeg så straks, da han trådte ind, af hans mine at han var ualmindelig oprømt. Han satte sig og bestilte en flaske af den bedste champagne. Han ville absolut, at jeg skulle drikke den med ham, og efter at have klinket på hans velgående kunne jeg ikke andet end udbryde:

"De ser så ualmindelig fornøjet ud i dag, Pollak. Har De gjort gode forretninger?"

Han lo. "Ja, min ven," svarede han, "jeg har haft flere i kikkerten, men nu er jeg i færd med at nappe en fed bid."

"Storartet!" sagde jeg. "Fortæl mig, hvad det drejer sig om, Pollak!"

Han så på mig med et svagt smil, der på én gang syntes at udtrykke glæde og foragt, og han sagde i en indtrængende tone:

"Det er en vældig historie, den største, der har været udbudt i de sidste ti år. Der skal erhverves patent for alle jordens lande, og hundrede aktier får man i salær, når det hele er ordnet til tilfredshed. Jeg siger Dem, Druce," vedblev han med hævet stemme, "hvis det går i orden, kan jeg, om jeg vil, trække mig tilbage med femten tusind om året."

"De er født under en lykkelig stjerne, det er der ingen tvivl om," svarede jeg, måske en smule skarpt, for Pollaks væsen havde aldrig berørt mig så ubehageligt som det gjorde den dag. Han så ud til at være helt ude af sig selv af henrykkelse.

"Gratulerer," vedblev jeg efter et øjebliks tavshed. "De må indbyde mig til at besøge Dem på Deres landejendom i Skotland, når det kommer så vidt. Men kan De ikke give mig et lille vink med hensyn til denne udmærkede forretning? Jeg er ikke rig, som De ved, og kunne nok have lyst til at have nogle aktier i en sådan affære, hvis der står nogen til Deres disposition."

"Mine læber er lukkede med et syvdobbelt segl," svarede den anden øjeblikkeligt. "Det gør mig ondt, for der er ingen, jeg hellere vil hjælpe end Dem. Men jeg tror, at jeg tør sige Dem så meget – hele byen vil forbavses, når det kommer frem. Det er vidunderligt, det er storartet, det er forbløffende!"

"De gør mig ganske nysgerrig," kunne jeg ikke andet end sige. "Nysgerrighed hører jo for øvrigt til min forretning."

Han tømte sit glas champagne og satte det fra sig. Hans øjne var, da han derpå fikserede mig, helt lattermilde. Jeg troede næsten, at han morede sig på min bekostning; men nej, det næste han sagde var ganske fornuftigt.

"Der er en anden lille omstændighed, jeg kan betro Dem, Druce, uden at bryde mit tavshedsløfte. Jeg ved tilfældigvis, at den lykkelige patentsøger er en god ven af Dem."

"En ven af mig?" udbrød jeg. "En bekendt måske. Jeg har ikke tre venner i hele verden."

"En god ven – tillige en beundrer," vedblev han.

"En beundrer!" gentog jeg, stirrende på ham. "En hengiven beundrer! Frem med det, Pollak, lad mig få at vide, hvem det er; spænd mig dog ikke på pinebænken."

"Gennemgå listen på Deres beundrere!" udbrød han drillende.

"Jeg vil forsøge at gætte. Vandeleur," sagde jeg, "men han er ingen *beundrer* af mig."

Pollak lo. "Det bliver bedre og bedre," sagde han. "Hun beundrer også ham, så vidt jeg tror."

"Hun!" En sælsom tanke greb mig. Den muntre stemning, Pollak havde hensat mig i, forsvandt som et lyn. Trods al min umage følte jeg godt, at mit ansigt helt havde forandret udtryk. Pollak stirrede på mig og sagde i en triumferende tone:

"Jeg ser, De har gættet det. Katten er sluppet ud af sækken." Han lo højt. "Er det ikke storartet?" tilføjede han.

"Madame Sara!" udbrød jeg, da jeg havde genvundet talens brug.

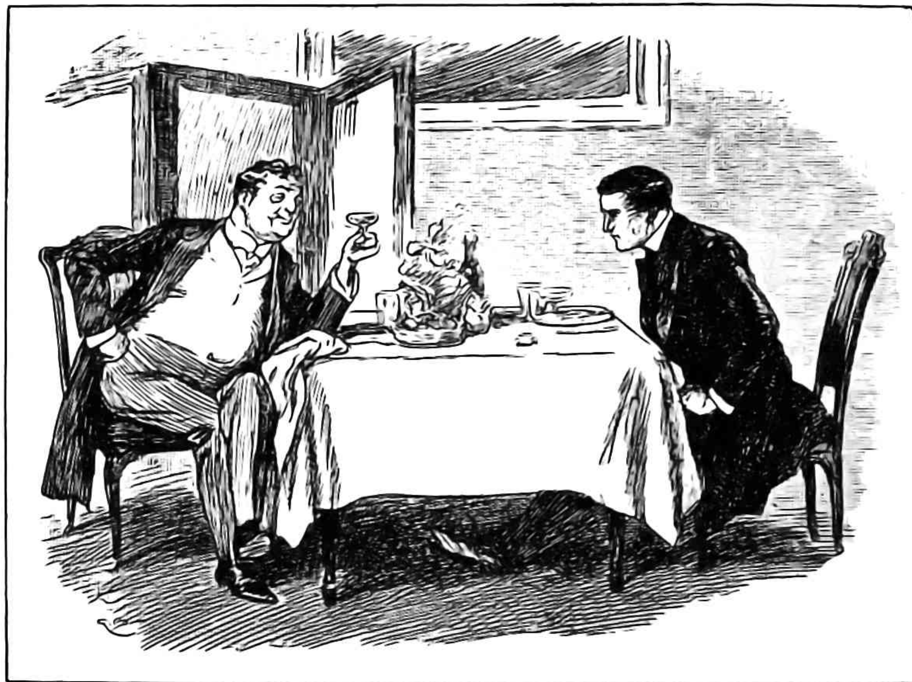
Han lo muntert.

"Det har ikke noget at sige, at De ved så meget," sagde han. "Men hvad er der sket? De ser så besynderlig ud!"

Forandringen i mit væsen må have slået ham. Jeg sad næsten ubevægelig og stirrede ham ind i ansigtet.

"Intet," svarede jeg så roligt, jeg kunne. "Den beundring, De har hentydet til, er gensidig. Det glæder mig, at hun har haft så stort held med sig."

"Hun selv er forfærdelig glad over det," vedblev Pollak, "særlig af hensyn til sin unge protegé, den yndige donna Marta. Den omtalte unge dame stod i begreb med at gøre et godt parti – i en vis betydning endda udmærket – og madame Sara ønskede at give hende en smuk medgift. Åh, der er ikke mange kvinder som madame Sara. Hun ejer de gamle vismænds klogskab og tillige flere af deres hemmeligheder."



"Åh, der er ikke mange kvinder som Madame Sara," sagde Pollak.

Jeg svarede ikke. Det samme, der hændte så mange andre, var nu hændt min godmodige ven. Han var betaget af sin klients skønhed, han tilhørte hende med hud og hår, et offer, som han var blevet, for hendes trylleevne.

"Jeg ser," tilføjede han, "at De også er i hendes skønheds lænker. Hvem ville ikke bukke under for disse øjnes magt? Den unge pige, lady Marta, er meget smuk, men må jeg bede om madame Sara selv."

Med disse ord forlod han mig. En lykkeligere, mere tilfreds mand kunne man ikke se for sine øjne. Kun lidet anede han, hvilke tanker der løb gennem min hjerne.

Jeg tog ikke tilbage til mit eget kontor, tog derimod en droske og kørte til Vandeleurs. Mit hjerte var fuldt af en navnløs frygt.

Pollak havde meddelt sig i langt højere grad, end han anede. Så donna Marta var forlovet? Med hvem? Vel sikkert ikke med den fattige, forblindede professor? Men Pollak havde sagt, at i en vis henseende var det forestående ægteskab et godt parti, så det kunne måske hentyde til et giftermål med den unge professor, hvis ry snart ville gå verden over og på hvem de største videnskabsmænd ville have deres opmærksomhed henvendt. Han var fattig, det var sandt, men han var i besiddelse af en hemmelighed. Denne hemmelighed måtte have stor betydning – den ville sætte verden i bevægelse. Tænkte mon madame Sara på at lokke den fra ham ved at opstille en sådan fælde som den unge dame? Det var mere end muligt. Det ville forklare Pollaks bevægelse og hans hentydninger. Ja, sandelig, en sådan plan kunne nok være udklækket i hendes vidunderlige hjerne.

Da jeg trådte ind til Vandeleur, overraskedes jeg af at se ham gå uroligt frem og tilbage med overfrakke på, hans pande var mørk, hans bryn sammentrukne i dybe tanker. Han gik øjensynligt og grundede over et problem, der ikke var af ringe betydning. På et bord lå en del kolber og glasrør.

"Sid ned," sagde han kort. "Det var godt, De kom. Se på dette."

Han holdt et glasrør op; det indeholdt noget, der viste sig at være mælk.

"Hør nu," sagde han. "De skal få at se, at min frygt med hensyn til Piozzi var begrundet. Der kom i morges et ilbud til mig fra ham. Jeg kunne se på buddets ansigt, at noget alvorligt var hændt, og jeg gik straks til Duke Street, hvor han bor. Jeg fandt professoren i hans soveværelse, han lå halvt påklædt på sin seng, kold og rystende over alle lemmer, hans ansigtsfarve

var blyfarvet, han stønnede højt. Han havde nydt sit morgenmåltid en halv time i forvejen. Han fremstammede undskyldninger for sin opførsel imod mig, men jeg afbrød ham og bad ham gå lige til sagen. Derpå undersøgte jeg ham omhyggeligt og kom til det resultat, at her forelå et forgiftningstilfælde; midlet, der var blevet brugt, var efter al sandsynlighed kokain eller noget dermed beslægtet. Ved hjælp af en passende modgift fik jeg ham nogenlunde til sig selv, men det var også på høje tid. Da jeg kom, var det næsten ude med den stakkels mand, og jeg tror, at hvis han ikke havde fået øjeblikkelig hjælp, ville han være død få minutter senere. Jeg frelste hans liv. Og nu, Druce, nu står vi overfor en kendsgerning. Der er blevet foretaget et overlagt mordforsøg på ham af en eller anden. Og i det øjeblik sejren var morderen vis, er den blevet ham fravristet."

"Hvem ville vel stræbe ham efter livet?" udbrød jeg.

"Behøver De at spørge?" svarede han alvorligt.

Vore øjne mødtes. Vi blev begge tavse.

"Da jeg var hos ham, var han for svag til at meddele mig enkeltheder, derfor kender jeg ikke de nærmere omstændigheder; men jeg har ved hjælp af omhyggelig analyse opdaget, at der er tilsat den mælk, han har nydt, en gift. Da jeg følte mig overbevist om, at giften var ham tilført med føden, tog jeg derfor lidt med af den mælk, der stod i en kande på frokostbordet. Og her har jeg resultatet. Jeg tager straks tilbage til ham, og De gør bedst i at tage med."

Vandeleur havde talt sig ind i en så stærk bevægelse, at det slet ikke var faldet ham ind at undre sig over, at jeg besøgte ham

så tidligt på eftermiddagen. Nu kom han dog i tanker om det, og han spurgte:

"De ser ud, Druce, som om De også havde noget på samvittigheden. Der må sikkert være en alvorlig grund til at De er kommet her? De kan dog umuligt allerede have hørt noget om det, der i dag er foregået?"

"Nej," svarede jeg. "Jeg har ikke hørt noget. Det er i en anden anledning, jeg er kommet, en anledning, der kan være alvorlig nok; og hvad mere er, den angår vor unge professor, hvis jeg da ikke skulle tage meget fejl. Men alt det, jeg har at fortælle Dem, Vandeleur, kan jeg sige Dem, mens vi kører derhen, så spilder vi ikke tiden."

En droske fik vi hurtigt fat i, og snart befandt vi os på vejen. Mens vi kørte, fortalte jeg i få ord Vandeleur hvad der var sket mellem Pollak og mig. Han lyttede med den opmærksomhed, der altid karakteriserede ham. Han gjorde ikke en eneste bemærkning.

Da vi trådte ind i huset, hvor professoren boede, vendte han sig dog om til mig og sagde kort:

"Det er klart, at hun har pumpet ham. Nu må vi se at få at vide af ham, hvad hun ved. Det er en sag, der drejer sig om millioner."

Vi blev straks viste ind i soveværelset af Piozzis tjener. Den unge professor lå på sengen i slåbrok. Hans ansigt var spøgelsesagtigt blegt, og der var blå skygger omkring hans mund og under øjnene. Han forsøgte at rejse sig, da vi trådte ind.

"De er bedre, ser jeg, storartet!" udbrød Vandeleur i en munter tone.

Den unge mands kinder farvedes let. Han stirrede på mig, som om han ikke kendte mig.

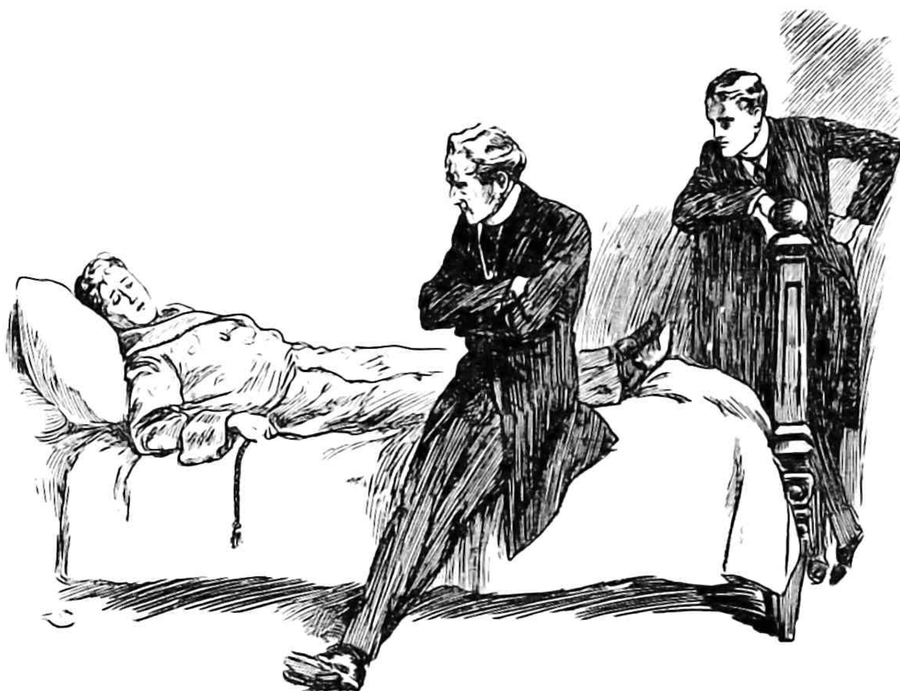
"De husker måske min ven Druce," sagde Vandeleur. "Han er inde i sagen og har just bragt mig vigtige underretninger desangående. Læg Dem ned igen, professor."

Idet han talte, satte han sig på kanten af den unge mands seng og lagde sin hånd på hans arm.

"Det gør mig ondt at måtte sige Dem, hr. Piozzi, at dette er en meget alvorlig historie. En hurtig, men alligevel meget indgående analyse har vist mig, at den mælk, De har indtaget til frokost, er forgiftet. Hvilken slags gift det er, kan jeg ikke endnu sige. Den ligner meget kokain i sine virkninger."

Den syge mand gøs, og et udtryk af frygt og forbavselse viste sig i hans ansigt.

"Hvem kunne dog ønske min død?" sagde han. "Forgiftet mælk! Jeg tilstår, at jeg forstår det ikke. Det må være sket ved en ulykkelig hændelse," vedblev han febrilsk og kastede et ganske forvildet blik på Vandeleur.



"Hvem kunne dog ønske min død?" sagde Piozzi.

Vandeleur rystede på hovedet.

"Det er ikke sket tilfældigt," sagde han alvorligt. "Det er jo med forsæt, man ville dræbe Dem. Hvis jeg ikke var kommet i det yderste øjeblik, ville De nu være en død mand. Det er vor pligt, professor, omhyggeligt at efterforske enhver omstændighed, der har ført til dette, for i fremtiden at beskytte Dem mod lignende mordforsøg."

"Men jeg har jo ikke gjort et eneste menneske noget ondt!" udbrød han irriteret. "Hvem kunne vel ønske at berøve mig livet? Det er umuligt. De har fået et ganske forkert indtryk af denne ulykkelige hændelse!"

"Vi vil ikke for øjeblikket tænke på hvad grunden kan have været," vedblev Vandeleur, "men at her foreligger et attentat er

sikkert nok. Det, der ligger først for, er at opdage, hvorledes giften er kommet i mælken, og dette spørgsmål må vi være på det rene med, før Druce og jeg går ud af dette værelse. Hvem forsyner Dem med mælk, professor Piozzi?"

Professoren gjorde en talende bevægelse imod ringeapparatet.

"Det vil min tjener kunne sige Dem," sagde han. "Jeg har ikke noget kendskab til den slags ting."

Tjeneren kom efter vor ringning, og hans forklaring var tydelig og simpel nok: Professorens mælk leveredes af den samme mælkemand, der leverede til husets andre beboere.

"Den bliver bragt tidligt om morgenen," sagde tjeneren, "og stillet udenfor døren på hver etage. Portneren lukker døren op så tidligt, for at han kan komme ind, og det første, jeg gør når jeg står op, er at tage mælken ind."

"Den står altså udenfor døren her og med gadedøren åben, indtil De tager den ind?" spurgte Vandeleur.

"Ja, det gør den."

"Mange tak," sagde Vandeleur. "Det er tilstrækkeligt."

Tjeneren gik.

"De ser, professor," sagde Vandeleur, da døren havde lukket sig efter tjeneren, "hvor ligefrem sagen er. Enhver som helst kan dryppe gift i Deres mælk, og det er selvfølgelig det, en eller anden har gjort."

Professoren svarede ikke, han lå ganske stille, dybt grundende. Og for første gang så jeg et udtryk af træthed i det unge ansigt. Der var tillige kommet et ældre udtryk, der gav trækkene den skarphed og bestemthed, ja fasthed, som de hidtil havde manglet i forhold til den kundskabsmasse, som

hans hjerne rummede. Hans øjne var bekymrede, og det var tydeligt at se, at hans overvejelser var alt andet end tilfredsstillende.

"Jeg skulle være den sidste til ikke at ville se, når så håndgribelige kendsgerninger stirrer mig lige i ansigtet," sagde han omsider. "Der er blevet gjort et forsøg på at forgive mig. Men af hvem? Kan De sige mig det, hr. Vandeleur?"

"Jeg kunne måske sige, at jeg gætter det," svarede Vandeleur. "Men jeg vil fornærme Dem, hvis jeg nævner den, jeg nærer mistanke til."

"De må tilgive mig min hidsighed forleden dag," sagde han ydmygt. "Sig nu kun hvad De vil – jeg skal ikke mere tage Dem noget ilde op."

"For mit indre syn står en kvinde," sagde Vandeleur langsomt, "en kvinde, som før har gjort forsøg på at berøve dem livet, hun har kaldt venner."

Professoren rejste sig pludselig. Han skælvede over hele legemet og kunne næppe stå på benene, men det var ikke alene matheden, der var skyld i dette, det var også det oprør, han kom i ved Vandeleurs ord.

"De kan umuligt mene madame Sara – De vil komme på andre tanker, når jeg siger, at jeg siden i onsdags er forlovet med donna Marta. Ja, vi skal giftes om kort tid. Madame Sara er ude af sig selv af glæde over det, og donna Marta selv – åh, jeg savner ord til at udtrykke mine følelser med hensyn til hende. Madame Sara ville af alle mennesker på jorden være den sidste, som ville myrde mig," og han tilføjede heftigt: "for hun elsker donna Marta."

"Det gør mig ondt, hr. professor, at høre hvad De siger og at erfare det vigtige skridt, De har gjort, ved at forlove Dem med den unge dame, der bor hos madame Sara, men ikke desto mindre er det mere end nogen sinde min faste overbevisning, at der et stiftet et komplot, som går ud på at berøve Dem livet. Og jeg tror endnu, trods Deres ord, at det er madame Sara, som er den ledende og ophavet til det hele. Tro mig på mit ord; jeg forsikrer Dem, det er det bedste, De kan gøre. Og nu må jeg forelægge Dem et par spørgsmål. De må love mig, at De vil have tålmodighed med mig, stor tålmodighed, mens De besvarer dem. Jeg beder Dem om at sige hele sandheden åbent og frimodigt."

"Det vil jeg," svarede den unge mand. "Jeg er ganske sælsomt til mode. Jeg kan ikke andet end tro Dem, og jeg hader mig selv fordi jeg gør det, hader mig selv, fordi jeg kan lade den fjerneste skygge af mistanke falde på hende."

Vandeleur rejste sig.

"Sig mig, Piozzi," sagde han rolig, "har De nogen sinde til madame Sara talt om, af hvilken natur Deres kemiske opdagelser er?"

"Aldrig!"

"Har hun aldrig været her?"

"Å jo, mange gange. Sidste uge var både hun og donna Marta her. Jeg holdt et lille selskab for dem, og vi havde det så fornøjeligt sammen; hun var sad glad over det hele."

"De har flere selskabsværelser i Deres lejlighed, ikke sandt, professor?"

"Jeg har tre," svarede han næsten utålmodigt.

"Og De og donna Marta var måske alene i et af disse værelser, mens madame Sara befandt sig i et andet? Ikke sandt?"

"Jovist," svarede han rødmende. "Madame Sara og donna Marta blev tilbage efter at de andre gæster var gået. Madame Sara gik ind i mit arbejdsværelse, hun sagde, hun ville sidde lidt ved kaminen og hvile sig."

"Lægger De Deres optegnelser i en aflåset skuffe, eller lader De dem ligge omkring?"

"Jeg låser dem altid inde. Men, det er sandt, optegnelserne lå den dag fremme på grund af det foredrag, jeg skulle holde."

"Ah!" sagde Vandeleur.

"Ingen, der ikke forstod sig på den slags sager, kunne have nogen nytte af at se dem," vedblev han, "og selv om madame Sara kunne have læst dem," tilføjede han, "ville det dog ikke have haft nogen betydning for hende, der jo alligevel ville blive gjort bekendt med dem før nogen anden i verden."

"Piozzi," sagde Vandeleur alvorligt, "jeg må rette et andet spørgsmål til Dem. Enten madame Sara kender Deres hemmelighed eller ikke, så må *jeg* kende den og det straks. De må ikke tøve, professor, for Deres liv hænger i en tråd. De må nu, nu lige på øjeblikket, sige mig hvad det er, De har i sinde at forbavse verden med ved Deres forestående foredrag."

Professoren så ganske forbløffet ud, men Vandeleur var fast.

"Jeg *må* vide det," sagde han. "Jeg anser mig for at være ansvarlig for Deres liv. – Druce," henvendte han sig til mig, "måske De kan få professoren til at indse nødvendigheden af det, jeg forlanger. Vil De fortælle ham den historie, De meddelte mig i drosken på vejen herhen?"

Jeg fortalte ham, hvad jeg vidste, uden et øjebliks tøven. Mine ord var så sammentrængte som muligt. Jeg fortalte ham om min samtale med Pollak, om hans overstrømmende glæde, hans fortrolige meddelelse om, at indehaveren af det, der skulle patenteres hele verden over og ville indbringe enorme summer, var madame Sara. Kort sagt, det lykkedes mig til min store tilfredshed at få ham til at nære samme mistanke som jeg selv. Han blev helt forandret, blev oprørt, næsten ude af sig selv. Hans svaghed veg for en uanet styrke. Han sprang op og begyndte at løbe frem og tilbage i værelset.

"Du store Gud!" udbrød han gentagne gange, "hvis jeg virkelig er blevet taget i den grad ved næsen, gjort nar af – men nej, jeg kan ikke tro det! Men er det sandt – så vil jeg hævne mig på madame Sara, hævne mig til min sidste blodsdråbe."



"Hvis det er sandt, vil jeg hævne mig på madame Sara til sidste blodsdråbe!"

"For øjeblikket skal De bare stole på mig, have tillid til mig og overlade til mig, hvad der er at gøre," sagde Vandeleur, idet han beroligende lagde hånden på den unge mands arm. "Og kom så frem med hemmeligheden, den er vel bevaret hos Druce og mig; men vi *må* vide den."

Piozzi faldt nu slap og kraftesløs tilbage lige så hurtigt som hævntankerne og raseriet havde givet ham styrke. Han satte sig i en sofa og begyndte med sagte og rolig stemme: "Det, jeg har at sige, er simpelthen dette."

Og i et sprog, med vendinger og sætninger, formler og forklaringer, der gik langt over min forstand, fortalte han nu den opsigtsvækkende opdagelse til den højligt interesserede Vandeleur, som lyttede med hele sin sjæl. Af og til afbrød denne ham med et spørgsmål, som straks blev besvaret.

Piozzi kom omsider til ende med sin fortælling og sluttede, idet han sagde: "Ja, det er altså det hele; egentlig ikke mere end der kan ligge i en nøddeskal."

"Det er på min ære en stor og værdifuld opfindelse, som sikkert med tiden vil blive af stor nytte; men som sagen står for øjeblikket, kan jeg ikke se, at der er penge at tjene ved den, og penge er det, madame Sara ønsker og vil have. For at være ærlig overfor Dem, professor, så indser jeg ikke nogen verdens grund for hende til at få patent på det, De nu har fortalt mig. Men er der ikke noget andet? Er De vis på, at der ikke er noget andet?"

"Der er absolut intet," var hans svar.

"Ja, så må jeg tilstå, at jeg er overrasket, så forstår jeg ikke det hele; men jeg må tænke nøjere over det."

Han blev afbrudt ved et højt udråb fra den unge mand.

"Når alt kommer til alt, må De dog have taget fejl, Vandeleur," sagde han, "madame Sara tænker på at patentere noget helt andet. Hvorfor skulle hun ikke i sit hoved have undfanget en stor idé, der slet ikke har noget til fælles med min? Åh, hvilken befriende tanke! Hvor den gør mig lykkelig. Sandt nok, en eller anden har forsøgt at myrde mig, men det er ikke madame Sara, – det er ikke den kvinde, som donna Marta elsker."

Hans øjne strålede af tilfredshed. Han lo højt i feberagtig ophidselse.

Efter at have søgt at berolige ham så godt, vi formåede, og aftvunget ham et halvt løfte om ikke at se hverken madame Sara eller donna Marta, før han atter havde hørt fra os, forlod vi ham.

Da vi fulgtes ad hen ad gaden, vendte Vandeleur sig til mig og sagde: "Jeg er i aften indbudt til et selskab hos nogle af vore fælles venner, nemlig Lauderdales. Jeg har forstået, at både madame Sara og den unge dame vil være til stede. Kunne De have lyst til at tage med? Jeg har tilladelse til at medbringe en ven."

Jeg tog ivrigt mod hans tilbud, og efter at have aftalt, hvor vi skulle mødes, stod vi just i begreb med hver at gå til sit, da han pludselig udbrød:

"Dette er et vanskeligt problem, og jeg får ikke rist eller ro, før jeg har løst det. Piozzis opdagelse er genial, men for øjeblikket er den værdiløs. Jeg ser ikke lys for mig i denne sag, men jeg sværger, at jeg ikke skal sky noget middel for at få opdaget, hvad jeg ønsker. Før vi atter mødes i aften, vil jeg se at få fat i Pollak og få lidt at vide af ham. Giv mig hans adresse."

Han fik den og vi skiltes.

Sent på aftenen mødtes vi atter hos Lauderdales på Portland Place. Her i disse hyggelige rum mødtes alt, hvad London ejede af skønhed og vid; men blandt de mange udmærkede mænd og kvinder søgte Vandeleur og jeg kun én, en eneste.

Vi fandt hende omsider omringet af en skare beundrere. Madame Sara havde aldrig været mere strålende dejlig, og jeg skylder sandheden at tilstå, at hun aldrig havde set yngre ud end den aften. Hun var klædt i skinnende hvidt og sølv, og hvor hun vendte og drejede sig, syntes der at skyde stråler ud fra hende. Hendes skinnende gule hår var den eneste bestemte farve i hele fremtoningen. Ved hendes side stod donna Marta, en høj, bleg pige, næsten for slank til at kunne kaldes en absolut, fuldkommen skønhed. Men hendes ynde var fuldendt, og, skønt jeg har set smukkere ansigter, har jeg dog aldrig set noget, der ejede større tiltrækning. Havde man først én gang kastet blikket på hende, måtte man atter og atter betragte hende, og da hun et øjeblik hævede de på én gang drømmende og strålende øjne og så på mig, gennembævedes jeg af en ejendommelig sød følelse, der fik mig til at forstå, at Piozzi så viljeløst var blevet hendes slave.

Hendes nærværelse her i aften sammen med madame Sara gjorde en opsigt, der var lige så overraskende, som den var sjælden. Alle trængtes for at nærme sig de to damer og komme til at veksle et par ord med dem.

Donna Marta så atter på mig; så bøjede hun sig over imod madame Sara og hviskede noget til hende. Et øjeblik efter stod til min overraskelse den høje dame og den slanke unge pige ved min side.

"Hr. Druce, det er en uventet fornøjelse. Må jeg præsentere for Dem min unge kusine, donna Marta? Er Deres ven, hr. Vandeleur, her også i aften?"

"Det er han; jeg skal se efter ham," svarede jeg.

Jeg skyndte mig bort og kom efter et øjebliks forløb tilbage med Vandeleur. Han og madame Sara fjernede sig et par skridt og begyndte at passiare i en munter tone, akkurat som om de var de bedste venner af verden.

Imidlertid kom donna Marta ganske tæt hen til mig. Jeg begyndte en samtale om ganske ligegyldige ting, men hun afbrød mig hurtigt.

"De er en ven af professor Piozzi," sagde hun i en ængstelig tone. "Er han ikke til stede her i aften?"

"Nej," svarede jeg. Det faldt mig ind, at jeg ville prøve hende. "Professoren kan ikke komme, og det af en meget alvorlig grund, jeg er bedrøvet over at måtte sige det; lady Lauderdale har sikkert ventet ham."

"Det har hun; han er jo en af løverne," svarede hun og bøjede sit smukke hoved med dets masser af blåsort hår.

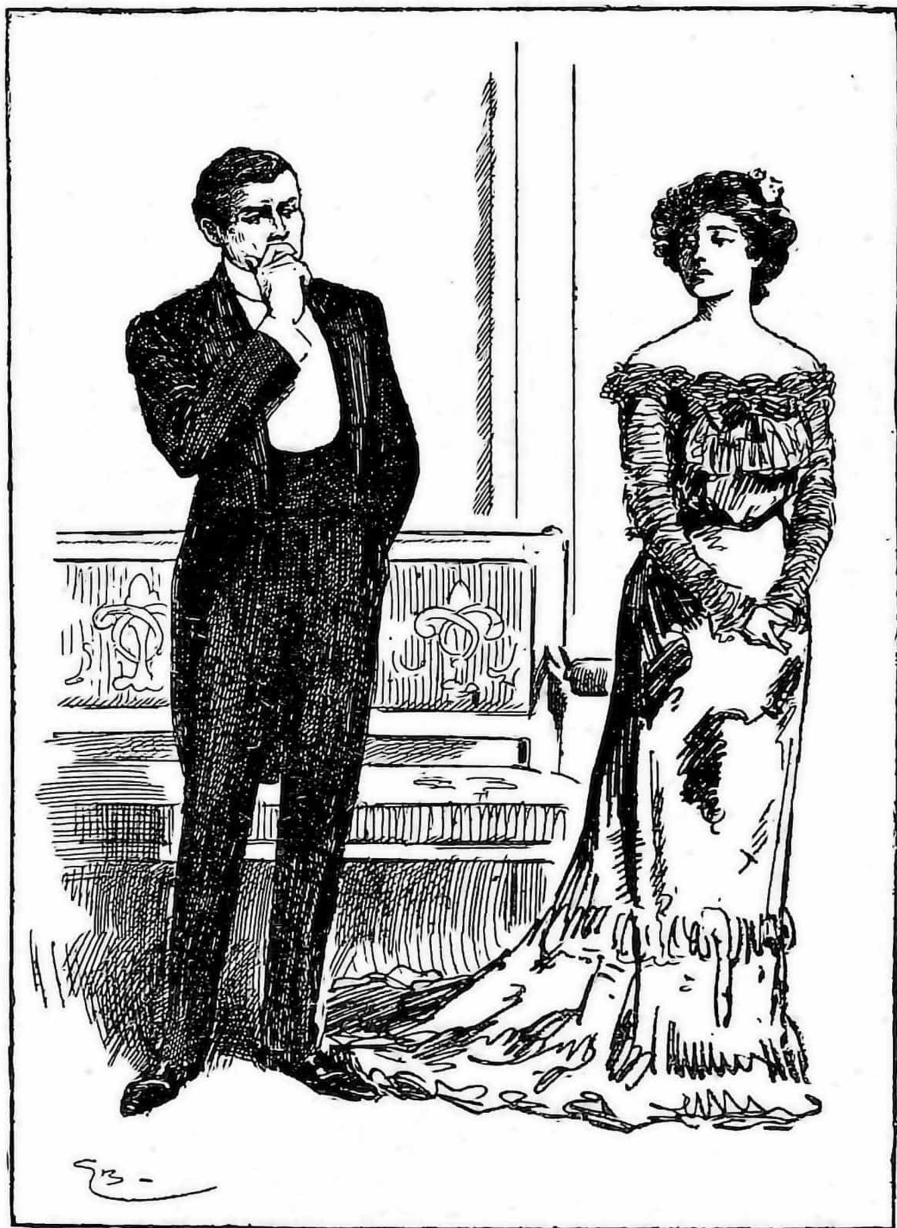
"Han er syg," vedblev jeg, idet jeg på min side nu løftede hovedet og så hende lige ind i øjnene.

Hun så på mig uden hverken skræk eller forvirring. Hun viste ikke den ringeste bevægelse, og hun var dog forlovet med ham.

"Det var lige på det yderste med ham," vedblev jeg næsten grusomt, "han var på nippet til at bukke under, men nu er han bedre. For øjeblikket er han frelst."

"Det gør mig ondt at høre, at han har været syg," svarede hun med sagte stemme. "Jeg – jeg vil fortælle madame Sara det. Det

vil også gøre hende ondt."



"Det gør mig ondt at høre, at han har været syg," sagde donna Marta sagte.

Den unge dame vendte sig og svævede bort. Jeg så efter hende; fortryllelsen var brudt i det øjeblik, jeg mødte hendes ufølsomme blik. Men hvem var hun? Og hvad skulle det hele sige?

I løbet af aftenen kom donna Marta endnu en gang hen til mig. "Mr. Druce, De er jo professor Piozzis ven?" sagde hun kort.

"Det er jeg," svarede jeg.

"Vil De pålægge ham – fra Dem selv, ikke fra mig – ikke på nogen måde fra mig – at han under foredraget må stå på et frit sted. Sig ham det tydeligt – jeg kan ikke forklare Dem noget mere om det. Men sig endelig til professoren, at hvad han end gør, så må han stå på et frit sted."

"Donna Marta!" kaldte madame Saras stemme.

Hun skyndte sig bort. Hendes ansigt var blegt som en døds; men da madame Saras øjne mødte hendes, så jeg, at hun blev blussende rød helt ned på halsen.

Da Vandeleur og jeg fulgtes ad hjem, fortalte jeg ham den unge dames besynderlige ord. Han trak på skuldrene.

"Det er min faste mening," sagde han, "at den ulykkelige pige bevæger sig og taler under en hypnotisk påvirkning. Madame Sara har hypnotiseret hende – der er ikke mindste tvivl."

"De har sikkert ret," sagde jeg ivrigt, "og hun har unddraget sig hendes påvirkning i det øjeblik, hun sagde de ord til mig. Det er den eneste mulighed, man kan tænke sig. Men hvad kan hun mene med at bede professoren om at stå på et frit sted?"

"Pigebarnet ville utvivlsomt advare os mod madame Sara," sagde han kort, "og omstændighederne, alle omstændighederne synes at pege hen mod en dødelig fare. Hvor madame Sara går,

følger døden hende i hælene. Hvad er der at gøre ved det? Men nu, Druce," tilføjede han, "nu må jeg sove, hvis jeg ikke skal miste min forstand. Godnat, godnat!"

De nærmest følgende dage gik, uden at der hændte noget af interesse. Jeg hverken så eller hørte noget til madame Sara eller hendes unge gæst, så lidt som jeg hørte til professoren eller så Vandeleur. Jeg besøgte ham en gang, men han var ikke hjemme, og tjeneren fortalte mig, at hans herre havde forfærdelig travlt og næsten aldrig var hjemme.

Omsider brød så den dag frem, da professor Piozzi skulle fremstå i sin hele glorie. Jeg fik med første post et par linjer fra Vandeleur, hvori han meddelte mig, at han havde sørget for billetter til os begge til foredraget i Videnskabernes Selskabs store sal. Jeg gik straks hen til Vandeleur. Hans tjener lukkede op og bad mig med et udtryk af lettelse om straks at gå ovenpå i dagligstuen. Jeg var ventet, eller i ethvert tilfælde var min nærværelse ønsket.

Den første, jeg så, da jeg trådte ind i værelset, var min gamle ven Samuel Pollak, og da jeg overrasket så mig omkring, opdagede jeg også den unge professor begravet dybt nede i en polstret lænestol, hans ansigt var spøgelsesagtigt blegt, og han bar armen i bind.

"Ah, Druce," sagde Vandeleur, "De er hjerteligt velkommen. De kommer just i rette tid. Jeg var netop i færd med at opklare denne mærkelige sag sammen med af mr. Pollak og professoren. Kun De manglede. Vil De nu høre, mine herrer: Det patent, mr. Pollak, som De skal forhandle om for madame Sara, er efter Deres mening en hemmelighed. Jeg vil ikke bede Dem om at sige mig, hvad det er, for *jeg* har i sinde at fortælle

Dem det. Men sig mig først, er Deres forhandlinger med hensyn til at erhverve patentet førte til ende?"

"Nej, endnu ikke," svarede Pollak.

"Jeg tænkte det nok, og jeg må tilføje, at jeg håbede det. Men hør nu. Nøglen til specifikationen af patentet er hverken mere eller mindre end den overraskende opdagelse af æggehvidestoffernes kemiske forbindelser. Med andre ord, et middel til at kunne fremstille kunstig føde på en måde, der længe forgæves er blevet søgt af videnskabens ypperste, men stadig hidtil forgæves."

Et udbrud af overraskelse hørtes fra Pollak; det røbede os, at Vandeleurs fremstilling var korrekt.

"Da De forleden dag fortalte os om Deres opdagelse," vedblev Vandeleur, der nu vendte sig til professoren, "interesserede den mig i højeste grad, men jeg kunne ikke se, hvorledes den ville kunne bringe pekuniær fordel, så lidt som jeg kunne indse nødvendigheden af at sikre sig patent på den, for at beskytte den. Jeg følte mig imidlertid overbevist om, at der måtte være en løsning på denne gåde, og hvad det var, gik op for mig i morges ved daggry. Jeg gør mig en ære af at have fundet denne løsning, og uden tvivl er det også den, madame Sara har fundet, og som hun, enten hun nu er Deres ven eller Deres fjende, ville søge at udbytte og ved den opnå de store økonomiske fordele, som vil blive den til del, der ejer patentet på den. Hun har selvfølgelig læst Deres optegnelser, og at hun med ét blik var klar over det, som De selv ingen anelse havde om, og som det har taget dage for mig at opdage, er klart. Attentatet på Deres liv er dermed forklaret. Det er madame Saras hensigt enten at myrde Dem eller ved sygdom afholde

Dem fra at holde Deres foredrag i aften. Hun ved selvfølgelig, at er først opdagelsen kendt, så vil der nok snart være et klogt hoved, der vil forstå at udnytte dens økonomiske værdi. Hun forudser altså denne mulighed og vil forebygge den ved selv at udtage patentet, men at den sag endnu ikke er i orden, har hr. Pollak jo netop bekræftet for os. Madame Sara har derfor besluttet, at Deres forelæsning ikke skal finde sted i aften, og at Deres opdagelse ikke skal komme frem, før hun har patentet sikret, så ingen kan tage det fra hende. Nu vil jeg tage vare på Dem, professor, og ikke lade Dem ude af syne, før De går op på talerstolen i Videnskabernes Selskabs sal i aften kl. 8. Og jeg forudsætter, hr. Pollak, at De, efter at De er blevet gjort bekendt med sagen som den er, vil afbryde al forbindelse med madame Sara. Jeg formoder," tilføjede han vendt til Piozzi, "at De, professor, vil bemyndige ham til at føre forhandlingerne videre i Deres navn? En løselig undersøgelse viser, at det vil skaffe Dem en enorm formue, for uden tvivl vil næringsstoffernes kemiske forbindelser vise sig at være en løsning på mange af de vanskeligheder, som for øjeblikket trykker menneskeheden."

Professoren sad ganske stille et minut eller to, så rejste han sig og sagde langsomt:

"Jeg gør, som De vil, Vandeleur. Det står nu klart for mig, at det er fuldkommen rigtigt, hvad De siger også med hensyn til den betydning min opdagelse vil have i økonomisk henseende, og det forbavser mig, at jeg ikke selv har set det for længe siden. Hvad angår madame Sara, da vil jeg helst i øjeblikket undgå at tale om hende."

Vandeleur svarede intet på dette, og da Pollak havde taget afsked, rejste jeg mig også for at gå.

"Kom tilbage og spis til middag med os, Druce," sagde Vandeleur. "Hvis professor Piozzi ikke ønsker at tale om madame Sara, skal jeg heller ikke nævne hendes navn. Vi vil jo snart få det bedste eller det værste at vide."

Resten af dagen gik, uden at der hændte noget. Middagen hos Vandeleur var alt andet end livlig. Ingen af os var i humør til at tale, og uden egentlig at vide hvorfor, var vi alle sammen bange. Hvad professoren angik, da talte han næppe et ord, og maden rørte han så godt som ikke.

Da klokken manglede 10 minutter i 8, stod vi udenfor Videnskabernes Selskabs bygning. Da vi kom ind, trådte flere af de mest berømte videnskabsmænd deres unge kollega i møde og bød ham velkommen. Jeg så ned i salen. Den var fuld af mennesker fra gulv til loft. Tribunen var smagfuldt dekoreret med palmer. En af disse, der var særlig stor og smuk, var anbragt således, at dens hængende grene med de smalle blade skyggede over bordet, hvor Piozzi skulle stå. Da jeg så det, havde jeg en bestemt fornemmelse af, at nogen sagde:

"Sig ham, at hvad han så end gør, må han stå på et frit sted. Sig ham det – fra Dem selv."

Det havde jeg ikke gjort. En øjeblikkelig tilskyndelse sagde mig, at jeg skulle gå hen til Piozzi og få ham til at forlange bordet rykket midt ud på gulvet. Så kom jeg til at tænke på, at et sådant forlangende ville vække opsigt og professoren ville sandsynligvis ikke gå ind på det. Atter så jeg ned i salen, og det gav et sæt i mig; for på første række sad madame Sara i strålende aftentoilette og ved hendes side hendes unge gæst. Donna Martas ansigt, der i reglen var ganske blegt, havde nu en stærk rød plet på hver kind. Denne usædvanlige farve gjorde

hendes bedårende skønhed endnu mere strålende. Jeg så tillige, at der i hendes øjne var et glasagtigt blik, og jeg mindedes Vandeleurs ord. Uden tvivl havde madame Sara hypnotiseret sit offer. Men med hensyn til, hvad det hele skulle betyde, da må jeg tilstå, at det fuldstændig løb rundt for mig.

Der gik et par minutter, derpå kom Piozzi, bleg som elfenben, ind på scenen under en tordnende applaus; han gik lige hen til bordet, som palmens hængende grene skyggede over.

Efter at selskabets præsident havde præsenteret den unge professor, begyndte den forelæsning, der var blevet imødeset med så megen nysgerrighed. Vandeleur og jeg stod ved siden af hinanden i nærheden af opgangen til tribunen. Vandeleurs ansigt var hårdt og ubevægeligt som stål.

Der gik et kvarters tid, og sætning efter sætning, ord efter ord førte den unge mand nærmere til det spændende punkt, til hans store åbenbarelse.

"Se!" hviskede Vandeleur og greb mig om håndleddet. "Hvad i alverden er der i vejen med ham?"

Professoren talte endnu, men hans ord kom med tyk stemme og i usammenhængende sætninger. Pludselig greb han fat i bordet med begge hænder og begyndte at vakle frem og tilbage. I det næste øjeblik kunne han ikke sige et ord mere, han stønnede, bøjede sig forover, derefter bagover og pludselig styrtede han afmægtig til jorden. Forvirringen var ubeskrivelig. Vandeleur og jeg sprang begge op på tribunen. Den bevidstløse mand var blevet løftet op og båret ind i et af sideværelserne, og ved hjælp af oplivende midler og frisk luft kom han snart til sig selv igen. Men det var tydeligt, at han endnu var meget syg, og

en tilstedeværende læge tilbød at ville tage med ham hjem. Den stakkels professor kunne hverken tænke eller tale. Vi bar ham ned i den tilkaldte vogn. Jeg hviskede ham i øret, at jeg ville komme til ham senere på aftenen, hvorpå jeg igen gik op i salen.



Piozzi vaklede og greb fat i bordet.

Vandeleur ventede på mig. Jeg følte hans greb om min arm.

"Kom med mig op på tribunen," sagde han.

Bevægelsen i hans stemme forklaredes ved et blik på hans ansigt. Jeg fulgte derfor uden et ord. De fleste af tilhørerne havde forladt salen, da de nok kunne forstå, at der ikke mere blev nogen forelæsning den aften, men nogle få var gået op på tribunen og stod der og talte sammen om det, der var sket. Jeg spejdede forgæves efter madame Sara og donna Marta; ingen af dem var at se.

"Se en gang på denne," Vandeleur pegede på den store palme, der skyggede over bordet, hvor Vandeleur havde stået. "Og se så her," sagde han, idet han tog en af grenene og rystede den.

Den lange gren med de smalle blade raslede med en metallisk klang.

"Se her," og han pegede på de fine spidser på enden af hvert blad. "Denne plante er ikke naturlig. Den er kunstig, men overraskende dygtigt og skuffende gjort. Urtepotten, den står i, har ganske vist jord på overfladen," han tog en håndfuld til siden, "men underneden er gemmestedet for en beholder, der indeholder kulilte, en dræbende luftart."

Han bøjede sig ned og brækkede en af grenene af.

"Den er hul, som De ser. Gennem disse ledes kulilten op til bladene, og gennem disses årer, der også er hule, strømmer så kulilten ud. Professor Piozzi har således stået under et sandt styrtebad af denne luftart, der er farveløs og lugtfri og som fremkalder ufølsomhed og død. Han bedøvedes, som De så, og det var umuligt for ham at fuldende sin forelæsning. Kun ét menneskeligt væsen var i stand til at udklække en sådan plan og udføre den med en sådan snedighed. Hvis vi kan efterspore dette til hende, så skal hun få lov til at tilbringe natten i fængslet."

Vi var hurtige i vore bevægelser. Planten blev ført hjem til Vandeleur. Den blomsterhandler, der havde forestået salens udsmykning, blev forhørt. Han var selv umådelig overrasket. Han nægtede at vide mindste besked med det – palmen tilhørte ikke ham, og han kunne ikke forklare, hvorledes den var kommet ind i salen. Han var selv kommet derhen for at se, hvorledes udsmykningen var udført, om hans ordrer var rigtigt

udført, og han havde da bemærket palmen og beundret dens skønhed. En eller anden havde sagt, at en dame havde bragt den, men han vidste ellers absolut intet om den.

Trods alle vore undersøgelser og al vor umage fandt vi aldrig mindste spor af den, der havde bragt palmen, eller hvorledes den var kommet mellem de andre og dér havde fået netop den plads, der var den tiltænkt.

Vi fik senere at vide, at donna Marta var rejst fra London samme aften. Senere hørte vi, trods vore undersøgelser, aldrig noget til hende. Uden tvivl har madame Sara skilt sig af med hende som med sine andre ofre, da hendes rolle var udspillet.

Én tilfredsstillelse havde vi dog: Madame Sara fik vi ganske vist ikke ram på, men hun havde heller ikke haft held med sig. Professor Piozzi havde fået øjnene op med hensyn til denne kvinde, og uden et øjebliks tøven udtog han nu selv sit patent.

Blodstenen

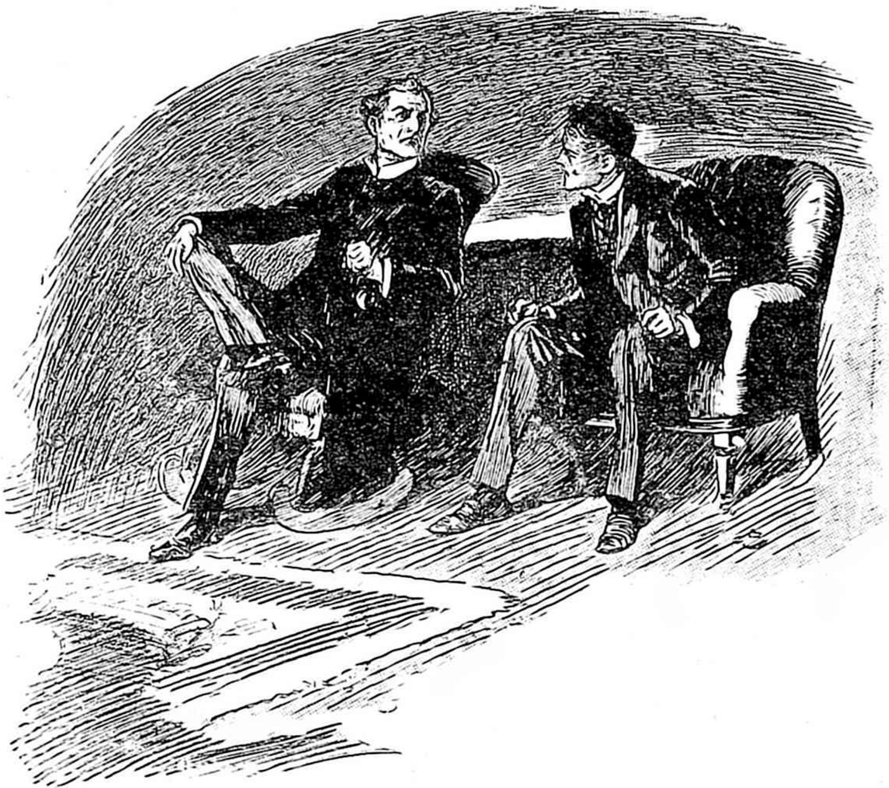
En smuk forårsmorgen giftede Violet Sale sig med John Bouverie. Da efteråret var ved at vige for vinteren, modtog jeg en indbydelse til at tilbringe en uges tid eller to på deres smukke herresæde Greylands, der lå i nærheden af Potters Bar. Violet var, da hun giftede sig, kun nitten år gammel. Hun og hendes broder Hubert var mine specielle venner. De havde i mange år været mine myndlinge, da deres moder på sit dødsleje bad mig om at tage mig af dem og stå dem bi med råd og dåd i livet, om de kom til at trænge til det. De var begge prægtige unge mennesker, og da de havde arvet en stor gældfri ejendom, befandt de sig også i gode økonomiske forhold. Hubert var en meget smuk ung mand og Violet en sød og frisk ung pige.

Aftenen før jeg skulle rejse ud til Greylands kom Vandeleur for at besøge mig. Han så ud til at være i dårligt humør.

"Så De tager en fjorten dages tid ud til Bouveries?" sagde han.

"Ja," svarede jeg, "og jeg glæder mig til at komme der, for Violet og jeg har altid været rigtig gode venner."

"Det er et mærkeligt tilfælde," sagde Vandeleur, "at Bouverie er en gammel bekendt af mig. Har jeg fortalt Dem, at jeg var en uges tid sammen med dem i Skotland for et par måneder siden? Jeg havde da den ære at skrive noget op for lady Bouverie."



"Bouverie er en af mine gamle bekendte."

"Virkelig!" Jeg hørte det med overraskelse. "Jeg troede ikke, at De udøvede nogen virksomhed som læge undtagen i politiets tjeneste."

Han lo.

"Kære ven, hvad er man doktor for, om man ikke ved enhver lejlighed og under alle omstændigheder praktiserer, når det er nødvendigt? Lady Bouverie var i en tilstand, i hvilken hun i høj grad trængte til hjælp – hendes nerver var i en frygtelig tilstand, jeg har aldrig set nogen i den grad svækket. Jeg gav hende nogle

styrkende midler og har senere fået at vide, at hun føler sig en smule bedre. Jeg ville ønske, at De, Druce, ville have et øje med hende og derpå åbent og ærligt sige mig Deres mening."

Der var noget i hans tone, som fik mig til at se ængsteligt på ham.

"De har ikke sagt mig alt?" spurgte jeg.

"Ja og nej," var hans svar. "Jeg forstår ikke, at en sund og frisk ung pige kan blive så nervøs, og" – han sprang op, idet han talte – "så er madame Sara hendes bedste veninde."

"Hvad siger De?" udbrød jeg.

"Således er det desværre. Fruen har kastet sine garn ud efter hende og fanget hende. Jeg advarede lady Bouverie imod at tage imod lægeråd af hende, og hun lovede det. Men hvor kan man under givne omstændigheder stole på en kvindes ord?"

"Violet ville ganske sikkert holde sit ord," svarede jeg i en tone, der var halvt indigneret.

Han trak på skuldrene.

"Deres veninde Violet er et menneske," svarede han. "Hun mister sit gode udseende; hun bliver magrere og kommer til at se ældre ud dag for dag. Under slige omstændigheder ville enhver kvinde falde for den fristelse at prøve på at komme sig ved nogle af de hemmeligheder, madame Sara er i besiddelse af. For øjeblikket har sir John ikke fjerneste anelse om, at lady Bouverie har rådspurgt mig, men hvis De har mindste grund til at nære frygt for, at hun er under madame Saras behandling, må vi øjeblikkeligt sige ham sandheden. Nu har jeg åbnet Deres øjne. Og De vil, det er jeg sikker på, gøre alt hvad der er nødvendigt."

Han gik lidt efter, og jeg blev siddende ved ilden, grundende over hans ord.

Sir John Bouverie var en anset mand. Han var en del år ældre end sin hustru og indtog en høj stilling i Udenrigsministeriet.

Jeg kom til Greylands næste morgen. Landet lå badet i solskin, luften var mild og balsamisk og på plænerne glitrede dugdråber lig myriader af funklende ædelstene.

Sir John bød mig hjerteligt velkommen. Han sagde, at Violet endnu ikke var kommet ned, hvorpå han skyndte på mig, for at jeg i de mig anviste værelser skulle skifte dragt, så at jeg kunne komme til at deltage i dagens jagt.

Det var en vellykket dag og vi nåede ikke hjem før klokken fem. Lady Bouverie og flere af gæsterne drak te i biblioteket. Uagtet Vandeleur gennem sin meddelelse havde forberedt mig på at finde hendes udseende meget forandret, så blev jeg dog både bestyrtet og dybt rystet ved at se hende. Som ung pige havde Violet Sale været munter, rank, mørkøjet, med en strålende sund teint og et humør uden lige. Der udgik ligefrem elektriske gnister fra hende, så smittende var hendes glæde. Var man i nærheden af hende, kunne man være vis på at tilbringe en fornøjelig dag, så munter var hendes latter, så sprudlende var hendes humør. Nu så hun ældet ud, hun var blevet ganske mager, hendes glimrende farve var forsvundet, hendes øjne var trætte, glansløse og indfaldne. Hun var kun lige tyve år, men om nogen skulle have bedømt hendes alder, ville man anse hende for at være oppe i trediverne.

Da vore øjne mødtes, lyste det op i hendes for et øjeblik, og hendes blege kinder rødmede.

"Det er herligt at have Dem her," sagde hun; "nu kan vi have det som i gamle dage, Dixon, og få os en god passiar eller to. Kom her hen til mig, her er en hyggelig krog, hvor De kan sidde, og så kan vi begynde straks."

Hun kom hen til mig, mens hun talte, og jeg fulgte hende hen til den hyggelige krog, hun havde udset sig for os.

"Alle mine gæster har fået te," sagde hun, "eller har de ikke fået, så må de hjælpe sig selv," vedblev hun. "Muriel," sagde hun, henvendt til en smuk ung pige i hvid eftermiddagsdragt, der stod i nærheden, "du ser nok efter, om du kan hjælpe nogen, ikke? Jeg er så glad over at se min gamle ven Dixon, at jeg må have ham for mig selv en lille stund. Lad os så helst gå nogle år tilbage i den solbeskinnede fortid, Dixon. Kan De huske –"

Og nu fortabte hun sig i gamle minder; og hendes øjne skinnede, hendes kinder blev røde af glæde og bevægelse og hun så ikke mere så gammel og træt ud, som da jeg havde kastet det første blik på hende. Vi talte ustandseligt, lady Bouverie lo og alt gik godt, indtil jeg pludselig kom med et spørgsmål angående Hubert.

Hubert havde altid været Violets øjesten, hendes stolthed. Han var tre år ældre end hun, og aldrig har jeg set muntrere og mere indtagende ung mand end han var. Violet blev ganske bleg, da jeg nu talte om ham. Hun tav ganske stille et øjeblik, så hævede hun blikket og sagde i en klar og bestemt tone:

"Hubert har det godt, så vidt jeg ved. De husker vel nok, at han var nødt til at rejse til Australien i forretningsanliggender lige før mit bryllup? Men jeg hører stadig fra ham."

"Jeg troede, han allerede var kommet tilbage," sagde jeg, "hvad har han så gjort med ejendommen?"

"Overladt den til en af vore bedste venner. Hun rejser derover i slutningen af ugen. De har sikkert hørt tale om hende – det er madame Sara."

"Å, kære Violet," kunne jeg ikke lade være med at sige, "hun burde være den sidste af alle mennesker, Hubert overlod den til."

"Hvorfor?" svarede hun. Hun rejste sig, idet hun talte. "Jeg holder meget af madame Sara. Men kender De hende? De ser ud, som om De gør det?"

"Kun alt for godt," svarede jeg.

Hun trak på munden.

"Jeg ser, at dette er en sag, som vi ikke er enige om," svarede hun. "Jeg elsker madame Sara, og hvad det angår, så gør Hubert det også. Jeg har aldrig truffet nogen, der har en sådan indflydelse over ham som hun. Undertiden tænker jeg, at hvis hun var lidt yngre og han lidt ældre – men der er selvfølgelig ikke noget af den slags i hans hengivenhed for hende. Hun kan få ham til alt, hvad hun vil. Han tog kun til Australien for at glæde hende. – Hvor De ser underligt på mig. Har jeg sagt for meget? Men nu må vi ikke passiare mere sammen for øjeblikket. Jeg har været så glad over at have Dem her, at jeg ganske har glemt mine pligter mod mine andre gæster."

Hun forlod mig, og lidt efter sad jeg ved ilden i mit eget værelse og tænkte over, hvad jeg havde hørt. Jeg holdt ikke af dette med at give det udseende, som om det var forretninger. Madame Saras forretninger var det, det var tydeligt nok: Hubert i Australien i forretninger for madame Sara! Kunne mon Violets så sørgeligt forandrede udseende have noget med Hubert at gøre? Hendes væsen narrede mig ikke; hun skjulte et

eller andet. Hvor så hun dog dårlig ud! Hvor forandret! Denne anstrengelse for at synes livlig, denne forcerede munterhed, alt dette lod mig ikke et eneste øjeblik i tvivl om, at Violet var ulykkelig.

Ved den sene middag bemærkede jeg igen unge lady Bouveries trætte og kun tilsyneladende livlige udseende. En gang mødte hendes mørke øjne mine, men hun tog dem straks til sig. Hun sørgede over noget. Hvad kunne det dog være?

Det var en af sir Johns ejendommeligheder at sidde meget længe oppe, og den aften gik vi, efter at damerne havde trukket sig tilbage, ind i billardværelset. Efter at have deltaget i et par spil, tændte jeg en frisk cigar og gik ud på verandaen; den var tom. Jeg havde gået frem og tilbage et par gange, da jeg hørte en kjoles raslen bag mig; jeg vendte mig om og så Violet. Hun var endnu iført den svære kjole af perlegråt fløjl, som jeg havde beundret først på aftenen, skønt hun var alt for ung til en sådan dragt. Hun trådte hen ved siden af mig; men da jeg havde sagt godnat til hende for længe siden, kunne jeg ikke skjule min overraskelse.

"Se ikke på mig med disse bestyrtede og bebrejdende blikke, Dixon," sagde hun hviskende. "Jeg er lykkelig over at træffe Dem her, for jeg må absolut tale med Dem."



"Se ikke på mig med disse bestyrtede og bebrejdende blikke, Dixon!"

"Jeg er til tjeneste," sagde jeg. "Skal vi sætte os i stolene derhenne, eller bliver det måske for koldt for Dem?"

"Nej, slet ikke; lad os gå derhen."

Jeg trak en stol frem fra en krog i verandaen til hende, og spekulerede over, hvad der nu ville komme.

Lady' Bouverie så op på mig, da jeg stod ved siden af hende, med noget af den gamle frimodighed i de brune øjne.

"Dixon, De må hjælpe mig, uden at spørge mig om noget," sagde hun. "Hvad De så tænker om det, så vil jeg bede Dem om at beholde Deres tanker for Dem selv. Det er en meget vigtig sag, og jeg beder Dem om at hjælpe mig sikkert igennem den."

"De har kun at befale," svarede jeg.

Mens jeg sagde de få ord, så jeg ængsteligt på hende. Månens klare lys faldt over hendes ansigt, og jeg så hvor ligbleg hun var. Hendes læber skælvede. Pludselig fyldtes hendes øjne med tårer. Hun tog sit lille kniplingslommetørklæde og borttørrede dem. I næste øjeblik havde hun genvundet herredømmet over sig selv og vedblev:

"Jeg bærer for øjeblikket på en stor bekymring, og det sværeste er, at jeg ikke kan betro mig til nogen. Men jeg beder Dem, som min gamle ven, om at udføre en lille kommission for mig. Jeg kan ikke gøre det selv, ellers ville jeg ikke forlange det af Dem. Jeg har ikke fortalt min mand noget om det, og jeg vil heller ikke have, at han skal få det at vide. Det er ikke min pligt at sige ham det, for sagen angår kun mig, ikke ham. Forstår De mig?"

"Nej," svarede jeg dristigt. "Jeg kan ikke tænke mig nogen omstændighed, der kan berettige en hustru til at holde sine bekymringer for sig selv, uden at delagtiggøre manden i dem."

"Å, vær nu ikke så skolemesteragtig, Dixon," sagde hun surmulende, "hvis De ikke vil hjælpe mig uden at komme med den slags indvendinger og formaninger, da er De vidt forskellig

fra den gode gamle Dixon Druce, der plejede at kalde sig vor rare onkel og finde på utallige gale streger sammen med os på Willows. Sig kun straks, om De vil gøre det, jeg beder Dem om, eller ikke, for så må jeg jo se til at få en anden til at hjælpe mig."

Jeg tænkte på madame Sara, der ikke ville gøre sig skrupler over at foretage sig hvad som helst for at få denne unge kvinde i sin magt.

"Jovist vil jeg hjælpe Dem," sagde jeg. "Men nu vil vi gå lige til sagen – hvad er det så?"

"Nu er De rar og god og ligner Dem selv, som De var i gamle dage," svarede hun. "Hør nu rigtigt efter, hvad jeg siger. Jeg har i mit private eje nogle indiske aktier, betalbare til ihændehaveren. Jeg arvede dem efter moder sammen med nogle andre værdipapirer. Nu vil jeg gerne gøre dem i penge hurtigst muligt. Jeg kan ikke selv gøre det, uden at min mand får det at vide, da jeg i så fald enten måtte korrespondere med familiens sagfører i City, eller personlig gå til ham. Derfor beder jeg nu Dem, om De vil sælge dem for mig til højeste pris. Jeg ved godt, at kursen for øjeblikket står lavt på grund af sølvets dalen, men da det er aktier, der lyder på ihændehaveren, vil der ingen udgifter eller formaliteter være ved afhændelsen, De kan blot bringe Deres mægler dem og få pengene straks. Vil De udrette dette for mig i morgen? Jeg beder Dem kun nødigt om det, men hvis De vil gøre dette for mig, vil jeg være Dem meget taknemmelig. Sagen er den, at jeg må absolut have pengene i hænde inden i morgen aften."

"Jeg skal nok besørge det," sagde jeg. "Jeg skal tage en tur ind til byen i morgen formiddag, under påskud af forretninger, og

det vil jo være den rene sandhed; og så skal jeg bringe Dem pengene i morgen eftermiddag."

Hendes ord havde i høj grad vakt min mistanke, men det var ganske umuligt, efter hvad hun havde sagt, at forsøge på at vinde hendes fortrolighed med hensyn til, hvad hun ville bruge den sum til, som hendes mand ikke måtte vide noget om. Kunne pengene mon være til Hubert? Men han var jo i Australien!

"Er summen stor?" spurgte jeg.

"Ikke synderlig stor," svarede hun. "Jeg tror at aktierne, solgt til deres øjeblikkelige pris, vil give mig omkring 2.600 pund [Note 1)]."

"Virkelig!" udbrød jeg. "Da synes det mig sandelig en meget stor sum."

Denne summens størrelse forøgede min frygt. Jeg blev grebet af en pludselig indskydelse.

"Vi er gamle venner, Violet," sagde jeg og lagde min hånd på hendes arm. "De og Hubert og jeg svor en gang hinanden evigt venskab. Nu vil jeg for dette venskabs skyld gøre alt, hvad der står i min magt, skønt jeg gør det grumme nødigt, og jeg ville ønske, at De ikke holdt Deres mand udenfor sagen. Men da De nu ikke er af samme mening, så mener jeg at have ret til at forelægge Dem et spørgsmål, og jeg forlanger, ja, hører De, Violet, jeg *forlanger*, at De svarer mig åbent på det."

"Hvad er det?" spurgte hun.

"Har madame Sara noget, direkte eller indirekte, at gøre med denne sag?"

Hun stirrede forbavset på mig.

"Madame Sara? Absolut intet! Hvorledes skulle hun have noget med det at gøre?"

"Har De talt med hende om det?"

"Nuvel, ja, det har jeg, det kan jeg ikke nægte. Hun er, ser De, min kæreste og bedste veninde."

"Og De gør dette ifølge hendes råd?"

"Ja, hun rådede mig til det. Hun sagde, det ville være den eneste udvej."

Jeg sad tavs.

"Violet," sagde jeg lidt efter. "Det gør mig så ondt, at madame Sara skal eje det kære, gamle hjem; det gør mig ondt, at De er ven med hende; jeg er mere end bedrøvet over, at De søger hendes råd; for jeg kan ikke lide hende."

"Så står De alene med Deres mening, Dixon. Alle mennesker priser madame Sara. Hun skaber sig venner overalt, hvor hun viser sig."

"Ja," svarede jeg, "undtagen blandt de få, der kender hende, som hun er. Spørg Vandeleur, hvad hans mening er om hende."

"Jeg beundrer i højeste grad mr. Vandeleur," sagde Violet og talte meget langsomt. "Han er en dygtig og en elskværdig mand, men hvis han gør noget for at skade madame Sara, tror jeg, at jeg vil hade ham. Jeg vil også komme til at hade Dem, Dixon, hvis De bliver ved med at tale, som De gør nu. Det er selvfølgelig, fordi De kender hr. Vandeleur så godt. Han hører til politiet, er selv en slags hemmeligt politi – og den slags mennesker ser på alverden med mistænksomme blikke. Jeg er sikker på at han ville mistænke enhver ualmindelig kvinde."

"Vandeleur har fortalt mig," sagde jeg efter en pause, "at De havde tillid til ham og søgte hans råd med hensyn til Deres

helbred."

"Ja," svarede hun; "jeg har i længere tid ikke følt mig ganske rask, og det hændte da ved en lejlighed, da jeg var alene med ham, og det syntes som vi ville blive uforstyrrede, at jeg betroede mig til ham. Der var noget så tillidvækkende ved ham; og han gav mig nogen medicin, som jeg er sikker på har hjulpet mig, for jeg føler mig nu bedre."

Hun sukkede dybt og rejste sig.

"Ak ja!" sagde hun, "jeg havde ingen anelse om, at det var så sent. Nu må vi gå ind. Sir John sidder oppe til langt ud på natten. Godnat og tusind tak. Jeg vil lægge papirerne ind i Deres værelse i morgen tidlig ovenpå chiffonnieren, der står til venstre, når man kommer ind. De ved altså, hvor De skal finde dem, før De tager til byen."

Hun trykkede min hånd, og jeg opdagede, at der glimtede tårer i hendes øjne. Alt, hvad hun sagde og gjorde, overraskede mig; det lignede alt sammen så lidt den Violet, jeg tidligere havde kendt. Uforfærdet, dristig, trodsig var den unge pige, jeg da kendte; jeg plejede at tænke på, om hun i det hele taget kunne græde, om hun kunne føle frygt for noget. Og nu, kun seks måneder efter hendes giftermål, fandt jeg hende nervøs, næsten hypokonder.

Jeg tænkte meget i nattens løb på lady Bouveries anmodning; og om morgenen var jeg fast besluttet på, at jeg, uden dog at svigte hendes tillid og mit løfte om tavshed, ville fortælle Vandeleur om sagen. Han ville forstå at beholde hos sig selv, hvad han fik at vide; medmindre det ville være nødvendigt for lady Bouveries velfærds skyld at gøre brug af det. Jeg følte mig forvisset om, at hun på en eller anden måde var i fare, og da jeg

kendte madame Sara som jeg gjorde, kunne jeg ikke undlade at mistænke hende for at være den egentlige årsag til bekymringerne.

Efter frokosten gjorde jeg en undskyldning for min fraværelse i nogle timer, og jeg tog ind til London, medbringende aktierne.

Idet jeg gik ind hos min mægler, lagde jeg mærke til en mand, der lænede sig mod jernrækværket. Han var klædt som en almindelig sjover [Note 2)] og havde en bulet hat trukket ned over øjnene. Disse øjne, der var meget lyse og agtpågivende, syntes at vogte på mig. Jeg syntes ikke, at de så ud som en englænders øjne – de var for strålende og tillige for hemmelighedsfulde.



Jeg lagde mærke til en mand, der lænede sig mod jernrækværket.

Min mægler gav mig en anvisning på 2640 pund for aktierne. Med denne gik jeg straks hen til hans bankier og fik den udbetalt i sedler. Da jeg forlod banken, lagde jeg mærke til den

samme mand, som jeg havde set stå udenfor mæglerens kontor. Han så denne gang ikke på mig, men gik langsomt slentrende forbi mig. Jeg beherskedes af en underlig irriteret følelse, og kunne ikke få ham ud af mine tanker. Han var uden tvivl fulgt efter mig, og denne omstændighed fordoblede min irritation.

Jeg tog en droske og kørte hjem til Vandeleur; da jeg ankom dertil, var manden ikke til at se, og jeg dadlede mig selv for min sikkert ugrundede mistænksomhed. Jeg spurgte om min ven, men han var ikke hjemme. Kort efter traf jeg ham heldigvis udenfor rådhuset. Han havde meget travlt og havde kun et øjeblik til overs for mig. Jeg fortalte ham i en fart det hele. Hans ansigt blev meget alvorligt.

"Dårlige nyheder!" var hans lakoniske svar. "Jeg sagde Dem jo, jeg var bange for, at der var noget galt på færde. Mon lady Bouverie skulle være indviklet i nogen historie?"

"Ikke i noget uhæderligt," svarede jeg ivrigt. "Kunne det ikke tænkes, Vandeleur, at hun skulle bruge pengene til sin broder?"

"Hubert Sale har masser af penge selv," lød hans svar. "Desuden er han jo nu i Australien i forretninger for madame Sara. Jeg holder ikke af det, Druce. Tro mig, madame Sara stikker under det hele. De må iagttage hende til det yderste, spille hemmeligt politi, ikke bryde Dem det mindste om, hvorvidt De kan lide dem, De iagttager, eller ikke. De må gøre det for den stakkels unge kvindes skyld. Hun har uden tvivl kastet sig i kløerne på den farligste kvinde i hele London."

Vandeleurs bemærkninger var alt andet end opmuntrende, og jeg kom tilbage til Greylands i dårligt humør. Lady Bouverie ventede på mig nede på engen; det øvrige selskab var ude; hun så træt ud, og sporene af en hemmelig bekymring var dybt

præget i hendes ansigt og hele skikkelse. Men da jeg gav hende seddelbunken, sendte hun mig blot et taknemmeligt blik og skyndte sig så, uden at sige et ord, op ad trappen til sine egne værelser.

Jeg tænkte på at gå en tur rundt i haven, da jeg følte mig for urolig til at gå ind; i det samme følte jeg en let hånd på min arm. Det var lady Bouverie, som var vendt om.

"Jeg kunne ikke vente, Dixon, jeg måtte straks takke Dem. De er så god, og De har fået mere, end jeg vovede at håbe. Nu bliver jeg lykkelig, helt lykkelig, for denne sum vil bringe alt i orden. Å, hvilken tilfredsstillelse! Jeg kunne næsten ikke holde det ud længere af angst; det forekom mig undertiden, som om den var ved at dræbe mig."

"Jeg er tilbøjelig til at give Dem ret," svarede jeg, og så på hendes ansigt, mens jeg sagde det.

"Ja," svarede hun, "De mener, at jeg er forandret?"

"Ja, det gør jeg."

"De skal snart få den gamle lykkelige Violet at se igen. De har frelst mig. De ville gå Dem en tur? Må jeg gå med?"

Jeg forsikrede hende, at det ville være mig en stor fornøjelse og vi gik sammen gennem den smukke park. Hele hendes væsen forstærkede kun min frygt. Madame Sara hendes kære og fortrolige veninde; en stor sum penge fornøden øjeblikkelig og hendes mand uvidende om det; Hubert Sale på den anden side af jordkloden i forretninger for madame Sara; madame Sara i besiddelse af Sales gamle hjem. Det hele så ud til at være sort i sort.

Sir John havde bedt mig om at udstrække min nærværelse på Greylands til fjorten dage, og jeg besluttede for Violets skyld at

benytte mig af indbydelsen i dens fulde udstrækning.

Selskabet var meget muntert, og jeg var sikkert den eneste, der virkelig så, at Violet var nedtrykt.

Der herskede stor bevægelse, for der ventedes mange liggende fremmede; blandt disse var den fornemste en vis perser, Mirza Ali Khan, en af shahens øverste hofmænd og hans højt betroede afsending. Denne høje herre var kommet til England for at berede vejen for sin fyrstes besøg i dette land, dog var tidspunktet for dette endnu ikke fastsat. På grund af sin stilling i Udenrigsministeriet havde sir John Bouverie indbudt ham til i et par dage at deltage i jagterne.

"Jeg misunder såmænd ikke Ali Khan hans stilling," bemærkede sir John til mig aftenen før de ny gæsters ankomst, "shahen er despot, og hvis der er noget ved hans ankomst, som ikke passer ham, så vil det gå en eller anden galt, hvis der kommer det mindste i vejen, så er Mirza Ali Khan alt andet end sikker på sit hoved, når de vender tilbage til Persien. Min ventede gæst har en meget vigtig kommission at udrette før shahens ankomst. Blandt flere værdifulde juveler og stene, som han bringer med for at få slebet og indfattet for sin monark, er der én, som er særlig værdifuld, nemlig en blodsten."

"Hvad mener De?" spurgte jeg.

"Ja, en blodsten, eller rettere sagt *Blodstenen*. Denne sten har aldrig tidligere forladt Persien. Den er shahens yndlings-talisman, og der påstås, at den blandt andre mirakuløse egenskaber har den, at den sætter sin kongelige ejer i stand til at gøre sig usynlig, når han ønsker det. Stenen har en overmåde stor interesse, ikke alene på grund af dens høje alder, men også for dens histories skyld, idet den har været det største klenodie

i det persiske skatkammer i utallige århundreder. Skønt jeg tror, at dens egentlige værdi er meget ringe, så er dens affektionsværdi enorm. Tabtes den eller bortkom den på en eller anden måde, ville en uhyre findeløn blive udsat for den. Den har aldrig været indfattet, men det er nu bestemt, at den skal blive det, og den skal ligge færdig, så shahen kan bære den ved sin ankomst. Det vil være en stor ære at se og røre ved en sten med en sådan historie, og Violet har derfor bedt perseren om at tage den med herud som en særlig gunst, for at vi alle kan se og beundre den."

"Det vil være meget interessant," svarede jeg, men tilføjede derpå:

"Der må dog være en stor risiko ved den måde, hvorpå disse Østens potentater bringer deres uvurderlige stene og juveler med sig på deres besøg i Vestens byer, de vækker jo rovlysten hos alverdens professionelle tyve."

"Risikoen er ikke stor," svarede han. "Der udgår særlig melding om disse kostbarheder til udenrigsministerierne, som atter meddeler sig til opdagelsespolitiet, så enhver forsigtighedsregel er taget."

Han rejste sig, mens han talte, og vi gik sammen ind til det øvrige selskab i billardsalen.

Næste dag ankom de ny gæster. De var kommet med et ekstratog lige til tetid, og der serveredes for dem i den midterste hal. Blandt de ankomne var også perseren Mirza Ali Khan. Han var en mand med et fint og nobelt ydre, skarptskårne træk og flammende, mørke øjne. Hans væsen var overmåde høfligt, og han var i besiddelse af orientalerens hele charme og gratie.

Jeg havde vekslet et par ord med ham og vendte mig netop om, da jeg til min største overraskelse befandt mig ansigt til ansigt med madame Sara. Hun stod tæt bagved mig og rørte om i sin tekop. Hun bar endnu hat og overtøj ligesom de andre damer, der lige var ankommet.

"Ah, mr. Druce!" udbrød hun, og et strålende smil opklarede hendes ansigt og blottede hendes skinnende hvide tænder, "så vi to skal mødes igen. Herre Gud, hvor De dog ser overrasket ud og – alt andet end fornøjet over at se mig!"

Hun sænkede stemmen:

"De har ingen grund til at være forskrækket," fortsatte hun, "jeg er ikke noget spøgelse."

"Jeg vidste aldeles ikke af at De var blandt de gæster, som sir John ventede i dag," svarede jeg.

"Og i følge Deres mening burde jeg heller ikke være det, vel? Men ser De, den kære lady Bouverie er min specielle veninde. Uagtet jeg for tiden er meget beskæftiget med forskellige forhold min forretning vedrørende, bestemte jeg mig dog til at gøre hende den fornøjelse at komme her i aften. Jeg ville være en stund hos hende i hendes yndige hjem, og endnu mere, jeg ønskede endnu en gang at træffe den fortryllende perser Ali Khan. De vil vist ikke tro mig, hr. Druce, når jeg fortæller Dem, at jeg har kendt ham ret nøje, da han var dreng. Jeg opholdt mig en tid i Teheran for mange år siden, og jeg var en særlig god ven af den afdøde shah."

"De kendte den afdøde shah!" udbrød jeg, stirrende på hende i uforstilt overraskelse.

"Ja; jeg var næsten et helt år i Persien, og jeg taler endnu sproget flydende. Ah!"

Hun vendte sig om og henvendte sig til perseren, øjensynlig i dennes eget sprog. Et overrasket og fornøjet smil bredte sig over hans mørke, orientalske træk. Han udstrakte sin hånd imod hende, og i næste øjeblik var de to indviklet i en livlig samtale til alles store overraskelse. Lady Bouverie så på denne scene. Hendes øjne blev store af overraskelse. Jeg lagde mærke til, at hun som fortryllet stirrede på madame Sara. Et øjeblik efter vendte hun sig om imod mig.

"Er hun dog ikke vidunderlig?" udbrød hun. "At tænke sig, at hun til alle sine andre fuldkommenheder kan føje den at tale persisk. Hun er glimrende – og så er alt, hvad hun gør, så fuldendt. Der er ikke hendes lige."

"Der er ikke en mere farlig kvinde til," kunne jeg ikke lade være med at hviske.

Violet trak på sine smukke skuldre.

"Der er heller ingen, som kan være så utålelig og påståelig som De kan, når det falder Dem ind, Dixon," svarede hun. "Å, madame Sara vinker ad mig. Hun og jeg skal have os en hyggelig passiar i mit kabinet før middag."

Hun skyndte sig bort, og jeg stod i hallen og så den unge værtinde sammen med madame Sara langsomt gå op ad den brede trappe. Jeg lagde mærke til, hvor godt Violet så ud, og jeg håbede i mit stille sind, at hendes bekymringer nu var til ende og – at de penge, jeg havde bragt, havde bevirket det, som hun ventede de ville gøre, og at madame Sara for øjeblikket var uskadelig.

Men det stod skrevet, at jeg snart skulle rives ud af denne vildfarelse. Omtrent en time senere stod jeg i en af korridorerne, da Violet Bouverie skyndte sig forbi mig. Hun

standsede ved døren, hun skulle ind ad, og kom listende på tå tilbage til mig.

"Det værste er sket," sagde hun hviskende.

"Hvad mener De?" spurgte jeg.

"Hubert – jeg troede, jeg kunne frelse ham. Å, jeg er nær ved at blive gal!"

"Har madame Sara bragt dårlige efterretninger?"

"De allerværste. Hvad skal jeg dog gøre? Jeg må søge at fatte mig og lade som intet i aften. Læg blot ikke mærke til mig; jeg skal sige Dem det hele i morgen. Å, Gud hjælpe mig! Gud hjælpe mig!" hulkede hun.



Jeg så efter hende, da hun hurtigt gik ned ad korridoren. Hun pressede lommetørklædet mod sine øjne og tårerne strømmede ned af hendes kinder. Jeg var opfyldt af et had til madame Sara, så stærkt som aldrig før. Min første indskydelse var at gå direkte til den farlige kvinde, anmode hende om en samtale, fortælle hende om min mistanke imod hende og true hende til at ophøre med at pine Violet Bouverie. Men ved nøjere eftertanke så jeg, hvor absurd denne plan var. Jeg måtte vente og våge: ja, jeg ville våge som nogen detektiv før mig, og jeg ville ikke hvile, før jeg havde opdaget den frygtelige kvindes hensigter og lagt hendes onde planer for en dag.

Det var med et tungt hjerte, jeg klædte mig om til middagen, men lidt efter lidt, da jeg først sad ved det fyrsteligt dækkede og smykkede bord midt iblandt muntre og interessante mennesker, fik jeg næsten en følelse, af, at alt det, jeg havde tænkt og følt, og alt det, Violet Bouveries ansigt havde udtrykt, havde været en ond drøm, for selskabet var så muntert, samtalen så overstrømmende af vid og latter, at sikkert ingen sørgelig tragedie kunne lure i baggrunden.

Men da disse tanker greb mig, så jeg atter over på Violet. Ved tetid havde jeg glædet mig over hendes friskere og gladere udseende, men nu lignede hun næsten en dødning; hendes kinder var hule, hendes øjne indsunkne, hendes farve mat, gusten hvid. Hendes udringede kjole viste hvor sørgeligt mager hendes før så smukke hals var blevet. Men det var det trætte blik, den undertrykte angst i hendes øjne, der mest fyldte mig med bange anelser. Jeg kunne se, hvor modigt hun forsøgte at

være glad og munter. Jeg bemærkede også, at hendes øjne undgik mine.

Mirza Ali Khan sad på lady Bouveries højre side – og på hans anden side sad madame Sara, mens jeg indtog pladsen ved siden af hende. Mellem madame Sara og den unge værtinde var der den aften en synlig og overmåde pinefuld kontrast. Violet Bouverie var ikke tyve år. Madame Sara var efter sit eget sigende en gammel kvinde, og dog så den unge gammel ud og den gamle ung. Madame Saras ansigt var strålende, ikke en rynke var at opdage: selv den mest opmærksomme iagttager ville ikke kunne opdage, at der var noget kunstigt ved denne fine, sarte hud. Hele hendes udseende tydede på en alder af højst femogtyve år. De fleste mænd ville blive betaget og fortryllede af hendes ynde og hendes sprudlende vid; men dét var jeg da i alt fald sikret imod – jeg kendte hende for godt. Og jeg hadede hende for denne skønhed, der havde gjort så mange ulykker i verden.

Det var let at se, at Ali Khan var fortryllet af hende; men ved bordet havde hun den takt at tale med ham på engelsk. Af og til, lagde jeg mærke til, så hun alvorlig på vor værtinde. Efter et af disse blikke vendte hun sig til mig og sagde med sagte stemme:

"Hvor lady Bouverie dog ser dårlig ud! Synes De ikke også?"

"Jo," svarede jeg. "Det gør hun. Jeg er bange for hende."

"Jeg ville ønske, at hun ville konsultere mig," svarede hun. "Jeg skulle snart få hende rask. Men hun vil ikke. Hun har det indtryk, mr. Druce, at jeg er en kvaksalver, fordi jeg ikke kalder mig læge – det er en underlig idé, ellers fornuftige folk undertiden kan have."

"Men den er ganske sund," svarede jeg.

Hun lo og vendte sig igen til sin anden nabo.

Da vi kom ind til damerne efter middagen, gik lady Bouverie hen til perseren og sagde noget til ham.

"Gerne," svarede han og gik straks ud af salen, men vendte tilbage i løbet af nogle minutter med en firkantet æske. Vi flokkedes alle omkring ham, da han stillede den på bordet og åbnede den. En sagte mumlen af overraskelse hørtes, da han åbnede låget og afslørede skrinets indhold. En masse ædelsten af en ukendt størrelse lå på et lag hvidt bomuld. Det var en stråleregn i alle regnbuens farver, smaragder, safirer, diamanter, rubiner, perler, topaser, katteøjne ametyster og mange andre, hvis navne jeg ikke kendte. En for en tog han dem frem og lod dem gå rundt til selskabet, mens han samtidig gav en kort beskrivelse af deres dyder, deres oprindelse og deres værdi, hvorpå de atter lagdes ned i kassen. Det var virkelig yderst interessant. Madame Sara undersøgte længe og omhyggeligt flere af stenene og sagde, at hun havde set et par af dem før, og hun fortalte perseren anekdoter om dem; han nikkede og smilede og lagde omhyggeligt hver enkelt på plads. Han var åbenbart velfornøjet med den beundring, han høstede for sine skatte.

"Men De har da også taget Blodstenen med for at vise os, Ali Khan?" spurgte lady Bouverie.

"Javist, men som den uvurderligste og sjældneste skat gemte jeg den til sidst."

Mens han talte, trykkede han på en skjult fjeder i æsken, og en trekantet skuffe viste sig. I den, på et leje af rødt fløjl, lå en vidunderlig sten – en fuldkommen oval sten af mosgrøn calcedon med klare, gennemsigtige kanter. Hist og her viste sig

i uregelmæssigt mønster og i skarp kontrast til det mørke grønne en del blodrøde pletter, stenen havde sit navn fra.

"Ja," sagde han og tog den op, fuld af ærefrygt, idet han lagde den på fladen af sin hånd; "dette er Blodstenen. De må se på den lige så nær og så meget som De vil, men jeg må anmode om, at ingen berører den."



"Se lige så meget på den og så tæt De vil, men jeg må anmode om, at ingen berører den."

Den ene efter den anden kom hen og bøjede sig ned over den vidunderlige sten og fordybede sig i dens grønne stråler, og uden tvivl var der nok adskillige, der følte sig grebet af den tiltrækningskraft, som denne ædelsten havde for den hersker, der ejede den. Stenen var vidunderlig, det er vist, og dog stødte den mig tilbage. Det var mig, som om der hvilede ulykke over

disse blodrøde pletter. Jeg havde samme følelse overfor denne juvel, som jeg oftere har haft overfor en afskyelig plettet orkidé.

"Ja," sagde lady Bouverie, "den er vidunderligt dejlig. Fortæl os lidt om dens historie, Ali Khan."

"Det kan jeg ikke," svarede han, "af den simple grund, at ingen ved hverken hvorfra den stammer eller hvorledes den kom i det persiske skatkammers eje. Jeg kunne fortælle om nogle af dens hemmelige egenskaber, men jeg er bange for, at de ikke ville lyde godt i ørerne på Vestens civiliserede folk."

Han lagde atter stenen i skuffen og var trods vore bønner ikke at formå til at tale mere om den.

Det blev sent den aften, før vi tænkte på at gå til hvile. Jeg sad sammen med min vært i rygeværelset og vi gik langsomt sammen ned ad korridoren, der førte til mit værelse. Lysene var næsten overalt slukket, men det forekom mig, mens jeg gik passiarende med Bouverie, at jeg hørte en dør sagte blive lukket lige over os. I næste øjeblik så jeg foran mig på det mørke tæppe et stykke papir ligge åbent og med spor af at have været foldet sammen. Det var uden tvivl et brev.

"Halløj!" udbrød Bouverie, "hvad er det?"

Han standsede og tog papiret op. Med ét blik læste vi begge dets indhold, der lød som følger:

> "Bring det til lysthuset lige efter halv et; men vær først vis på, at Dixon Druce har trukket sig tilbage. Kom ikke, før han er på sit værelse."

Bouveries øjne mødte mine. Jeg kunne ikke udgrunde, hvilke tanker der var slået ned i deres brune dyb; men hans friske farve var på én gang borte og han var ligbleg.

"Forstår De dette?" spurgte han hastigt, vendt imod mig.

"Ja og nej," svarede jeg.

"For hvem var mon den meddelelse bestemt?"

Jeg blev tavs.

"Druce," sagde Bouverie, "skjuler De noget for mig?"

"Hvis jeg var Dem," sagde jeg efter et øjebliks forløb, mens tankerne hurtigt havde arbejdet i min hjerne, "så ville jeg overvære dette møde. Klokken er nu femogtyve minutter over tolv," – jeg så på mit ur, da jeg talte – "skal vi gå sammen?"

Han nikkede. Jeg skyndte mig til mit værelse, tog en mørk overfrakke på og traf atter sammen med min vært et minut senere nede i forhallen.

Vi slap ud gennem en sidedør, der stod på klem. Uden at veksle et ord gik vi ind i skyggen af træer og buske henimod det store lysthus i den anden ende af haven; det lå klart belyst af månen. Hvilke tanker der end gennemfo'r Bouveries hjerne, så var der i hans væsen en vis rolig bestemthed, der afholdt ham fra at udtale sig. Vi gik begge ind i skyggen af de store træer overfor lysthuset og ventede begge så tålmodigt vi kunne.

Der var næppe forløbet et øjeblik, før en kvinde kom gående over græsplænen med lette, hastige skridt. Hun var klædt i en mørk kåbe. Månelyset faldt en brøkdel af et sekund på hendes ansigt, og mit hjerte sprang et slag over af rædsel. Ansigt var lady Bouveries. Jeg mærkede Bouveries hånd på min skulder; han trak mig længere ind i den mørke skygge. Derfra hvor vi stod kunne vi se uden selv at blive set. Lady Bouverie holdt en lille æske i den ene hånd; i den anden et lommetørklæde. Tårer strømmede hende ud af øjnene. Hun var næppe nået hen til lysthuset, før en maskeret mand nærmede sig hende. Han

sagde et par ord med hviskende stemme, kun afbrudt af lady Bouveries hulken. Hun gav ham æsken; han stak den i en lomme og forsvandt igen.



En maskeret mand nærmede sig hende.

Jeg undrede mig over, at Bouverie ikke sprang frem, greb fat i manden og forlangte en forklaring; men om det skyldtes, at han var blevet fuldkommen lamslået over, hvad han så, kunne jeg ikke afgøre. Men inden han kunne nå at gøre den mindste bevægelse, var også lady Bouverie med utrolig hurtighed forsvundet i mørket.

"Kom," sagde jeg til Bouverie.

Vi ilede hen til den plet, hvor hans kone havde stået – der lå noget hvidt på jorden; jeg samlede det op. Bouverie greb det ud af hånden på mig og så på de broderede initialer i månelyset. Lommetørklædet var drivende vådt af hendes tårer. Han kastede det fra sig, som om det brændte hans hænder.

"Du gode Gud!" mumlede han.

Jeg samlede lommetørklædet op igen, og vi gik begge tilbage til huset.

Næppe var vi kommet ind i hallen, før lyden af en mængde stemmer oppefra nåede vore øren. Blandt dem var perserens den mest gennemtrængende; og rædslen var tydeligt at høre i hvert eneste af hans ord.

"Blodstenen er væk! – de øvrige juveler er i sikkerhed, men Blodstenen, talismanen, er borte. Hvad skal der blive af mig? Jeg er fortabt!"

Vi ilede begge ovenpå. Hvad vi havde hørt, var fuldkommen sandt. Blodstenen, det persiske kongehus' uvurderlige talisman, var blevet stjålet. Forvirringen var fuldkommen; og der var allerede nogen, der var gået efter det lokale politi.

"Døden er mig sikker, hvis stenen ikke bliver skaffet til veje igen," råbte den ulykkelige perser med fortvivlelse og rædsel afspejlet i ansigtet. "Hvem har taget den? De andre juveler er sikre, men den hemmelige skuffe er brudt op og Blodstenen fjernet. Hvem kan have taget den? Sir John, hvad er der i vejen? – De ser mærkelig ud?"

"Jeg kan kaste lys over dette mysterium," sagde sir John.

Jeg så mig omkring. Hverken lady Bouverie eller madame Sara var til stede. Jeg følte mig et øjeblik taknemmelig for dette sidste.

"Jeg så min hustru overgive en pakke til en fremmed i parken netop for et øjeblik siden," vedblev han. "Jeg ønsker ikke at holde noget skjult. Dette må undersøges. Når politiet ankommer, vil jeg være den første til at bistå dem i deres arbejde. Men foreløbig vil jeg tale med min hustru."

Han forsvandt med lange skridt. Vi andre stod tilbage og stirrede på hinanden. Sir Johns afsløring var langt mere forfærdelig for os alle – bortset fra den ulykkelige perser – end selve tabet af Blodstenen. Den ene tragedies uhyrlighed blegnede ved siden af den anden.

Jeg tænkte mig om et minut. Trods det sene tidspunkt ville jeg uden ophold sende et telegram til Vandeleur. Her var et mysterium, og kun Vandeleur kunne opklare det. Selv om det så sort ud for lady Bouverie, var jeg ikke i tvivl om, at han kunne påvise hendes uskyld. Uden et ord hastede jeg ud for at finde det lokale postkontor. Der fik jeg banket postmesteren op, og snart var der afgået tre telegrammer – et til Vandeleurs hjem, et til hans klub, og et c/o Westminster politistation. De indeholdt alle tre de samme ord:

> "Kom omgående – eksprestog eller automobil. Uopsætteligt."

Derpå vendte jeg tilbage til Greylands. En overrasket stilhed var fulgt efter den første bestyrtelse. Nogle få af gæsterne var kommet ud, opskræmte ved støjen og forvirringen, men de fleste opholdt sig stadig på deres værelser. Sir John var stadig hos sin hustru. Vi samlede os i spisesalen, og lidt efter kom han ned og talte til os.

"Lady Bouverie benægter alt," sagde han. "Hun sværger på, at hun ikke på noget tidspunkt har forladt sit værelse. Dette må undersøges på det aller nøjeste!" vedblev han, idet han nærmede sig til perseren. "Der findes tider, hvor en mand ikke med æren i behold kan forsvare selv sin egen hustru."

Imens havde madame Sara opholdt sig i biblioteket. Hun sad ved et bord og skrev ivrigt. Da sir John viste sig, kom hun ind og talte til ham. Hendes ansigt var fuldt af medlidenhed.

"Selvfølgelig er Violet uskyldig," sagde hun. "Jeg forstår slet ikke den historie, De der fortæller, sir John."

Han svarede hende ikke. Hun tilbød at gå op til Violet, men han forbød hende i meget umisforståelige vendinger at gøre det.

Da det lokale politi ankom, anstillede de i første omgang en formel undersøgelse. Mirza Ali Khan erklærede, at han efter at have vist os juvelerne, havde han lagt æsken tilbage på sit værelse. Da han skulle til at gå i seng, bemærkede han, at den var flyttet fra det sted, han havde sat den. Han undersøgte den og fandt, at man havde pillet ved låsen – at den i virkeligheden på temmelig brutal måde var blevet brudt op, tilsyneladende med et eller andet stumpt instrument. Han havde berørt den fjeder, som fik hemmelige skuffe til at springe frem – og så, at Blodstenen var borte. Alle de øvrige juveler var intakte. Da han vidste, at hemmeligheden med skuffen ikke var så ligetil at opdage, mente perseren, at Blodstenen var blevet stjålet af en blandt selskabet, som havde været forsamlet omkring ham aftenen i forvejen og havde set ham berøre fjederen.

"Min vært, sir John Bouverie, fortæller mig en utrolig historie," sagde han. "Jeg vil overlade denne sag i hans hænder. Jeg stoler fuldstændig på hans ære."

Med få ord beskrev sir John, hvad han havde set. Han overlod det brev, vi havde fundet i korridoren, til politiet, som undersøgte det med stor interesse. Så sendte man bud efter

lady Bouverie, og den unge pige blev arresteret, imens man afventede resultatet af den fortsatte undersøgelse.

Klokken slog halv to, så to, og det var kun vore indtrængende bønner om at afvente Vandeleurs ankomst, som forhindrede politiet i at transportere lady Bouverie til den lokale arrest. Kom han dog aldrig? Hvis han var taget afsted umiddelbart efter at have modtaget mit telegram, burde han næsten være på Greylands nu.

Pludselig hørte jeg en lyd og løb åndeløs ud til hoveddøren, som stod åben. Ud af et automobil kom, uden hat, men dog overmåde rolig og fattet, kom Vandeleur. Jeg greb hans hånd.

"Himlen være lovet De er her!" udbrød jeg. "De må have kørt hurtigt."

"Ja, jeg skal møde i retten i morgen for at have kørt for hurtigt, og jeg har mistet min hat. Hvad er der galt?"

Jeg skubbede ham hurtigt ind i spisesalen, hvor en mængde af gæsterne var forsamlede. Det var en forunderlig scene, og jeg vil aldrig glemme den. Gæsternes ængstelige ansigter; lady Bouverie, som stod mellem to politikonstabler, bitterligt grædende; hendes mand, som stod lige bag hende med bortvendt ansigt fuldt af skam og elendighed; og så, som en kontrast, Vandeleurs høje, imponerende skikkelse og ansigtstræk som hugget i marmor. Han overså hele situationen på et øjeblik og vurderede straks de indtryk, han fik.

"Har De noget at sige?" spurgte Vandeleur blidt lady Bouverie. "En eller anden forklaring at fremføre?"

"Jeg var der ikke," lød hendes svar. "Jeg forlod aldrig mit værelse."

Sir John mumlede et eller andet uhørligt; derpå vendte han sig om og bad i en brysk tone gæsterne om at forlade salen. Det gjorde de, uden at ytre et ord – selv madame Sara fortrak, selv om det var tydeligt, at hun ikke gjorde det med sin gode vilje. Sir John, Vandeleur, jeg selv, perseren, de to konstabler og lady Bouverie var nu alene.

Vandeleurs ansigtsudtryk forandredes sig pludseligt. Han så roligt på lady Bouverie; så tog han lommetørklædet op, som vi havde fundet, undersøgte det nøje, og lagde det fra sig igen.

"Har De taget den medicin, jeg havde ordineret Dem, lady Bouverie?" bemærkede han.

"Det har jeg," svarede hun.

"Også i dag?"

"Ja; tre gange."

"Vil en eller anden finde et stort, rent ark hvidt papir til mig?"

Jeg fandt et frem til ham. Han rullede omhyggeligt lommetørklædet ind i det, tog en pencil frem og skrev på pakken:

"*Lommetørklæde fundet af sir John Bouverie og mr. Druce kl. 00:40.*"

Så spurgte han lady Bouverie, om han måtte få det, hun havde i lommen; dette var næsten lige så drivvådt som det, jeg havde samlet op. Han rullede det sammen i en ny pakke, og skrev udenpå:

"*Lommetørklæde givet til mig af lady Bouverie kl. 03:20.*"

Derpå trak han politiassistenten til side og hviskede ham et par ord i øret, som fik denne til at komme med et overrasket udbrud.

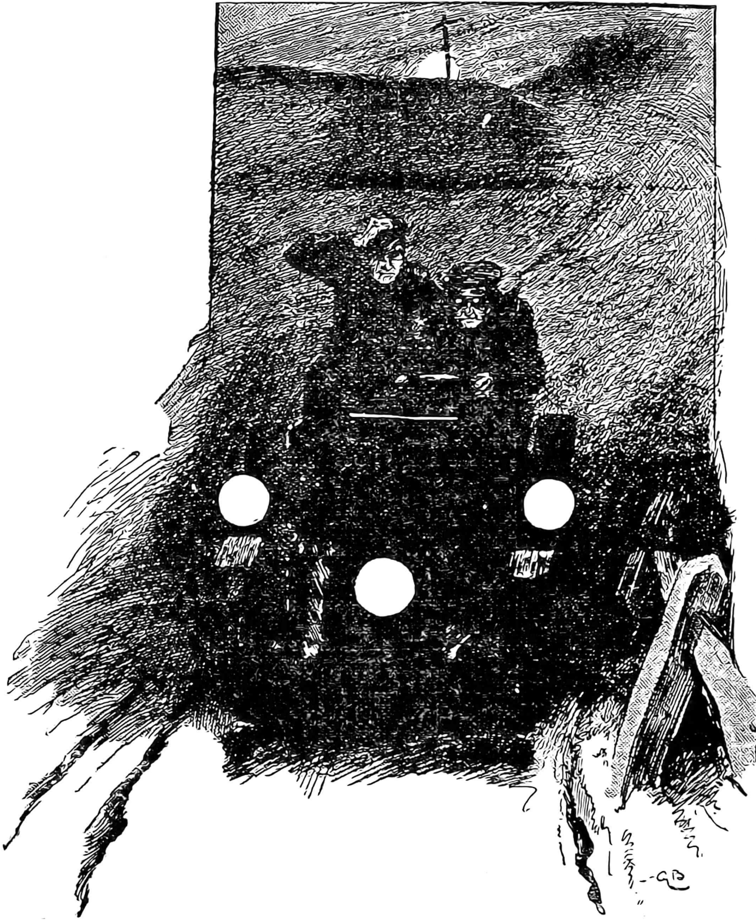
"Nu har jeg for øjeblikket ikke mere her at gøre," sagde han, henvendt til sir John. "Jeg må vende tilbage til London nu lige

straks i mit automobil, og jeg tager Druce med mig. Assistenten har givet mig lov til at tage disse to lommetørklæder med mig, da jeg mener af dem at kunne uddrage vigtige kendsgerninger."

Han tog sit ur frem.

"Nu er klokken næsten halv fire," sagde han. "Jeg kan nå hjem til kl. 4:30; undersøgelsen vil tage femten minutter; resultatet skal blive sendt pr. telegram fra Westminster politistation til stationen her. De vil modtage det, sir John, 5:30, og jeg er sikker på," vedblev han, henvendt til lady Bouverie og idet han tog hendes hånd, "at det vil bevise Deres uskyldighed, for at De skulle være skyldig har jeg ikke et øjeblik troet. Imidlertid vil politiet blive her."

Han greb min arm, og to minutter senere fo'r vi med iltogsfart gennem nat og mørke ad London til.



To minutter senere fo'r vi med iltogsfart gennem nat og mørke ad London til.

"Kære ven, sig mig dog for Guds skyld, hvad De mener om det hele og om De virkelig anser Violet for uskyldig?" bad jeg.

"Det er et vidunderligt held," sagde han. "Jeg håber, at madame Sara dog har spillet sine kort forkert."

"Kan De finde Blodstenen?"

"Det kan jeg ikke sige Dem. For øjeblikket er der kun ét at tænke på, nemlig at rense lady Bouverie for beskyldningen. Men tal nu ikke mere, ellers kan vi komme en ulykke til."

Han mælede fra nu af ikke et ord før vi stod i hans værelse, men han havde kørt automobilet som en gal mand.

Uden et øjebliks tøven tog han de to pakker med lommetørklæderne frem og begyndte hurtigt at foretage kemiske undersøgelser.

"Nu skal De høre," sagde han. "De ved, at jeg behandler lady Bouverie. Og det træffer sig nu, at den medicin, jeg har givet hende, indeholder store mængder jodkalium. De kan ikke se det, men dette stof udskilles i store mængder gennem alle slimhinder, og tårekirtlerne, som afsondrer tårerne, spiller en stor rolle i denne proces. Den grædende kvinde, som De er beredt til at sværge på var lady Bouverie og som De så havde et stævnemøde ved lysthuset, tabte et lommetørklæde – dette." Han lagde sin finger på den første af de to pakker. "Hvis denne kvinde nu virkelig var lady Bouverie, vil jeg ved analyse af dette lommetørklæde og ved hjælp af en kemisk undersøgelse finde bestemte spor af jodkalium i det. Hvis det derimod ikke var lady Bouverie, men en anden, der har haft til hensigt ved en udmærket forklædning at forestille hende, ikke alene i det ydre, men med alle tegn på en ulykkelig og skyldig kvinde, lige til hendes hulken og tårer – så vil vi ikke finde jodkalium ved analysen af dette lommetørklæde."

Jeg lyttede til hans ord med den højeste forbavselse, efterhånden som betydningen af dem gik op for mig.

"Før analysen vil jeg komplettere mine antagelser med den formodning, at papiret med de skrevne ord med forsæt blev

kastet på Deres vej for gennem det at opnå vidner til denne scene, og at lommetørklædet, mærket med lady Bouveries forbogstaver, er blevet taget hemmeligt fra hendes værelse for at danne det afsluttende led i den kæde af beviser, der er blevet smedet imod hende. Nu vil vi komme til kendsgerningerne, og lad os for alles skyld håbe, at jeg har ret i mine teorier."

Han skred hurtigt til værket. Da nogle undersøgelser, der varede adskillige minutter, var til ende, holdt han op for sig en glaskolbe, indeholdende en klar, farveløs væske.

"Nu," sagde han, idet han åbnede en lille flaske, der indeholdt en opalfarvet væske, "skyldig eller ikke skyldig?"

Han hældte nogle få dråber fra flasken over i kolben. Et langt, dybt suk kæmpede sig frem fra hans bryst.

"Der findes ikke spor," sagde han. "Nu må vi have fat på lady Bouveries lommetørklæde og lade det undergå en lignende proces."

Da han var færdig, tilsatte han ligeledes her nogle få dråber fra flasken, og væsken i glaskolben antog straks en klar, violet farve.

"Her er jodkalium til stede, som De ser! Ikke skyldig, Druce!"

Et jublende udråb brød frem over mine læber.

"Tys, tys, kære ven!" sagde han. "Ja, det er meget kønt, og jeg er også stolt af det."

Fem minutter efter var et jublende telegram på vej til Greylands.

"Så er der madame Sara," sagde jeg, da det var besørget. "Hvad vil De nu gøre?"

Han trak på skuldrene.

"En ting er det at bevise, at en person ikke er skyldig, men noget andet er det at bevise, at en anden er det. Selvfølgelig vil jeg forsøge. Denne streg er noget af det bedst udtænkte, jeg nogen sinde har set, det er tillige den dristigste og den dygtigste. Stakkels Ali Khan, shahen vil ganske sikkert kappe hovedet af ham, når de vender tilbage til Persien. Der er jo ikke tvivl om, at madame Sara har taget stenen. Men enten hun nu har gjort det af den simple grund, at hun selv har ønsket at eje den, fordi hun tror på dens kraft som talisman, eller for den belønnings skyld, der vil blive ofret for at de rette ejermænd atter kan få den, hvem ved? Findelønnen vil sikkert blive stor, men hun lader ikke til at trænge til penge. Nå, vi får at se. Planen var godt anlagt og udklækket i alle dens enkeltheder."

"Men vi har endnu ikke opdaget, hvad det er, der tynger så hårdt på Violet," bemærkede jeg. "Jeg er temmelig sikker på, at det er en hemmelighed, som har noget at gøre med Hubert."

"Jeg tvivler om det," sagde Vandeleur kort.

Han rejste sig og gabte.

"Jeg er træt og må lægge mig," sagde han. "De vender selvfølgelig tilbage til Greylands længere hen på formiddagen. Lad mig vide, om der er noget nyt."

Henad frokosttid ankom jeg til Greylands. Det var sandelig en miraklernes dag, for hvem skulle jeg vel se stå i samtale med sir John ude på trappen andre end min gamle ven Hubert Sale? I udseende var han en del ældre, end da jeg sidst så ham, og hans ansigt var stærkt brunet af solen. Han så mig ikke, men gik hurtigt ind. Sir John kom ned gennem alleen for at møde mig.

"Å, Druce," sagde han, "hvem skulle have tænkt det? Hvor var Deres ven Vandeleurs analyse dog skarpsindig! Vi så hende jo begge to med vore egne øjne, og dog var det ikke hende, ikke min hustru, som vi antog hende for. Kom med ind på mit værelse," vedblev han, "jeg tror, jeg kan sprede noget lys over den mærkelige historie. Huberts uventede hjemkomst gør, at alle bekymringerne ikke er større end de kan ligge i en nøddeskal. Jeg har mærkelige ting at fortælle Dem."

"Først må jeg dog stille Dem et spørgsmål," afbrød jeg ham. "Hvor er madame Sara?"

Han spredte sine fingre med en betegnende bevægelse.

"Borte," sagde han. "Når, hvor og hvorledes, det ved jeg ikke. Vi antager, hun har trukket sig tilbage i nat. Hun viste sig ikke i morges. Hun er simpelthen forsvundet, uden at efterlade sin adresse."

"Det ligner hende!" kunne jeg ikke andet end udbryde. "Lad mig så høre Deres historie."

"Jeg vi! Forsøge at sige hvad jeg har at sige i så få ord som muligt. Det er forunderlige ting, der er hændt, og der har åbenbaret sig for vore øjne et sådant dyb af ondskab, at det næppe kan måles.

Violet og Hubert gjorde madame Saras bekendtskab et par måneder før vort giftermål. De kender fruens evne til at fortrylle. Hun vandt Violets hengivenhed, og hvad Hubert angik, da havde hun så stor indflydelse over ham, at hun kunne få ham til alt. Vi blev overraskede over hans bestemmelse at rejse til Australien før sin søsters bryllup, men det har nu vist sig, at han på en måde blev tvunget til det af madame Sara, som forsikrede ham, at han ville blive en uvurderlig hjælp for hende i

en særlig forretning, hun havde svævende derovre. Dette blev sagt både til Violet og til mig, men hvad der ikke blev sagt os, var, at han tog madame Saras egen specielle tjener, en araber ved navn Achmed, med sig, den snedigste fyr, siger Hubert, som han nogensinde har kendt. I Huberts fraværelse lejede madame Sara hans bolig for et år. Alt dette klinger uskyldigt nok; men hør nu.

Ganske kort efter Violets giftermål begyndte hun at modtage breve fra Hubert, dateret fra forskellige stationer i Australien, og hvori han stadig anmodede om penge. Disse anmodninger var holdt i en sådan tone og i sådanne udtryk, at de fuldstændig skræmte det stakkels barn. Hun sendte ham alt, hvad hun selv kunne spare og skrabe sammen, men det var ikke tilstrækkeligt. Til sidst talte hun til madame Sara om det. Fruen sagde hende imidlertid, at hun havde hørt, Hubert var kommet i slet selskab, at han havde spillet og var kommet slemt i knibe, og hans æresgæld var blevet så enorm, at med mindre hun, Violet, kunne hjælpe ham, så kunne han aldrig mere sætte sin fod i England. Og hun skammede sig således over det, stakkels barn, at hun ikke turde tale til mig om det. Disse pengeafpresningsbreve kom med hver eneste post. Fruen tilbød selv at oversende pengene, og Violet betroede tillidsfuldt store summer i hendes hænder.

Omsider kom krisen. Det meddeltes min stakkels Violet, at hvis hun ikke i løbet af et par dage betalte mellem to og tre tusind pund, så ville Hubert i sin fortvivlelse berøve sig selv livet. Hun kendte jo så godt hans på en vis måde hensynsløse karakter, og derfor bad hun Dem om at sælge aktierne. Samtidig med perseren kom madame Sara, som De ved, også

hertil, hun havde selv tilkendegivet, at hun kunne ønske at træffe sammen med ham. Det første, hun foretog sig, var at indjage Violet en frygtelig skræk ved en ny historie angående Hubert, og min stakkels kones nerver var så ødelagte, at hun troede alt, hvad hun sagde.

Ja, og så kender De resten. De ved, hvad der tildrog sig i nat. Hvor ville min stakkels Violet være nu, hvis ikke Vandeleur og hans geni havde været og stået os bi? Jeg vil ærligt tilstå Dem, at jeg anså hende for skyldig; jeg kunne jo ikke tvivle om, hvad mine egne øje havde set.

De kan måske dømme om vor overraskelse, da så Hubert kom her i morges. Han så rask og vel ud og fortalte, at madame Saras forretninger var af en så ligefrem art, at han snart havde fået dem i orden og derefter benyttet tiden til at se sig om og få set alt, hvad der var værd at se i Australien og New Zealand. Han var meget overrasket, da vi talte til ham om hans pengeforlegenheder; han havde aldrig været i nogen knibe i så henseende. Der var kun én ting, han ikke kunne forstå, og det var, hvorfor Violet aldrig svarede på hans breve. Han skrev til hende med hver anden post og gav altid araberen brevene til besørgelse. Der var ingen tvivl om, at Achmed havde tilintetgjort dem og skrevet andre i stedet, der bedre svarede til hensigten.

Hvad siger De nu til det, Druce? Hvad mener De, at grunden var? Ja, det var selvfølgelig Blodstenen. Det fruentimmer har allerede for adskillige måneder siden vidst, at den ville komme til Europa, og at jeg som følge af min officielle stilling ville indbyde perseren til os. Hun ville have den, Himlen må vide af hvad grund, og hun sørgede for at lænke en lang kæde af

graverende omstændigheder sammen, så det skulle se ud, som om vor stakkels Violet var den skyldige, blot for at dække over hendes tyveri. Druce, vi må se at finde det kvindemenneske! Hun kan dog umuligt vedblive at indtage den stilling, hun gør ..."

Vi nærede alle sammen det inderligste ønske om at få fat i madame Sara, men hvorledes vi skulle få det opfyldt, ja, det var et mere indviklet spørgsmål end jeg for øjeblikket kunne besvare.

Note 1: 2.600 pund = ca. 3.5 millioner danske 2024-kroner. Red.anm.

Note 2: **Sjover:** Løsarbejder, drager; uden nogen nedsættende betydning som i nutiden. *Red.anm.*

Ulvens tænder

"Jeg gør regning på, at De tager imod den," sagde Vandeleur.

"Men hvorfor dog?" spurgte jeg noget utålmodigt. "Jeg har aldrig hørt noget fordelagtigt om mrs. Bensasan. Hun er bekendt for at være overmåde grusom mod sine dyr. Skønt hun jo har ord for at være den bedste dyretæmmerske i Europa, vil jeg dog helst ikke gøre hendes bekendtskab."

"Hendes stilling som dyretæmmerske har ingen betydning i dette tilfælde," sagde Vandeleur. "Jeg har derimod en mistanke om, at mrs. Bensasan har slået sig sammen med madame Sara for i fællesskab at udføre et af denne sidste udtænkt komplot, og jeg tror ikke, jeg tager fejl. Det er mit livs opgave at udforske hemmeligheder, og jeg vil gerne have Deres hjælp."

"Når det er tilfældet, så kan jeg ikke længere undslå mig," sagde jeg. "Men hvad drejer sagen sig om?"

"Nu skal De høre." Vandeleur lænede sig mageligt tilbage i sin stol og pustede store røgskyer ud fra sin merskumspibe.

"Det er i Gerard Hiliers interesse jeg har i sinde at handle. De har vel hørt tale om den forsvundne unge pige?"

"Deres tale bliver mig mere og mere uforståelig," svarede jeg. "Jeg kender såre lidt til Gerard Hiliers. Og hvem er pigen?"

"Historien vil nok vække Deres interesse. Mrs. Bensasan, ejerinden af Bensasans Menageri, er for øjeblikket samtaleemnet i hele London. Hun har vovet at gøre, hvad næppe nogen kvinde har gjort før hende. Hun har selv tæmmet både løver og tigre og fremfører dem i egen person ved særlige

lejligheder. I fjor vakte hun opsigt i Paris med sine tæmmede løver, men hun forbereder nu her en forestilling med endnu vildere og grusommere dyr end ørkenens og urskovens konger – hun tæmmer for øjeblikket ulve."

"Men hvad har det med pigebarnet og Gerard Hiliers at gøre?"

"Det skal jeg straks forklare. Men lad mig først fortælle Dem om mrs. Bensasan. Jeg må beskrive hende før jeg går videre. Hun er meget høj og kraftigt bygget, holder sine seks fod. Hendes træk er grove, hendes blik bydende og hendes stemme barsk og gennemtrængende. Hendes mund er ganske ualmindelig bred og stor. Jeg forstod, at madame Sara har forsynet hende med et sæt kunstige tænder, så godt lavede, at de fuldstændig gør indtryk af at være naturlige. Hun er derfor, som De kan tænke Dem, ingen skønhed, trods hendes ualmindelige egenskaber. Denne kvinde er enke og har kun ét barn, datteren Laura, en pige på nitten år, som i alle henseender er moderen så ulig, som en datter vel kan være – hun er slank og lys, har et blidt og yndigt ansigt, samt et ligefrem elskeligt væsen. Miss Laura har haft den efter mrs. Bensasans mening dårlige smag at forelske sig i Gerard Hiliers, mens moderen havde bestemt hende for en anden. Jeg har kendt Gerard i mange år, og hans fader er en af mine gode venner. Gerard er et udmærket menneske, hæderlig og nobel i al sin færd, og hans fremtidsudsigter er gode. Skønt der er mere end sandsynlighed for at Gerard vil blive en endog meget rig mand, vil mrs. Bensasan aldeles ikke vide af forbindelsen at sige. Hun vil, at Laura skal gifte sig med en skrækkelig vanskabt, lille mand – en dværg ved navn Rigby. Så vidt jeg har

kunnet opdage, er Rigby halvt jøde, halvt græker, og han har øjensynligt kendt mrs. Bensasan i mange år. Han har en elegant lejlighed i nærheden af Cavendish Square, holder automobil og nægter sig ingen af de ekstravagancer, der kendetegner den rige mand. Hans ansigt er lige så frastødende som hans legeme er vanskabt. Pigen kan ikke tåle at se ham, og hvad der bevæger moderen til at ønske ham til svigersøn, er en af de hemmeligheder, jeg nok ønsker at trænge til bunds i. Jeg har en formodning om, at han har hende i sin magt og kan tvinge hende, og om så er, må jeg se at bevise det. Der er ikke mindste tvivl om, at denne ualmindelig stærke og ubehagelige kvinde frygter Rigby, skønt hun går for at være hans gode veninde. Dertil kommer, at madame Sara er mrs. Bensasans veninde. Madame Sara tilbringer en stor del af sin tid på Cray Lodge, det smukke, lille sted i nærheden af Guildford, hvor Bensasans bor. Disse to kvinder er øjensynlig to alen af ét stykke, og de har begge to besluttet, at Laura skal giftes med Joseph Rigby; som sagerne nu står, er der kun liden udsigt for Gerard Hiliers til at vinde sin brud."

"Men De siger, at pigen er forsvundet."

"Ja. For en måneds tid siden skrev Gerald til mrs. Bensasan og bad hende om Lauras hånd. Han fik et meget høfligt brev til svar; hun skrev, at den sag måtte nøje overvejes, og at hun helst ønskede, han ikke for det første talte til hendes datter om det. Ikke desto mindre modtog han nogle dage efter en indbydelse til et længere besøg på Cray Lodge.

Han tog glad overrasket mod indbydelsen, blev behandlet med megen venlighed, og det tillodes ham at være sammen med Laura, så meget han lystede. Den stakkels pige syntes

bedrøvet og ulykkelig og var meget tilbageholdende. En dag, da de tilfældigvis var alene, sagde hun til ham, at han hellere måtte opgive tanken om at kalde hende sin, for hun vidste, at der ikke var fjerneste udsigt til at moderen ville give sin tilladelse til at de blev gift; men hun tilføjede, at hun dog under ingen omstændigheder ville lade sig formå til at gifte sig med Rigby. Idet hun sagde disse ord, kom mrs. Bensasan ind i værelset, men det lod ikke til at hun havde hørt noget. Samme aften forlod Gerard Cray Lodge.

Tidligt næste morgen fik han et brev fra mrs. Bensasan, i hvilket hun anmodede ham om at komme til hende straks. Han tog straks ud til villaen, blev modtaget af fruen, der meddelte ham, at hun havde set sig nødsaget til at sende Laura bort, og at hun ikke ville komme tilbage uden som Joseph Rigbys forlovede eller også som hans, Gerard Hiliers. For øjeblikket kunne hun ikke udtale sig om, hvem af de to mænd hun ville foretrække; men hun forbeholdt sig selv den absolutte afgørelse med hensyn til valget.

'Laura skal kun gifte sig med den mand, jeg vælger til hende,' var hendes ord, og derpå tilføjede hun: 'Jeg ønsker at studere Deres karakter, mr. Hiliers, og indbyder Dem derfor til atter at komme her på et besøg; min ven, Joseph Rigby, vil også være min gæst.'

Allerede dette gjorde Hiliers urolig, men Lauras gamle amme, der havde skjult sig bag et buskads i alléen, skyndte sig imod ham, da han gik tilbage til stationen, og stak et brev til ham. Det var skrevet af hende selv og dårligt sat sammen, men indholdet var af stor vigtighed. Hun ønskede at sige ham, skrev hun, at hendes unge frøken var blevet revet op af sin seng midt

om natten af moderen og madame Sara og derpå med magt var løftet op i en lukket vogn. Det var ammens overbevisning, at den stakkels pige var udsat for en eller anden grusom behandling.



Lauras gamle amme stak ham et brev i hånden.

Hiliers kom straks til mig og bad mig om at hjælpe ham at finde miss Bensasan. Jeg må tilstå, at jeg i første øjeblik ikke så klart, hvorledes jeg skulle gribe sagen an. Men så var det, at der hændte noget ganske ejendommeligt. Mrs. Bensasan kom til

mig. Den grund, som hun foregav for dette besøg, var nogle tyverier, der havde fundet sted på hendes ejendom, og som hun ville rådføre sig med mig om. Hun var mest bange for, sagde hun, at de mennesker, der havde forøvet tyverierne, ville prøve på at komme til hendes ulve og give dem gift ved at kaste forgiftet kød til dem. Hun havde af sin kære veninde madame Sara hørt tale om mig og min dygtighed, og, kort sagt, hun ønskede at vide, om jeg ville tage mig af sagen, idet hun forsikrede mig om, at jeg skulle blive godt betalt for min tjeneste; men jeg måtte i så tilfælde opholde mig i nogen tid i hendes hjem, og hun håbede da, at jeg ville tage min gode ven, mr. Dixon Druce, med mig.

'Madame Sara og jeg ville begge være så glade for i nogen tid at have Dem og Deres ven hos os på Cray Lodge,' sagde hun; 'jeg håber derfor at De vil komme og at jeg må vente Dem og mr. Druce næste mandag. Vi kan da tale nærmere om sagen, og De kan sige mig Deres mening om den. Det er for mig en meget alvorlig sag, langt alvorligere, end jeg kan sige Dem, hvis der skulle blive gjort noget forsøg på at trænge ind til mine ulve. De vil gøre mig en stor ære og tjeneste ved at komme, både De og Deres ven. Tør jeg altså vente Dem?'"

"Nå, og De modtog indbydelsen?" spurgte jeg.

"Jeg modtog den," svarede Vandeleur alvorligt, "modtog den for os begge."

"Men hvorfor? Deres stilling til denne sag forvirrer mig. Jeg ville snarere tro, at De ville sky denne kvindes hus som pesten."

"Jeg antager," sagde Vandeleur langsomt, "at den historie om tyverierne kun er et påskud. Jeg imødeser derfor besøget på Cray Lodge med en vis interesse, da jeg håber under det at

opdage den hemmelighed, som binder mrs. Bensasan til Joseph Rigby, og har jeg først opdaget den, vil jeg også kunne skaffe Gerard Hiliers hans brud."

Jeg synes slet ikke om den idé at tage til Cray Lodge; det forekom mig, at Vandeleur bar sig forkert ad, hvis han trådte ind i mrs. Bensasans hus som hendes gæst. Men der var ikke noget at gøre ved den sag, han var fast bestemt på at tage derud, og jeg, der var hans bedste ven, ville ikke svigte ham nu, da der syntes at være fare på færde.

Som aftalen var, fulgte jeg altså om mandagen med Vandeleur til mrs. Bensasans ejendom. En lille let vogn ventede på os ved Guildford, og vi kørte til villaen, en smuk ejendom, beliggende omtrent ¾ mil fra byen. Jorden rundt om hørte til ejendommen. Der lå en granskov til venstre, og hvis ikke ulvenes fjerne hylen og tuden havde lydt i mine øren, da vi kørte op ad alleen, ville jeg have troet, at vi nærmede os et af de smukkeste og fredeligste hjem i England.

Tedrikningen var i fuld gang i hallen, da vi trådte ind. Mrs. Bensasan var iført en gulbrun fløjlskjole, der stod godt til hendes kraftfulde skikkelse og bydende blik og på en vis måde smukke ansigt. Hendes hår var en nuance rødere i tonen end kjolen og det lå i tykke snoninger om det store hoved. Hendes ansigtsfarve var hvid uden spor af farve, og de rødlige tykke øjenbryn og de store agatfarvede øjne lyste imod os, da vi trådte ind i hallen. Hun kom straks hen imod os.

"Velkommen!" sagde hun; hendes stemme var hård, men da hun talte, smilede hun og viste de stærke, regelmæssige tænder, som Vandeleur havde nævnt som et værk af madame Saras kunstfærdighed.

Vi stod et øjeblik foran kaminilden, mens jeg betragtede hendes ansigt. Panden var lav, øjnene meget store og meget strålende, men udtrykket var ondt. Næsen var tyk med store næsebor, og munden var styg, skåret som en ridse tværs over ansigtet. Hvis de smukke tænder ikke havde været, ville den ligefrem have været afskyelig.

Ved siden af denne store og kolossale skikkelse så madame Sara, der stod i baggrunden af værelset, i begyndelsen ret ubetydelig ud, men det næste blik viste, at denne kvinde var den samme tiltrækkende og yndefulde skabning som altid. Hendes ungdommeligt slanke figur, hendes blide, blå øjne, det prægtige guldgule hår, som bølgede naturligt uden kunstig krølning om hendes hoved, alt stod som en skarp kontrast til mrs. Bensasans store og grove skikkelse. Mrs. Bensasan gjorde indtryk af at være en ældre kvinde, mens madame Saras udseende i det højeste tydede på en alder af otteogtyve til tredive år. Hun var iført en sort kniplingskjole, der klædte hende fortryllende.

Jeg var i færd med den anden kop te, da en stemme ved siden af mig fik mig til hurtigt at vende mig om. Det var næppe nok, jeg kunne afholde mig fra at tilkendegive min overraskelse og modbydelighed, da jeg så et af de hæsligste og mest vanskabte mandfolk, man kunne tænke sig, stå for mig. Ansigtstrækkene var yderst hæslige, en fremspringende, benet pande, en braknæse, smalle øjne, der lå dybt inde i deres huler og udsendte giftige blikke. Den hæslige mund med fremstående tænder var omgivet af et tyndt fuldskæg, og de store næsebor fuldendte det ubehagelige indtryk.

Mrs. Bensasan forestillede ham med et skødesløst nik.

"Min ven, mr. Joseph Rigby – mr. Druce," sagde hun.



"Min ven, mr. Joseph Rigby – mr. Druce," præsenterede mrs. Bensasan.

Rigby bukkede latterligt dybt og begyndte så at konversere mig.

"Jeg er glad over, at De og mr. Vandeleur vil gøre os selskab for et par dage," sagde han. "Mrs. Bensasan har en overraskelse i beredskab til os til på onsdag aften, hun har i sinde at berede os en fornøjelse, som det sjældent falder i dødeliges lod at nyde. De har selvfølgelig hørt om mrs. Bensasans ulve? Jeg tvivler ikke om, at hun vil lade Dem se disse dyr, hvis De anmoder hende

om det. Hun er meget stolt af dem, og det er ikke så underligt. Taganrog, en stor sibirisk han-ulv, vil alene være nok til at gøre hende verdensberømt. I fortrolighed sagt, så tænker mrs. Bensasan på onsdag aften at vise os en prøve på sin magt over Taganrog."

"Virkelig," svarede jeg, "det vil blive interessant."

En anden af selskabet kaldte i det samme på ham og han forlod mig; teen var nu drukket, men der var endnu et par timer tilbage, før det blev mørkt. Mrs. Bensasan stod lidt borte fra sine andre gæster. Hun så mig stå alene og kom hen til mig.

"Ville De være bange, hvis jeg bad Dem gå med for at se mine yndlingsdyr?" spurgte hun.

"Det ville være mig en stor fornøjelse at gå med," svarede jeg.

"Er De sikker på, at De ikke vil blive bange på halvvejen og ønske at vende om? De fleste mennesker er særlig bange for de dyr, jeg for øjeblikket dresserer."



"Nu bliver De vel ikke bange på halvvejen?" spurgte mrs. Bensasan.

Jeg smilede.

"Jeg skal ikke blive bange," svarede jeg.

Et fornøjet udtryk gled hen over hendes ansigt.

"Så skal De også komme med mig. Mr. Druce, De alene. Kom, lad os gå straks, denne vej, om jeg må bede."

Vi gik ud af indgangsdøren og tværs over den brede allé ind på en sti, der førte ind gennem granskoven. Som vi gik, så jeg ind gennem træerne, og lige foran mig, nogle hundrede alen

borte, så jeg et kompleks af små lave huse, som lignede hundehuse, omend ganske anderledes solide. De var på de tre sider omgivet af tyk mur, og foran var anbragt jerngitre, der indhegnede en slags gård. De var endvidere skilt fra hinanden i afdelinger, hvert hus havde sin, og over dem alle bredte sig et skærmende jerntag. Det hele mindede kort sagt om en zoologisk have.

"Den mand, der ejede Cray Lodge, før jeg købte ejendommen, holdt en stor hundestald," sagde mrs. Bensasan; "de gamle hundehuse passede dog ikke mig, jeg lod dem rive ned og andre bygge op, bedre svarende til hvad jeg skulle bruge.

Jeg har haft alle slags vilde dyr i dem. For øjeblikket er der ulve. Taganrog, min store sibiriske ulv, har gjort mig mere bekymring end noget andet dyr, jeg har underlagt min vilje. Selvfølgelig vil jeg også til sidst få bugt med den, men jeg må tilstå, at det er et vanskeligt arbejde."

Vi havde nu nået husene. Mrs. Bensasan og jeg stod ved siden af hinanden udenfor jerngitteret. Dørene ind til selve burene var åbne, og dyrene var ude i deres gårde; nogle liggende, halvt sovende, andre gående rastløs frem og tilbage i deres snævre fængsel. Mrs. Bensasan gik fra det ene indelukke til det andet, kiggede ind til hver enkelt og fortalte mig historier om de forskellige ulve. Omsider kom hun så til det indelukke, hvor Taganrog befandt sig.

"Ham der må De tage Dem i agt for," sagde hun og pegede ind på et glubsk udseende dyr, der stod et par fod fra os. "Jeg er den eneste, der tør vove mig indenfor dette gitter. Taganrog er bange for mig, skønt den endnu ikke helt vil underkaste sig min behandling."

Mens hun talte tog hun en stor nøgle fra sit bælte og åbnede en låge midt i gitteret. Da hun var kommet ind, rakte hun med hånden op under jerntaget og tog en stor pisk med kort skaft ned. Ude i snerten var denne pisk forsynet med blykugler, der hang i ståltråd. Jeg så nu, at Taganrogs bur var lukket.

"Det er et frygteligt våben," sagde jeg og pegede på pisken.

Hendes grimme mund åbnede sig bredt og viste alle de skinnende tænder.

"Ikke mere skrækkeligt end min smukke Taganrog fortjener. Den er det prægtigste dyr af verden, men tillige det mest ubetvingelige. Men det er lige meget; jeg har nu sat mig for at omvende den fuldstændigt."

Hun lo skurrende. Alt hos denne kvinde var så uharmonisk. Hele hendes person virkede ubehageligt på mine nerver. Hun sendte mig et blik, halvt foragtende, halvt som om hun morede sig over mig.

"De kan se på mig fra græsbænken der," sagde hun. "Det, som De vil få at se, vil De måske kalde et grimt syn; men husk blot hele tiden på, at det gælder om at få bugt med den store sibiriske ulv Taganrog, og at lidt efter lidt hele England, ja hele Europa vil genlyde af dens og mine bedrifter. Det er underligt at sige det, mr. Druce, men denne store ulv er ligesom en del af mig selv. Vi har sikkert engang for mange tusind år siden været beslægtede."

Hun vendte sig om, og før jeg kunne sige et ord gik hun hen til buret. I næste øjeblik fik jeg øje på en stor, grå ulv. Det var et smukt dyr med lange, meget tykke grå hår, en busket hale, og et ansigt, der ved første øjekast så så blidt ud, som var det en newfoundlænders. Men da den så mrs. Bensasan, forandredes

hele dens væsen hurtigt. Den krøb ind i det ene hjørne, viste tænder, hylede, brummede lydeligt og skælvede på hvert et lem. Mrs. Bensasan stod kun en fod fra dyret, holdt sin pisk med blykuglerne højt hævet, idet hun sagde noget til dyret, der krummede sig sammen som til spring. I næste øjeblik faldt pisken susende ned over dets sider. Blodet flød fra ulvens ryg, dyretæmmersken talte hårdt og ubarmhjertigt til det stakkels dyr, samtidig med at piskens slag sårede dets legeme. Jeg kunne ikke længere se til, men sprang hen til gitteret og råbte:

"Vær dog ikke så grusom! Det syn er alt for frygteligt!"



Hun vendte sig straks ved lyden af min stemme. Jeg så, at hun var dødbleg, og sveden stod i store dråber på hendes ansigt.

"Afbryd mig ikke," sagde hun i en sagte, men rasende tone.

Så hævede hun pisken endnu en gang, så fast på Taganrog og pegede med det frygtelige våben på buret. Ulven sendte hende et sky blik fra de blodunderløbne øjne og sneg sig så brummende ind, til den var ude af syne.

Hun gik hen til huset, lukkede døren ind til det og satte slåen for. Så lagde hun pisken på plads, lukkede jerndøren op, låsede den atter og så derefter på mig.

"De var i fare, da De vovede Dem så nær," sagde hun, "det, De gjorde, var vanvittigt. Taganrog var i det humør, at den kunne springe løs på hvem som helst. Den er bange for mig, men den ville have såret Dem frygteligt selv gennem jernstængerne. I disse øjeblikke, hvor frygt og lidenskab brydes i den, ville det være den en fryd at sønderrive et menneske, led for led. De bar Dem yderst tåbeligt ad."

Jeg tav, for jeg indså, at hun havde ret, og vi gik langsomt tilbage til villaen. Vi havde vel gået en fyrre skridt, da et skrig, fuldtonende og gennemtrængende, lød i vore øren. Det var så frygteligt og så absolut uventet, at jeg stod stille og så på mrs. Bensasan.

"Det er en kvindes skrig," sagde jeg, "hvad kan der være på færde?"

"Det lyder som om det var en kvinde der skreg," sagde jeg. "Hvad mon der kan være på færde?"

Hun smilede og stod stille, som om hun endnu lyttede. Skriget blev ikke gentaget, men i næste øjeblik brød de sultne ulves tuden gennem stilheden.

"Hvem kan det have været, der skreg?" gentog jeg.

"Det var muligt en af ulvene," svarede hun, "eller," hun trak på skuldrene, "spøgelset eksisterer alligevel."

"Hvilket spøgelse? Hvad mener De, mrs. Bensasan?"

Atter trak hun på skuldrene.

"Der fortælles om dette sted en historie, som jeg selvfølgelig ikke fæster mindste lid til," svarede hun; "men folkene her omkring siger, at det spøger i de gamle kældre under hundestaldene. Disse kældre er nu forfaldne og ubrugelige, men der fortælles, at en gang boede her i Cray Lodge en gal mand, der holdt en stor hundestald, og hans hustru døde under meget ejendommelige omstændigheder – idet han nemlig skal have lukket hende inde i en af kældrene og der ladet hende dø af sult. Jeg ved ikke noget nærmere – det skal være hændet for mange år siden – men folk her i egnen vil sige Dem, hvis De spørger, at af og til høres der ved midnatstid skrig dernede fra. Jeg er snarest glad over den historie, for det holder folk fra at komme i nærheden af mine ulve. De ved selvfølgelig, hvorfor jeg bad Dem og mr. Vandeleur om at komme her? Det var jo ikke alene for at have fornøjelsen af Deres selskab, men for at Deres udmærket dygtige ven kunne opdage, om der muligvis her omkring skulle være nogen, der ville mine yndlingsdyr til livs. Det ville være så let at kaste forgiftet kød ind gennem jernstængerne til dem. En kvinde, der har en forretning som den, jeg har, er omgivet af fjender. Hvor mine ulve dog er livlige i aften! Hør blot, hvor Taganrog udtrykker sine følelser!"

En frygtelig tuden rystede luften. Vi fortsatte begge to i tavshed vor vej op til huset.

"De vil finde det varmt og hyggeligt inde i hallen, mr. Druce. Å, der sidder jo madame Sara henne ved kaminen – er man sammen med hende, har man altid godt selskab. Gå hen og få Dem en lille passiar med hende. De behøver ikke at tænke på at klæde Dem om til middagen før om en time."

Hun forlod mig, og jeg gik ind i hallen. Madame Sara sad i en af de lave lænestole ved kaminen. Skæret af ilden faldt over hendes smukke hår og gjorde det endnu mere strålende rødgyldent, end det i forvejen var.

Jeg satte mig ned ved siden af hende.

"Vil De besvare mig et spørgsmål?" sagde jeg. "Hvor er miss Bensasan?"

"Den hemmelighed tilhører hendes moder."

"Men De ved det – jeg er sikker på, at De ved det."

"Hemmeligheden tilhører mrs. Bensasan," var madame Saras svar.

Hun sad og stirrede ind i flammerne, og jeg betragtede hende. Hun var i lige så høj grad min fjende som nogen sinde. Pludselig sagde hun i en eftertænksom tone:

"De ved vel, at mr. Hiliers er søn af en meget rig mand?"

"Jeg ved kun, at han handler med diamanter," svarede jeg.

"Det er rigtigt," svarede hun. "Jeg vil få noget at gøre med den ældre Hiliers inden ret længe, han har erhvervet sig *Orion*, den største og kostbareste diamant, der er kommet fra Afrika i flere år."

"Det ved jeg ikke noget om," sagde jeg.

Hun så atter på mig; hendes blå øjne blev mørke, deres udtryk forandredes, hun kom til at se gammel ud – der var som århundreders viden i deres dyb.

"Jeg nærer ligefrem lidenskab for juveler," sagde hun, "for værdifulde sager, for uvurderlige, enestående skatte. Jeg er samler på det område. Jeg vil eje *Orion*. Hvis denne, den ypperste af diamanter, kan komme til at tilhøre mig, så vil det sige så meget, som at en vis frue vil blive overlistet, en ulykkelig pige fundet, og sidst men ikke mindst vil en uforsonlig fjende forvandles til ven og forbundsfælle."

Mens hun talte rejste hun sig, sendte mig et svagt, gådefuldt smil og gik ud af hallen.

Til Vandeleurs og min store tilfredshed var der blevet os anvist værelser med en dør imellem, og jeg blev glad, da jeg lige før midnat hørte min ven banke sagte på døren. Jeg lukkede op for ham, han kom ind og kastede sig i en stol, idet han så op på mig.

"De har noget at fortælle mig, Druce, hvad er det?"

Jeg gav ham nu en indgående beskrivelse af min samtale først med mrs. Bensasan og derpå med madame Sara.

Han så alvorlig ud og svarede:

"Jeg er villig til at ofre livet for at opklare denne hemmelighed. Der må nu en ende på det. Jeg har besluttet denne gang at sejre eller dø."

Mens han talte, begyndte ulvene at hyle og tude uhyggeligt.

"Jeg må i morgen undersøge de kældre," sagde Vandeleur. "Godnat! Jeg må nu være alene for at overtænke sagerne."

Jeg holdt ham ikke tilbage.

Da vi drak te næste morgen sagde mrs. Bensasan:

"Det fornøjer mig at kunne fortælle Dem, mr. Druce, at Taganrog nu er kommet til fornuft. Jeg gav den en ordentlig lektion i aftes, og den er begyndt at adlyde. Den vil nok være færdig til i morgen aften, det vil sige, således at jeg kan vise den frem for mine gæster; men om fjorten dage vil den være så blid og føjelig som et lam. Det er den største sejr, som jeg har vundet. De hører, mr. Vandeleur, at jeg allerede har vist mr. Druce min yndlingsulv; kunne De have lyst til at se den?"

"Det ville jeg gerne," svarede Vandeleur høfligt.

"Jeg skal arbejde flere gange med Taganrog i dag," vedblev hun, "og jeg foretrækker at være alene med den den første gang, men senere vil De måske gå med, mr. Vandeleur? De kan ikke tænke Dem, hvor stolt jeg er over at have fået bugt med det prægtige dyr."

Ingen af os svarede, og Rigby, der var til stede, rejste sig og sendte mrs. Bensasan et blik, idet han gik ud af stuen. Jeg opdagede for første gang, at hun med al sin uforfærdethed dog syntes at gøre en undtagelse overfor ham. Når hendes øjne mødte hans, syntes disse at beherske hende. Kunne det være muligt, at hun, uforfærdet og stærk som hun var, dog var i denne mands magt?

"Har De fortalt mr. Vandeleur noget om det mærkelige skrig, vi hørte i går?" spurgte hun og vendte sig om mod mig. "Det gjorde Dem bange, gjorde det ikke?"

"Det gjorde det virkelig," svarede jeg.

"Det overrasker mig ikke af Dem, der kender så lidt til vilde dyr," var hendes svar; "men der er, det forsikrer jeg Dem, ikke den mindste grund til frygt, for det kom fra ulvene – disse dyr har mange underlige toner i deres stemme. Man kan ikke tænke

sig det; men for at overbevise Dem begge, så skulle De gå ned og se på de gamle kældere under burene, kunne De ikke have lyst til det? De vil da blive overbevist om, at der ikke holdes noget stakkels væsen indespærret."

Vandeleur rejste sig.

"Jeg tager Dem på ordet, frue," sagde han. "Jeg kunne nok have lyst til at undersøge de kældre. Vil De gå med, Druce, eller skal jeg gå alene?"

"Nej, jeg går med," svarede jeg.

"Jeg går ned nu og lukker ulvene ind i deres bure," sagde mrs. Bensasan, "vil De være rede om ti minutter?"

Da vi kom ned til staldene, stod mrs. Bensasan inde i indelukket til Taganrogs bur med et smil om læberne og den skrækkelige pisk i sin hånd. Hun åbnede døren i gitteret og bad os komme inden for. Til min overraskelse så jeg, at en stor flise, der nogle skridt fra indgangen havde dækket en åbning i gulvet, var løftet op.

"Her er en lygte," sagde fruen, idet hun rakte den til Vandeleur, "jeg bliver her til De kommer tilbage."

Vi gik straks ned uden at sige et ord, ingen af os frygtede den fare, som vi kunne gå i møde. Det ville jo være så let for mrs. Bensasan at lukke flisen over åbningen og holde os fanget nede i kældrene, indtil vi var sultet ihjel. Men, som sagt, vi var ikke bange.

Luften dernede var kvælende. Over vore hoveder hørte vi ulvenes tuden; der var tre kældre, som alle stod i forbindelse med hinanden, men trods al vor søgen kunne vi ikke finde det mindste spor af noget menneskeligt væsen. Vandeleur blev noget længere inde i den anden kælder, som han undersøgte på

det omhyggeligste, han følte på væggene og bankede på flere steder, og han stampede i jorden, alt sammen for om muligt at opdage hule steder. Til sidst vendte han sig til mig og sagde langsomt:

"Hvem det så end var, der skreg i går, så er hun blevet flyttet. Det er til ingen nytte at blive længere."

Vi vendte tilbage. Mrs. Bensasan så på os med øjensynlig sindsbevægelse, midt på hver af hendes kinder viste der sig en lille rød plet.

"Nå, mine herrer," sagde hun, "nu håber jeg, De er tilfredsstillede."

"Fuldkommen," svarede Vandeleur.

Hun åbnede lågen for os, og vi gik gennem den.

Et øjeblik efter hørte vi de løsslupne ulves hylen.

"Vil De gå med mig til stationen?" spurgte Vandeleur.

"Tager De til byen?" udbrød jeg overrasket.

"Ja; men kun for nogle få timer. Jeg har fået en idé; jeg plages af en erindring om noget, men det går lang tid tilbage. Jeg vil nu se at få den fastslået og i så fald vil jeg blive i stand til at befri miss Laura. Jeg nærer nemlig ikke mindste tvivl om, at hun holdes indespærret."

"Men tyverierne? Er der noget om den historie?"

"Så vidt jeg kan se, er der intet. Men vi må skynde os, Druce, ellers når jeg ikke toget."

Jeg så ham tage af sted og gik så langsomt tilbage. På vejen mødte jeg Gerard Hiliers. Han var gået ud for at møde mig, og han begyndte straks at tale om den sag, der lå ham mest på hjerte.

"Taganrog skal, som De ved, forevises i morgen aften. Fremvisningen vil finde sted ved elektrisk lys, mrs. Bensasan vil lade en lille forhøjning opføre, for at vi kan stå på den under fremvisningen. Hun vil således vænne ulvene til lysene, som jo ikke kan undgås ved en offentlig fremvisning. Men det er sandt," udbrød han, "jeg talte før med madame Sara, og hun fortalte mig, at hun havde gjort Dem til sin fortrolige. Hun lovede at hjælpe mig, men på én betingelse, som er umulig at opfylde. Min fader vil ikke skille sig ved *Orion* uden for en fabelagtig pris. Der våges over diamanten ved dag og nat af to mænd, så den er sikkert nok forvaret. I den retning er der intet at gøre."

"Har De sagt madame Sara, hvad Deres faders mening er om den sag?" spurgte jeg.

"Ja."

"Hvad svarede hun?"

"Hun smilede."

"Så vil jeg råde Dem til at tage Dem i agt, Hiliers. Madame Sara er aldrig farligere, end når hun smiler."

Vandeleur kom sent tilbage; han fortalte mig livligt, at han var tilfreds med sine undersøgelser, og at det var hans hensigt ved midler, som kun han kendte, at tvinge mrs. Bensasan til at frigive datteren.

Næste dag var onsdag, den dag, da vi skulle se fruen triumfere over sine ulve. Jeg vågnede uroligt og nedtrykt. Kort efter at vi havde drukket te så jeg Vandeleur tale alvorligt med mrs. Bensasan. Samtalen var dog øjensynlig af venskabelig art, for da den var forbi, nikkede hun til ham og smilede og skyndte sig bort i retning af staldene.

Straks efter forsvandt Vandeleur ned ad alleen. Jeg grundede over, hvad der vel var i gære, og håbede at han skulle fortælle mig noget om det, men han undgik mig.

Kort før frokost, da jeg spadserede lidt omkring i fyrreskoven, forbavsedes jeg ved at se madame Sara komme kørende i en let enspænder. Hun så mig, standsede hesten, som hun selv kørte, kastede tømmerne til groomen og sprang ud med sin sædvanlige lethed og ynde.

"Å," udbrød hun, "hvor det var rart, at jeg traf Dem! De kan vel ikke forstå, hvor jeg har været?"

Jeg svarede ikke.

"Indrøm, at De er nysgerrig," vedblev hun. "Det bliver en stor dag i dag. Mine nerver er spændt til det yderste. Meget – alt – afhænger af det, der vil ske i aften. Mr. Druce, vil De være min fortrolige?"

"Nej, nej!" kunne jeg ikke andet end udbryde.

"Jo, De skal. Hør nu hvad der er sket. Mrs. Bensasan og jeg er blevet uvenner, rigtigt uvenner. Hun ville have, at sagen skulle forme sig på én måde, jeg på en anden. Hun er en stærk kvinde både legemligt og åndeligt, men – jeg er madame Sara, og i denne konflikt vil og skal jeg sejre, tro De mig!"

"Sig dog, hvad De mener!" udbrød jeg.

"Å, så blev De dog nysgerrig til sidst! Hør, mr. Druce, er det dog ikke mærkeligt, at De og Deres ven Vandeleur i så lange tider har kæmpet så hårdt imod mig, og at De nu dog til sidst vil være på min side?"

"Hvad mener De?"

"Behøver De at spørge?" sagde hun. "Er ikke Deres og mine ønsker de samme? Vi ønsker at gøre en ung pige lykkelig. Vi har

besluttet, at hun skal have den mand, hun elsker og som elsker hende. Behøver jeg at sige mere?"

"De gør ikke noget uden vederlag, madame Sara," sagde jeg. "Har De nogen udsigt til at få diamanten?"

"Jeg har en lidenskab for sjældne, uvurderlige og mærkelige ting," sagde hun. "Jeg går langt for at finde dem og endnu længere for at få fat i dem. Hverken liv eller død kan hindre mig. Ja, diamanten er min."

"Umuligt!"

"Det er dog sandt. Jeg tog til byen i morges og talte med gamle mr. Hiliers. Han gav mig den; men på én betingelse."

Jeg var målløs af forbavselse. Hun så på mig og sagde så langsomt:

"Jeg finder den forsvundne pige og giver hende til mr. Gerard Hiliers."

"Hvorledes er det dog gået til, at hans fader har skiftet sind? Gerard fortalte mig i går, hvor urokkelig han var i så henseende."

"Å, han er ikke urokkelig mere, han og jeg har et fælles ønske, jeg for enestående klenodier, han for umådelige rigdomme. Kærlighed til guldet er hans lidenskab. Jeg har fortalt ham adskillige ting angående mrs. Bensasan. Hun er en af de rigeste kvinder i England og Laura er hendes eneste barn og arving. Jeg har også gjort noget andet for ham."

"Hvad er det?"

"Indviet ham i en hemmelighed, ved hvilken han til en vis grad kan genvinde sin tabte ungdom. Det at byde en mand både rigdom og ungdom er en fristelse, som det er umuligt for et almindeligt menneske at modstå. Mr. Hiliers er en ganske

almindelig dødelig; han kæmpede et øjeblik, men gav sig så. Det vidste jeg for øvrigt i forvejen, at han ville."

Hun kom et skridt nærmere.

"Deres ven Vandeleur er på spor efter hemmeligheden," sagde hun. "Jeg kunne godt sige ham den nu, men jeg vil vente lidt. Men da De nu ved så meget, kan De også få dette at vide. Rigby er mægtigere end den rigeste eller den smukkeste eller den største mand i verden. Han er i besiddelse af en hemmelighed, der står i forbindelse med mrs. Bensasan. Laura skal være betalingen for hans tavshed. Å Gud, mon nogen har hørt mig?"

Hun skyndte sig bort fra mig. En raslen hørtes i buskene i nærheden. Jeg skyndte mig hen til dem og undersøgte dem, men der var ingen. Madame Saras ansigt var nu undergået en forandring, udtrykket viste en sælsom, næsten overtroisk frygt.

"Jeg har været uforsigtig," sagde hun med hviskende stemme, "uforsigtig for første gang i mit liv. Det er muligt, at lykken nu vender mig ryggen."

Hun så ikke på mig, men skyndte sig tilbage til huset.

Vi spiste tidligt til middag den dag, da mrs. Bensasans forevisning skulle finde sted klokken otte. Det gik livligt og muntert til ved bordet. Men på mrs. Bensasans ansigt sås et fjendtligt og grusomt udtryk. Det var så fremherskende, at alle hendes bestræbelser for at vise sig som den venlige og forekommende værtinde mislykkedes. En gang så jeg hende fæste sit blik på madame Saras smukke og tiltrækkende ansigt, og udtrykket i hendes øjne spåede intet godt.

Vi havde rejst os fra bordet, men det var endnu for tidligt at gå ned til staldene.

"Vi har endnu lidt tid," sagde mrs. Bensasan henvendt til madame Sara, "gå med i fem minutter. Vi to har først noget, vi skal have færdigt. Når alt er rede og tæppet kan gå op for forestillingen, skal dyrepasseren melde det til herrerne."

Mrs. Bensasan gik ud af stuen. Aldrig før havde jeg været så beklemt. Madame Sara så ved siden af sin værtinde ud som en slank ung pige.

"Den kvinde er storartet af sin alder," sagde madame Sara. "Hvor stor, det kan jeg bevidne, der har kendt hende i mange år. Vi to, mr. Rigby, vi kender mrs. Bensasan, ikke sandt?"

Vi tav alle, og hun gik langsomt hen imod døren. Idet hun nåede den, vendte hun sig om og så på os.

"Jeg har taget forholdsregler imod mulige uheld," sagde hun.

Hun tog en lillebitte revolver frem, som hun havde skjult i folderne af sin kjole.

Det var kun et kort øjeblik jeg så den, men tilstrækkeligt til at overbevise mig om, at den kunne bruges med dødelig virkning. Med et blidt og bedrøvet smil stak hun den atter ind på brystet, tog så sit overstykke, der lå på en stol, kastede det over sine skuldre og forsvandt i mørket.

Vi fire, Rigby, Hiliers, Vandeleurs og jeg, var nu alene i hallen.

"Det er et spændende øjeblik," sagde Vandeleur, "jeg vil håbe, at vor tålmodighed ikke vil blive sat på for hård en prøve."

Han gik hen og lukkede døren op ud til haven. Han havde næppe åbnet den, før der hørtes lyden af et skud, der syntes at komme fra granskoven; det fulgtes straks efter af endnu et. Frygtende vi vidste ikke hvad, skyndte vi os alle sammen ud ad døren og ned imod granskoven. Det elektriske lys viste os vej; ulvenes hylen og tuden lød skrækkeligt i vore øren.

På et øjeblik havde vi nået den lille forhøjning, der var blevet indrettet foran det store bur, hvor mrs. Bensasan ville give sin forestilling. Buret var der, men til vor store overraskelse var der ingen dyrepasser at se. Vi sprang op på forhøjningen og så nu mrs. Bensasan stående oprejst midt i buret. Hun havde pisken i sin hånd, og for hendes fødder lå en kvindes ubevægelige skikkelse. Kvindens lyse hår flød ud over gulvet og hendes overstykke var revet af hende, på halsen gabede et dybt og frygteligt sår, og gulvet var overstrømmet af blod. Lidt borte lå Taganrog, ubevægelig og skudt gennem hovedet. Da mrs. Bensasan så os komme, vendte hun sig om; hendes ansigt var ubevægeligt, hendes bevægelser rolige. Hun så ned på den faldne kvindes skikkelse.

"Madame Sara, den store madame Sara, er død," sagde hun med sagte men tydelig stemme. "Hun vovede sig ind i buret; det var uforsigtigt – jeg frarådede hende det, men hun ville ikke høre på mig. Hendes død er Taganrogs værk. Den er bange for mig, men den blev rasende ved synet af hende. Den sprang løs på hende og bed hende i halsen. Det var et øjebliks værk. De kan se, jeg har skudt den; men madame Sara havde også en revolver, og netop i det øjeblik – – Åh Gud, åh Gud!"



"Madame Sara – den store madame Sara er død," sagde mrs. Bensasan.

Hun vaklede; hendes ansigt blev på én gang frygtelig fortrukkent og i næste øjeblik lå også hun på bunden af buret. Krampetrækninger greb hende – hun var øjensynlig døden nær. Vi skyndte os alle frem, brød døren til buret op og gik derind.

Vandeleur lagde sig på knæ og bøjede sig over den døende kvinde.

"Jeg dør," sagde hun, "jeg har kun minutter tilbage. Men hør!"

Hun forsøgte at presse hånden mod siden. Der viste sig blod på hendes læber.

"Jeg er skudt gennem lungen," sagde hun. "Hun sigtede sikkert. Men nu skal De vide alt. Madame Sara og jeg arrangerede denne forevisning, og De, mr. Vandeleur, skulle være ofret. Madame Sara fik Dem begge her ned i den hensigt. Det var hende, der udtænkte det hele; vi var ikke sikre på, at vi kunne få dem begge dræbt, men en kunne vi nok magte. De var den farligste, farligere for os end mr. Druce, derfor blev De udpeget til at være ofret. Men da vi så blev uenige – ja De ser resultatet. Og nu skal De vide det hele."

"Joseph Rigby – ja, han står der, men det gør ikke noget. Han vidste noget om mig, det gjorde madame Sara også, men han havde vished for det, og det havde hun ikke. Han kunne få mig hængt – det skete for mange år siden – jeg gav min mand gift."

"Jeg ved det," sagde Vandeleur. "Jeg fandt oplysninger om det i bøgerne i Westminster. Jeg havde i sinde at tale med Dem om det i morgen – men det har mindre at betyde."

"Nej," sagde hun, "nu har det ikke noget at betyde. Jeg hadede den svækling. Jeg forgav ham med arsenik. Rigby ved det, og fra det øjeblik var jeg i hans magt, jeg måtte give ham penge og atter penge. For et halvt år siden fandt han på at ville have Laura til kone, min blide smukke Laura med alle hendes penge skulle være den endelige pris for hans tavshed. Jeg vovede ikke at give hende til nogen anden. Jeg var bestemt på, at hun skulle gifte sig med Rigby, jeg skulle nok få hende til at adlyde. En aften førte madame Sara og jeg hende bort i en lukket vogn; men det var kun for at stikke naboerne blår i øjnene. Hen imod

morgen bragte vi hende tilbage og satte hende ned i kældrene under hundestaldene. Da De, mr. Vandeleur, undersøgte dem, fandt De ikke et lille fangehul under den anden kælder. De vil finde stedet ved at løfte den sten, som er betegnet med et kors. Hun er uskadt, og hun arver mine penge. Når jeg er død, så er Rigby magtesløs. De kan give hende til den mand, hun elsker."

Vandeleur lagde sin hånd under hendes skuldre og løftede hende forsigtigt lidt op.

"Madame Sara skød mig gennem lungen," vedblev hun. "Om et par minutter er jeg død. Jeg dør roligt – madame Sara måtte dog også dø, hvor klog hun end var. Hele vor plan ville også være lykkedes, hvis ikke begærligheden havde slået sin klo i hende. For en elendig stens skyld, et legetøj, svigtede hun mig, og det ville jeg ikke finde mig i. Jeg besluttede, at det, der skulle have ført til Deres død, Vandeleur, nu skulle hidføre hendes. Jeg ville fremfor alt hævne mig. Hvis vor plan var lykkedes, ville Taganrog have fået skyld for Deres død. Det ville have været ganske naturligt, ville det ikke, at antage, at ulven – men se!"

Hendes øjne søgte gulvet og Vandeleur bøjede sig ned og tog et stort tandsæt af stål, med tænder formede som ulvetænder, op. De raslede frygteligt, da han tog dem i sin hånd. Det lysnede i den døendes øjne.

"Hun lavede dem," hviskede hun med næsten udslukt stemme. "Hun lavede dem til mig – jeg skulle tage Dem ved en overraskelse, springe løs på Dem og bide struben over på Dem. En eller anden grund skulle udtænkes for at få Dem først og alene ind på scenen i aften. Dyrepasserne havde i den anledning fået fri. Alverden ville tro, at det var en ulykkelig hændelse, og at ulven havde dræbt Dem. Kun madame Sara og

jeg ville have vidst bedre besked. Jeg anede hendes forræderi og fulgte efter hende i dag, og jeg hørte, hvad hun sagde til mr. Druce. I et nu forandrede jeg taktik. De skulle leve, men hun skulle dø! I den hensigt lod jeg hende først komme med mig. Hun havde haft en mistanke om, at der kunne hænde noget, for hun havde taget en revolver med. Ulven dræbte hende – jeg havde ikke nødig at bruge disse tænder; men før sin død tog hun hævn og løftede sit legetøjsvåben imod mig. Det var mig, der skød ulven –"

Hendes stemme døde nu helt hen. Dødens skygger lagde sig over hendes ansigt og i næste øjeblik drog hun sit sidste suk.

Vi udfriede Laura Bensasan fra hendes frygtelige fængsel – var hun blevet der længere, havde hun mistet forstanden, så sørgeligt tilredt var hun. Men ved en omhyggelig pleje og den kærligste omhu genvandt hun dog efter nogen tids forløb sit helbred. Hiliers forlod hende ikke og synet af ham, hun elskede, gjorde vidundere.

Der var nu ikke længere nogen hindring for at de to forenedes. Og hvad Vandeleur angik, så kunne han sove roligt. Madame Sara var jo død.

Om "Madame Sara"

Forfattere: L. T. Meade (1844-1914) og Robert Eustace (pseud. f. Eustace Robert Barton, 1869-1943).
Org.udgave: The Sorceress of The Strand. *By L. T. Meade and Robert Eustace.* Føljeton i *The Strand Magazine* 24. oktober 1902 – 25. marts 1903 .
Denne udgave baseret på: Føljeton i *Husmoderens Blad* 8. årgang nr. 9 (1. marts 1903) – 9. årgang nr. 13 (27. marts 1904).
Oversætter er ikke oplyst i forlæg.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter foto af Frank Eugene (1865-1936): Portrait of Miss Jones (1901). *Public Domain fra National Gallery of Art, Washington DC.*
Øvrige illustrationer: Gordon Browne (1858-1931) til føljetonudgaven i *The Strand Magazine*; her gengives et udvalg fra den danske udgave i *Husmoderens Blad*.

ISBN 978-87-7628-014-7
1. ebogsudgave

www.ebib1800.dk

